TOTTH BENEDEK

MECI NUL

virtual-project.eu

TOTTH BENEDEK

MECI NUL

Original: *Holtverseny* [Dead Heat] (2014)

Traducere din limba maghiară de:
GEORGE VOLCEANOV

virtual-project.eu

2020

„N-aveau decât să creadă ce vor, eu,
unul, n-aveam de gând să mor înecat.
Aveam de gând să înot până mă duceam
la fund – ceea ce nu-i totuna”.

Joseph Conrad, Pasagerul clandestin

Mistrețul

în timp ce gonim pe noua variantă, Rață se întoarce și ne întreabă unde pula lui suntem, dar bine-nțeles că toată lumea face ciocu' mic, că sau habar n-au, îmi zic în sinea mea, sau nu vor să le scape vreo tâmpenie, să nu-l încurce și să ne rătăcim și mai rău. Nici eu nu recunosc locul pe vremea asta de tot rahatul, însă m-aș bucura să aflăm pe unde bântuim, căci, altfel, nu văd cum dracu' o să mai ajungem acasă.

— Ăla nu-i abatorul? arăt eu cu degetul către o clădire industrială uriașă, ce aduce cu un mistreț.

La care Rață mă întreabă *Unde, futu-i?!*, dar degeaba întoarce capul într-acolo, pentru că în clipa următoare o tăiem deja printre zidurile cu rol de antifonare și tot spațiul se expandează oarecum la fel ca în *Războiul stelelor,* când navele trec la viteza luminii. Rață are ceva din alura lui Harrison Ford, mai ales privit din spate, în semiîntuneric. El e cel care conduce de fiecare dată, deși nu are permis, doar i l-a cerut împrumut lui Mișu. Mișu e nepotu-său și seamănă destul de bine unul cu altul în pozele din actul de identitate. Recunosc, n-am idee cum de și-a prelungit permisul, că la vară abia o să împlinească șaișpe ani, dar deocamdată nu s-au fript. Nu cred că Rață o să aibă vreodată un permis pe numele lui. Până acum a picat de trei ori la rând proba de oraș, degeaba l-a uns babacu' pe examinator.

Și acum gonim într-una dintre beraliile familiei lui Rață. Javrache ăsta, bine-nțeles, a încercat să ne trombonească cum că, sanchi, i-ar fi cerut-o lui taică-său, dar eu știu că a ciordit-o. Babacu' lui Rață e un tip cool, dar este exclus să-i dea pe mână lui fiu-su, așa, nitam-nisam, un cupeu de trei sute de cai-putere, care l-a costat peste optzeci de mii de euro. Rață ține cu o mână volanul, cu cealaltă cotrobăiește într-o pungă de hârtie de la

McDonald’s, scoate, cu o mutră plictisită, un Big Mac și îl îndeasă pe tot, dintr-odată, în gură. Șuvițe de salată ofilită îi pică în poală. Zolika se apleacă spre mijloc, cred că vrea să întrebe ceva, dar, în timp ce încearcă să-și strecoare capul printre cele două scaune din față, se lovește zdravăn cu fruntea de tetieră. Mereu e hait peste măsură, indiferent ce fumează sau cu ce se pastilează. Nu știu ce efect are pileala asupra lui, că nu bea niciodată. Mă înclin în față grijuliu, încerc să mă uit pe furiș, peste umărul lui Rață, să văd cu ce viteză înaintăm, dar pe urmă șirul de numere ce vibrează cu cifre albastre dispare de pe vitezometru, începe să plutească în neant și nu mai disting decât un număr care începe cu trei sau cu opt. În mașină se înalță rotocoale de fum gros, lipicios, parcă am ședea cu toții pe un uriaș nor de vată de zahăr. Rață își coboară privirea spre poală, încearcă să mătură cu degetele bucățile de salată, dar se câcâie până când reușește să-și mânjească nasol de tot pantalonii cu sos.

— O să arunc în aer căcatul ăsta de Burger King! îi bubuie mintea furioasă.

— Am fost la McDonald’s, îi amintește cu glasul coborât Zolika în timp ce-și pipăie fruntea.

— Mă cac pe el de McDonald’s, se stropșește Rață la el.

— Nu te mai bășica atâta! îl potolește Geamandură rânjind cu un calm imperturbabil. Pielea sintetică se curăță ușor.

Geamandură e poloist și a fost poreclit Geamandură pentru că nu poate fi tras sub apă. E un pachet de o sută cinci chile de mușchi. Cei de la mate-fizică au creat o unitate de măsură ce-i poartă numele. Lui i-au dat flocii primul.

— Care piele sintetică, băga-mi-aș? latră sictirit Rață.

— Pielea sintetică, răspunde Geamandură. La fel ca aia din trenuri.

— Băi, pulache, papanache, încearcă Rață să facă pe duru, dar abia își poate stăpâni râsul.

Geamandură se lăfăiește satisfăcut pe scaunul cu spătarul lăsat pe spate, pe locul soacrei, ai zice că stă lungit pe un șezlong, între degetul mijlociu și inelar îi fumegă un cui baban. Și el e vărzuit ca dracu', nici nu prea mai respira, rânjește năuc, ca o uriașă banană galbenă. Îmi propun să număr în gând câte secunde rezistă fără să tragă aer în piept, când, brusc, parcă trezindu-se dintr-un vis adânc, se uită la joint, apoi trage tacticos un fum și, reținându-l în piept, pasează țigara în spate. Brațul i se întinde ca al Inspectorului Gadget.

— Mulțu-mulțu-mulțu, bâiguie Zolika. Credeam că vrei s-o su… su… până acasă.

Limba i se împleticește în gură, mai încearcă de câteva ori, dar nu reușește să se facă înțeles, așa că, fără alte comentarii, ia cuiul din mâna lui Geamandură. Îi sunt recunoscător, pentru că, astfel, nu trebuie să mă clintesc din loc dacă vreau să fumez. Zolika trage rapid câteva fumuri și, când dă să-și scoată țigara din gură, hârtia i se lipește de buze și se rupe la bază. Mi se pare că trece o veșnicie până când, în sfârșit, jointul ajunge la mine, dar nu mă reped să trag din el. Vreau să savurez fiecare secundă. Netezesc cu grijă hârtia ruptă, răsucesc un pic între degete țigărușa încinsă. Mă irită un pic când trag din ea. Iar au băgat în ea mult tutun, de-aia a ieșit așa de babană, nu de la iarbă. Rață se cacă pe el de frică să nu-i simtă babacu' mirosul de hașiș, deși, după părerea mea, bătrânu' n-ar fi în stare să recunoască nici mirosul de iarbă; oricum, n-o să ne fută la icre că ne-am aprins o țigară. Și lui îi atârnă toată ziua țigara din colțul gurii în timp ce conduce.

— Asta ce-o fi având în ea? întreabă Geamandură încrețindu-și fruntea; vorbește molcom, tărăgănat, asemenea sosiei lui Bud Spencer care îi aburește pe pensionarii bolnavi de cancer cu sfaturi medicale de la distanță.

— Are pot, negrotei netot, măcăne Rață.

Cu câteva luni în urmă, a dat peste o trupă provincială de rap gangsteresc[1]; acum tot ăștia ne bubuie în timpane din boxe, de când e cu ăștia, dacă trage dintr-un cui, îi dă înainte cu negroteii și compune rime legate de ei.

— Eu mă refer la Big Mac, zice Geamandură clipind mărunt, căci fumul îi ustură ochii.

— La Big Mac? îl întreabă Rață.

— Îhî, spune Geamandură sorbind din paharul cu Cola, apoi continuă cu un râgâit: Pute-ca-un-căcat.

Poate silabisi râgâind și propoziții mai lungi decât asta. Nu numai plămânii îi sunt mari, ci și stomacul.

— Dacă mai spui ceva neîntrebat, te dai jos, face Rață pe duru'.

Geamandură își învârtește cuburile din pahar, nu se sperie, știe că amenințarea asta-i vorbă goală. Rață nici nu are curajul să încetinească de când și-a băgat schimbătorul în drive. Este exclus să oprească aici, în pustiu, doar ca să-l dea jos pe Geamandură. Căcatul îmi amintește de-o poantă mișto, dar sunt nițel răgușit, iar până să-mi dreg gâtlejul, Geamandură se apucă să necheze în falset și uit ce voiam să spun.

— Gagicile… urlă el bătându-se cu palmele peste genunchi. Gagicile… continuă el sufocându-se, cu ochii înlăcrimați… și-au vârât… urmează el cu răsuflarea tăiată… în fofoloancă…

Mai adaugă ceva gen tampon, dar nu-l înțeleg foarte bine, pentru că, între timp, își șterge lacrimile smiorcăindu-se. Eu și Zolika îl privim năuci, iar el se uită la Rață, apoi se întoarce către noi cu o mutră buimacă. E un băiat de treabă, dar uneori mă tem pentru el. Sau din cauza lui.

— În Big Mac nu-i *ketchup,* spune Zolika, ci un sos special, preparat pe baza unei rețete secrete.

Rostește *keciap,* cu a. Zolika șmotruiește din greu la McDonald's, știe el ce vorbește.

— Aha, v-o luați la… la…

Rață își lasă propoziția neterminată, arată spre ultima îmbucătură din Big Mac pe care o ține între degetul mare și arătător.

Geamandură se apucă să necheze din nou, iar Rață se atacă la maxim. Văd în oglinda retrovizoare că-i ghem de nervi.

— În timpul programului de lucru nu ne-o luăm la labă.

Mănâncă rahat. Toți și-o iau la labă tot timpul.

Rață mârâie ceva și, între timp, înghesuie în scrumieră restul de Big Mac. Muzica amuțește câteva secunde. Gonim tăcuți prin noapte. Pe urmă, la începutul melodiei următoare, Geamandură întreabă:

— Măi, Zolika, cine era flocoasa aia?

— Care? îl întreabă Zolika.

— Tipesa aia roșcată, de la automatul de înghețată, mă bag eu, iar Geamandură dă din cap a încuviințare. I-am pus-o și eu. Nu pricep de ce naiba dă în brânci la McD cu lăptăriile alea babane.

— Chestia aia nu-i înghețată. E McFreeze cu topping de ciocolată sau căpșuni.

— Sigur, Zolika, e McFreeze, dă Geamandură din cap cu un aer profesoral. Dar acum mai bine vorbește-ne despre gagică.

Zolika tace chitic. Geamandură întoarce capul, pupilele îi sunt ca niște puțuri de mină.

— Ai trage-o în cosor, ai?

Zolika se jenează, dă în bâlbă, nu pricep o boabă din ce îndrugă, pe urmă amuțește.

— Pe roșcovana aia cu ditamai balcoanele? se amestecă în discuție și Rață. Lu aia și eu i-aș trage-o, adaugă el cu un rânjet imbecil, după care, din greșeală, pornește ștergătoarele de parbriz.

Caută înjurând butonul, să le oprească, semnalizează la dreapta, la stânga, pune faza lungă – dintr-un tufiș parcă ne-ar fi privit o căprioară sau un mistreț –, în cele din urmă împroașcă parbrizul

cu soluție de curățat geamul. Lui Geamandură i se face lehamite de neputința lui, întinde o mână prin fața lui Rață și oprește ștergătoarele de parbriz. Până acum nu se vedea ca lumea din cauza gâzelor stârcite pe suprafața lui, iar acum lichidul de curățat e cel care începe să se scurgă în jos, așa că Geamandură preferă să repornească ștergătoarele. Și, uite-așa, mergem mai departe, dar aripile ștergătoarelor ce se freacă încetișor de parbriz încep să-l hipnotizeze pe Rață. Capul i se leagănă într-un ritm uniform, stânga-dreapta, stânga-dreapta. Mă aplec în față și-l bat pe umăr pe Geamandură. Când întoarce capul, îi fac semn să se uite la Rață. Din fericire, îi pică fisa și imediat oprește ștergătoarele de parbriz. Pe urmă, își flutură degetele dinaintea lui Rață, care tresare, iese din transă și își scutură capul.

Adineauri voisem să spun ceva despre roșcată sau despre salată, dar nu țin minte în ruptul capului dacă am vorbit sau doar mi se năzărește că am vorbit. Când ajung să fiu convins că doar mi se năzărește, îmi amintesc brusc ce am vrut să spun sau ce credeam că vreau să spun, dar, între timp, îmi piere cheful să vorbesc. Îmi ridic privirea, farurile luminează un uriaș indicator rutier, cică stop, cu o palmă fluorescentă cât un om. E clar că nu vrea să bată palma cu noi. Rață ratează schimbarea bandei sau nu cunoaște acest semn. Precis a lipsit de la lecția cu indicatoarele rutiere. Caldarâmul cenușiu sclipește jilav, ca un uriaș limax. Mintea îmi stă întruna numai la prostii din astea. Data trecută am șutit un sac cu melci comestibili de la țigani, l-am cărat până la o grădină de legume și l-am golit peste gard, să aibă ce hali gângăniile. Acum câteva zile, am trecut pe-acolo și la poartă încă e atârnată tabla pe care scrie că, din motive tehnice, vânzările au fost sistate până la o dată incertă. E ciudat faptul că parapetul benzii se află pe partea dreaptă, dar asta chiar că nu contează, fiindcă varianta e complet pustie, din

sens opus nu vine nimeni, nici măcar vreun camionagiu român pus pe picotit sau vreun microbuz ucrainean cu perdelele trase.

Rață iar începe să-și facă de lucru, apasă un buton și, în timp ce geamul se lasă în jos, apucă restul de cartofi prăjiți și-i aruncă pe fereastră. Între timp, iagalia începe să tragă spre șanț. Simt că mi se umezesc palmele. Geamul îmi reflectă obrazul. Nu se poate să fiu eu acela. Nu vreau să fiu eu, degeaba zâmbește moaca aia, e de groază. E prea bătrână sau prea tânără, nu mă pot hotărî, și mă privește rânjind, iar eu cu siguranță nu rânjesc. Pe urmă, se transformă într-o țeastă licăritoare, o uriașă țeastă rânjită, iar eu îmi întorc privirea spre înainte și mi-o ațintesc asupra tetierei.

— Rămâi, bă, pe drum, îi zice Geamandură lui Rață, iar apoi începe să bâjbâie și el după clapeta de deschis geamul.

Cuiul e în continuare la mine, trag un fum. Geamandură nimerește butonul. Acum, că amândouă geamurile sunt deschise, în mașină apar niște curenți ciudați, firele mele de păr zgârie aerul rece. Zolika duce palmele la urechi și ne imploră să ridicăm geamurile. Geamandură apasă clapeta. Când se închide geamul, simt că mi se înfundă urechile, dar, când încerc să mi le desfund, mă bagă în boală gândul că o să mi se spargă timpanele și o să mi se scurgă creierul. La drept vorbind, de pe imitația de piele se poate șterge ușor. Din difuzoare, muzica se revarsă cu un bubuit surd. Geamandură apucă paharul din plastic jegos care se bâțâie pe consola din mijloc; până acum îl proptise cu genunchii, căci nu încape în suportul de pe bord. Își bagă paiul în gură și chipul i se scofâlcește când soarbe băutura răcoritoare. Constructorii de automobile nu reușesc să țină pasul cu localurile fast-food. Simt cum mi se adună saliva în gură. Privesc pe fereastră, chipul de acolo a dispărut și îmi aduc aminte că universul se dilată cu o viteză naspa de tot, dar fapt e că un

lanț de cârciumi fast-food o fi cumpărat de mult toate bufetele de pe-acolo și, până să ajungă primul astronaut la destinație, precis or să deschidă un McSpace, să-i poată împinge un cheeseburger dublu, cu o porție de cartofi mare, cu o Cola mare, că așa-i mai rentabil.

Mă tolănesc în mijloc și mă uit la vitezometru. La început, cifrele sunt spălăcite pe ecranul digital, dar pe urmă, într-o fracțiune de secundă, văd limpede că gonim cu o sută șaptezeci și șapte la oră. Parcă am merge în linie dreaptă, deși mi se pare că suntem în curbă. Mă las pe spate, de cealaltă parte, capul mi se lipește de geamul rece. Rață îi dă blană, motorul e puternic, trage grozav, mă cufund pe bancheta de culoarea căcatului. Rezervorul e plin-ochi cu benzină, am pus mălaiul mână de la mână. Deja îmi pare rău, pentru că zău că nu vreau să crăp. Anul trecut, câțiva șmecherași din Füred[2] au părăsit șoseaua în curbă și s-au încolăcit în jurul unui stejar vechi de o mie de ani, care supraviețuise mai multor sute de furtuni, celor două războaie mondiale și construirii autostrăzii. Ceva mai devreme umpluseră rezervorul cu benzină V-Power cu cifra octanică 99, așa că au explodat naspa de tot și a ars și copacul. Un martor ocular a declarat la televiziunea locală că unul dintre tipi a reușit să se târască dintre resturile mașinii, îi ardeau și părul, și hainele și bâjbâia prin lanul de grâu ca un vietnamez ars de napalm. Până să ajungă pompierii și să frâneze extinderea flăcărilor, au ars cinci hectare de porumb. Încă o curbă și Rață tot nu încetinește. Sunt plini de mălai, taică-său tocmai a inaugurat o crescătorie de porci combinată cu un abator, lângă ăia cu Krishna. Moacele alea s-au ascuns în vale, într-un loc uitat de Dumnezeu, să se poată închina după bunul lor plac vacilor, iar, în replică, tatăl lui Rață a înțesat terenul alăturat cu porci Mangalița. Acum vrea să se înțeleagă cu cei de la McDonald’s în legătură cu lansarea mangalița-burgerului. Deunăzi

am fost cu clasa să vizităm abatorul. Am vizitat măcelăria conformă cu standardele UE și puțul cu stârvuri conform cu aceleași standarde. Măcelarul ne-a povestit că aici totul e atât de curat că poți linge macul de pe podea.

— Rață, zic eu.

— Ce-i?

— Las-o mai moale.

— A?

— Schimbă viteza.

Rață se uită la schimbătorul de viteză. Îl apucă, iar apoi îi pică fisa.

— Băi, pulache, cu mă-ta să te ții de glume, că ăsta are schimbător automat.

În clipa următoare, mașina se cabrează și, brusc, totul devine tăcut, ca și cum ne-ar fi înghițit un animal uriaș, moale. Timpanele îmi vibrează îngrozitor. Țin minte vag că, atunci când am urcat în mașină, careva a spus unde mergem, dar acum nimeni nu-și mai aduce aminte. Sau poate că, de la bun început, n-am avut niciun plan. Au trecut câteva ceasuri de când ne învârtim prin oraș și prin satele din împrejurimi și, oriîncotro am porni, sfârșim tot pe drumul tineretului de la 48, printre blocurile din prefabricate, înalte de zece etaje, și felinarele ce împrăștie o lumină galbenă. Sunt al dracului de multe sensuri giratorii, te zăpăcești de cap, pe bune.

Niki își saltă capul din poala mea și îl întreabă pe Rață dacă n-ar putea să conducă normal. Când își dă pe spate părul lung, brun, sclipirea albăstrui-verzuie a tabloului de bord îi luminează chipul. Gura îi licărește umedă. Înghite. Lui Rață și Geamandură le-a luat-o la cioc încă din parcarea din spatele McDrive-ului, în timp ce-l așteptam pe Zolika. La drept vorbind, n-am văzut asta cu ochii mei, că tocmai mă dusesem la WC, dar, când am urcat în mașină și m-am uitat la ea, mi-a spus să aștept puțin, că o doare gâtlejul, la care băieții au izbucnit în râs. Niki și patru gagii, și toți patru i-o

pun. Mie însă nu-mi iese nicicum pasiența, să mă plimb de colo colo cu patru gagici care să vrea să și-o pună cu mine.

— Mi s-a întins? mă întreabă ea.

— Ce?

— Rujul.

— Nu.

E pornită pe supt, îmi zic în gând, dar prefer să tac, fiindcă băieții și așa or să-i dea cu flit.

— Super, zâmbește Niki, după care continuă pe un ton ce nu suportă să fie contrazis: Dați-mi cuiul!

— Ce-i cu tine, n-ai supt destul? își dă în petic Rață.

— Bulangiule! îl repede Niki, însă istericalele ei sunt pură prefăcătorie, e căzută în limbă după Rață, el e întotdeauna primul căruia i-o ia în gură.

La fel și sora mai mică. A lui Niki. Tot lui Rață. Zolika deocamdată nu spune nimic, așteaptă să-i vină, în sfârșit, rândul. Îi întind jointul lui Niki, trage fumul adânc în piept, jeraticul din vârf se încinge, iar apoi din gură i se înalță un șarpe albastru, lunecos.

— Ce are asta? întreabă Niki și, acum, că pomenește treaba asta, chiar că are un gust.

— Ciocolată tibetană, răspunde Geamandură.

— Milka? îl întreabă Niki.

— Milka e elvețiană, o lămurește scurt Zolika.

— E ca iarba, doar că-i hașiș, îi explică Geamandură.

— Cu asta se liniștesc dalai lama, adaugă Zolika.

— Aha, pricep, spune Niki și mai trage un fum din joint, după care mi-l dă, să-l țin eu.

Se apleacă înainte, încearcă să-i întoarcă lui Rață capul spre ea. Vrea să-i sufle fumul în gură. Cred că a văzut chestia asta într-un film cu Johnny Depp. Ba nu, asta a fost într-un film de-al lui James Franco. Rață nu-i face pe plac, privește țeapăn înainte. Niki s-a bășicat. Îl privește pe

Zolika și-i zâmbește. Lui Zolika îi stă sculată de-o oră, poate că o să se scape pe el văzând cum se uită Niki la el. Tot drumul s-a bunghit cu ochii cât cepele, să vadă când îi vine și lui rândul, dar, nu știu cum, rămâne mereu pe din afară. Niki se poziționează în așa fel încât, dacă Rață se uită în oglindă, să o vadă pe ea, iar apoi bagă mâna în nădragii lui Zolika și îl sărută pe băiat. Rață intră pe acostament, lui Niki îi alunecă mâna și Zolika se apucă să urle.

— Iartă-mă, spune Niki cuprinsă de milă.

Zolika încearcă să zâmbească, dar nu reușește să schițeze decât o grimasă stranie, chinuită. Niki trage cu coada ochiului spre oglindă și privirea i se întâlnește cu a lui Rață, care se uită și el câș în oglindă. Niki se întoarce zâmbind spre Zolika și dă peste cabanosul lui. Zolika stă cu privirea ațintită în sus, precis se gândește la maică-sa, poate că așa mai rezistă o vreme. Are cea mai nașpa mamă din lume, are o mutră mai de groază decât a lui Zámbó Jimmy[3] după ce și-a făcut capul chisăliță. Când nu vreau să termin, tot la mama lui Zolika mă gândesc și eu. Rață ridică piciorul de pe accelerator, încetinim, schimbătorul de viteză se decuplează, motorul începe să hârâie. Când ne chinuim să luăm curba următoare, mă împing în curul lui Niki, iar ea i-o înghite lui Zolika până la rădăcină, apoi începe să horcăie, dar nu pricep nicicum ce zice. Pesemne că vrea să mă dau jos de pe ea.

— Nu mai trăncăni cu gura plină! spune Rață întorcând capul și în clipa următoare ieșim în viteză din curbă.

Iar am sentimentul că am supraviețuit unei catastrofe. Geamandură bombăne – sau râgâie nu-i place viteza prea mare. Zolika geme, iar Rață își aranjează oglinda, s-o poată vedea mai bine pe Niki. Farurile luminează brusc ceva în mijlocul șoselei, însă Rață n-ar putea să mai tragă de volan nici dacă ar fi pe față. Se aude un bufnet zdravăn, surd, automobilul saltă în aer, Zolika scoate un

răcnet de durere – cu cârnatul încă în gura lui Niki –, iar eu scap jointul din mână. Încerc să scutur scrumul pe podea. Rață calcă frâna din răsputeri, mă turtesc de spătarul scaunului din față, Geamandură se lovește cu capul de bord, Niki cade grămadă pe jos. Zolika urlă pe mai departe ca un șacal. Sau a terminat, sau i-a mușcat Niki măciulia.

— Futu-i mama ei de viață! urlă Rață.

— Bagă în marșarier! îi sugerează Geamandură pipăindu-și capul.

— Dacă fac praf iagalia, mă rupe babacu', futu-i.

Niki se adună de pe jos. Clipește ca o căprioară rătăcită în lumina farurilor. Are părul ciufulit, rujul i s-a întins pe față.

— Tu ești *normal,* Rață? întreabă ea mai degrabă speriată decât pusă pe reproșuri.

— Zât!

Niki se îmbufnează, mai bombăne un pic, dar din tot ce spune nu înțeleg decât *gunoiule* și *melteanule.* Zolika scâncește încetișor. Mașina a alunecat în șanț, cu botul spre un ditamai ogorul chelbos. Motorul s-a oprit. Fumul și ceața se învolburează în fața farurilor cu leduri matriciale. Rață calcă frâna din răsputeri. Întorc capul. În lumina roșie a stopurilor din spate se ițește o grămăjoară întunecată. Și urmele frânării. Doar motorul care începe să se răcească mai pârâie; în rest, e o tăcere de-a dreptul palpabilă. Mă dau jos din mașină. Afară mi se pare că ar fi frig, deși atunci când am pornit încă nu era rece. Mă ia cu amețeală. Mă reazem pentru o clipă de capotă, apoi mă apropii de trupul care zace în mijlocul drumului. Mă las pe vine. Tipul zace pe burtă, într-un palton gros, de stofă groasă, iar eu îmi storc creierii, de ce o fi purtând cineva așa ceva pe-o vreme ca asta. O vreme nu mai fac nimic, doar îl privesc, iar apoi, când îl întorc pe o rână, începe să geamă. E un om la vreo șaizeci de ani, nebărbierit.

Sau la vreo patruzeci de ani. Mirosul de pileală îmi mută nasul din loc. Pe frunte are o rană adâncă, fața îi este năclăită de sânge. În locul nasului i-a apărut o gaură neagră și din ea se revarsă sângele într-un unghi care face ca jetul să i se scurgă în gură. Pleoapele îi zvâcnesc, încearcă să deschidă ochii, dar genele i se lipesc de-atâta sânge. Din gură i se înalță bășici de salivă care se sparg. Respiră. Până acum am văzut cadavre doar în filme, dar nu gândul ăsta mă sperie, că acum, poate, o să văd unul de-adevăratelea, ci faptul că toată chestia asta, cu sânge și cu stopurile din spate, mi se pare foarte frumoasă. Aud ceva mișcare în spatele meu. Rață se dă jos tacticos din mașină și trântește portiera. Se duce spre botul mașinii, se lasă pe vine, privește îngândurat bara de protecție, apoi pipăie grilajul radiatorului. E livid. Lumina farurilor îi face să sclipească părul cârlionțat, parcă ar avea o aură. Se ridică, dar rămâne nemișcat. Farurile l-au orbit. Își freacă ochii, apoi pornește spre mine mijindu-și ochii.

— Hai s-o ștergem, în puii mei!

— Ar trebui să chemăm salvarea.

— Pentru ce? Doar putem să ne continuăm drumul.

— Nu mașina de tractare, boule.

— De ce, pula mea, vrei să chemi salvarea?

— Trăiește, zic eu.

— Mi se fâlfâie.

— Să chemăm o ambulanță, insist eu.

— Tu ești mangă, futu-i, sau ce-i cu tine? hârâie Rață.

— Ba nu.

— De ce, pula mea, vrei să chemi o ambulanță pentru un mistreț, zi?

— Nu-i vorba de-un mistreț.

— Dar ce-i?

— Un tataie.

— Ete pula.

— Dacă-ți spun.

— A fost un mistreț, futu-i, se încăpățânează Rață. Mie-n sută asta a fost.

— Pula! răbufnesc eu.

Rață se apropie de bătrân, se uită la el, îl împinge cu piciorul, iar acesta mai scoate un horcăit. Rață se trage înapoi, după care începe să zbiere ca un isteric. Nu mi-am închipuit niciodată că poate prinde note așa de înalte.

— De ce Dumnezeii mă-sii de curvă ciochistă și împuțită zace ăsta pe șosea? Imbecilul ăsta de buzilău, animalul ăsta bulangiu…

— Hai să chemăm odată ambulanța, zic eu.

— A dat benga în tine, futu-i? răcnește Rață. Potolește-te!

— Cheamă salvarea.

— De ce n-o chemi tu? mă întreabă Rață, făcându-și de lucru cu mobilul.

— Mi-am lăsat telefonul în mașină.

Rață se uită la mine. Vede că n-are de ales.

— Bine, băga-mi-aș o să chem căcatul ăla de ambulanță, mârâie el în timp ce stau neclintit și-l privesc. Între timp, trage-l de pe carosabil, adaugă el după o scurtă pauză, împungând cu vârful pantofului țeasta zobită a bătrânului.

— Nu pot să-l trag singur, spun eu, simțindu-mă, dintr-odată, foarte obosit.

În pustiul ăsta e o liniște înspăimântătoare. Nu se aude nici grohăitul mistreților. Nici măcar vreo bufniță nenorocită nu huhură. Nu-i nimic în jur.

Rață se întoarce la mașină, urcă la volan, iar eu mă gândesc ce-ar fi ca toată povestea asta să nu ni se întâmple nouă, ca noi să fim altundeva, însă degeaba încerc să mă conving că așa stau lucrurile, fiindcă, de fapt, știu prea bine că n-avem noi bafta asta chioară. După câteva secunde, Geamandură și Zolika se dau jos din mașină. Zolika își freacă stinghia, iar Geamandură fruntea. Se apropie. Sub tălpile pantofilor scrâșnește criblura. Se opresc lângă mine.

— Ce-i asta? întreabă Zolika, bănuiește deja că ceva nu-i în regulă, dar, până să apuc să-i răspund, Geamandură se apucă să-i dea explicații.

— Frate-meu merge des la vânătoare, zice el. Mi-a povestit că, în timpul rutului, mistreții bătrâni o iau razna și se ciocnesc de mașini.

— Ce-i asta? întreabă Zolika din nou, holbându-se țeapăn la bătrân.

Geamandură se supără nițel că Zolika i-a retezat-o, însă pe urmă îi pică și lui fisa că ceva nu-i chiar pe bune și se uită mai atent la grămada întunecoasă ce se înalță pe asfalt.

— Nu un mistreț am călcat? întreabă el pipăindu-și fruntea.

— Nu, răspund eu înghițind în sec.

— Un moșulică? întreabă Zolika.

— Da, răspund eu.

— Ce pula mea caută ăsta, la ora asta, pe mijlocul șoselei? începe Zolika să facă treișpe-paișpe.

— Nu mai pune și tu întrebări tâmpite, îl repede Geamandură; începe să se pichirisească și el, deși, spre deosebire de Zolika, suportă destul de bine stresul.

— Scutiți-mă, mârâie Zolika.

— Haideți să-l mutăm de pe carosabil, intervin eu.

— Ce vrei să faci? mă întreabă Zolika îngrozit.

— Geamandură, ia-l de picioare! Zolika, noi îl apucăm de mâini.

Zolika încremenește. Se holbează la bătrân. Aștept nițel, iar pe urmă încerc să-l bag în viteză.

— Zolika, apucă-l de-o mână, bine?

— Ai?

Habar n-are pe ce lume e.

— De-o mână.

— Ce-i cu mâna?

— Apuc-o.

— De ce?

— Ca să-l dăm la o parte din drum. Zolika se holbează la mine năuc, așa că adaug: Singur nu se poate muta de pe carosabil. Dar Zolika tot nu se bunghește cum stă treaba.

Mă cuprinde un calm nesfârșit. Sunt un maestru zen.

— Dacă nu-l dăm la o parte din drum, careva o să-l facă afiș, îl lămuresc eu.

— O să moară? mă întreabă Zolika.

— Dacă-l lăsăm pe drum, precis moare, îi răspund eu.

— Gata, gata, pricep, îngaimă Zolika.

— La trei, îl săltăm, spun eu.

— De ce să-l apuc eu de picioare? întreabă Geamandură.

— Termină, măi, Geamandură.

— Dar dacă are micoză?

— Apucă-l odată de picioare, băga-mi-aș!

— Ba nu.

— Geamandură!

— Apucă-l tu, dacă chiar ții morțiș! ripostează Geamandură dându-se înapoi și își îndeasă șucărit mâinile în buzunare.

Facem schimb. Îl apuc eu pe bătrân de picioare, iar Zolika de mâini. În timp ce-l săltăm, acesta scoate un geamăt, Zolika se sperie și-i dă drumul, iar tataie se izbește cu fața de asfalt. Se aude un pârâit, al pometților, îmi zic, că nas nu mai are; pe urmă începe să horcăie.

— Futu-i, măi, Zolika, nu te mai câcâi!

— Iartă-mă, am crezut că…

— Ia nu mai crede nimic, zic. Apucă-l de picioare și gata.

Pe Geamandură îl pufnește râsul. Își scoate mobilul.

— Cucu! exclamă el când ne uităm la el și blițul străfulgeră în întuneric.

— Tu ești în toate mințile, băga-mi-aș?! îl reped și apoi, după ce dau drumul picioarelor bătrânului, pornesc spre el, să-i smulg telefonul din mână.

— Hei, șezi blând! face Geamandură când vede că vreau să-i iau mobilul, își înalță mâna și se trage îndărăt.

— Dă-mi-l! insist.

— Nu ți-l dau, zice el.

— Dă-mi-l!

— Nu.

— Atunci, șterge fotografia.

Geamandură stă și se gândește, pe urmă, ofticat la culme, începe să apese ecranul telefonului.

— Na, futu-i, că am șters-o.

— Arată-mi!

— Nu te cred, băga-mi-aș.

— Arată-mi, repet eu, iar atunci când Geamandură îmi ține telefonul sub nas, i-l smulg din mână și o iau la fugă pe arătură.

Pe măsură ce mă îndepărtez de șosea și de mașină, se face tot mai întuneric. Mă poticnesc printre brazde. Geamandură se ia după mine, dar știu că n-o să mă ajungă din urmă. După vreo treizeci de metri, mă opresc cu spatele la drum, acopăr display-ul telefonului, să nu mă vadă Geamandură, și să încep să caut prin fișiere.

— Nu-ți fac nimic, băga-mi-aș dar dă-mi telefonul înapoi, strigă Geamandură. Jur că o șterg.

Bineînțeles că degeaba tot caut prin mobilul lui, nicicum nu reușesc să dau de poza aia de căcat, tot ce izbutesc să văd sunt o droaie de gagici în pielea goală, pe care dobitocul ăsta le-a fotografiat pe șest în vestiar, așa că, până la urmă, șterg tot fișierul. Nici nu merită altceva bulangiul ăsta.

După ce-mi termin treaba, îmi înalț privirea, dar nu văd nimic. Îmi explodează luminițe în ochi de la display. Când, luându-mă după glasuri, reușesc să-mi fac o idee despre încotro ar putea fi șoseaua, pornesc înapoi.

Zolika nu s-a clintit de lângă tataie. Geamandură, în schimb, se învârte aiurea pe arătură, așa că, doar cu Zolika, îl târăsc pe bătrân în șanț. Zolika își leagănă brațele fără o vorbă, cu

ochii ieșiți din orbite, iar eu îmi spun că Geamandură nici n-a spus o tâmpenie când a adus în discuție micoza de la picioare, fiindcă duhoarea ce se înalță din bocancii lui tataie e de groază, îmi mută nasul din loc. Rață se dă jos din mașină și se apropie de noi.

— Ce număr au urgențele? ne întreabă când ajunge în dreptul nostru.

— Nouă-unu-unu, răspunde Zolika.

— Ești tâmpit, Zolika, e unu-șapte-șase-nouă, strigă Geamandură de undeva din spatele nostru.

Înseamnă că-i destul de aproape dacă ne aude, așa că ar fi bine să fiu cu ochii în patru. Rață formează rapid numărul, duce mobilul la ureche, ascultă o vreme, apoi ia aparatul de la ureche și se uită la display.

— Asta-i o linie erotică, băi, papagalule, îi strigă el lui Geamandură.

— E unu-zero-șapte.

Consider totul o glumă, căci mi se pare imposibil ca o persoană să fie până într-atât de imbecilă, dar Rață se apucă să formeze numărul, după care se întoarce fără o vorbă și pornește spre mașină. Nu aud ce turuie în telefon, însă vorbește pe un ton tare ciudat. Când deschide portiera, se aprind luminile dinăuntru. Niki se fardează în oglinda retrovizoare. Rață se așază la volan. Între timp, Geamandură se întoarce pe șosea și îmi cere telefonul. I-l dau. Constată cu satisfacție că nu are nici cea mai mică zgârietură. O să dea pe-afară de bucurie când o să observe că i-am șters toate fotografiile de voyeur.

Rața iarăși coboară din mașină și vine spre noi.

— O să vină, ne anunță el când ajunge lângă noi.

— Încă trăiește, stabilește Zolika alb la față ca varul.

— Știu, măi, tembeluș, îi spune Rață. Tu de ce crezi că am chemat ambulanța? Haideți, s-o ștergem, în puii mei.

— Băi, mi-ai șters pozele? mă întreabă Geamandură, care nu-și crede ochilor.

Am înțelepciunea să tac.

— N-ar trebui să așteptăm până sosesc? întreabă Zolika.

— Nu, i-o taie scurt Rață.

— Și eu sunt de părere să-i așteptăm, spun și eu.

— Futu-te să te fut, mi-ai șters toate pozele, se întărâtă Geamandură și își freacă telefonul tot mai nervos.

Mă fac că nu-l aud.

— Și, până atunci, ce vrei să faci? Să-i spui povești? mă întreabă Rață.

— Nu știu, răspund eu. Am putea să-i bandajăm fața.

— Îl omor pe bulangiul ăsta, băga-mi-aș spune Geamandură și se apropie de mine gâfâind. Mi-ai șters fotografiile, jigodie, adaugă el.

Când îl apucă, e bine să nu stai în calea lui, să-i stânjenești mișcările, așa că încep să dau înapoi.

Rață se întoarce spre el și îl întreabă:

— Șezi blând, nu poți să ți le recuperezi din coșul de gunoi?

Geamandură se oprește. Stă și se gândește. Pe urmă se uită la mine cu un rânjet satisfăcut. Dacă postează fotografia aia, îl mătrășesc.

— Cu ce să-l bandajăm? întreabă Zolika, el e dus acum pe altă planetă.

— Cu pansament, răspund eu în timp ce-l urmăresc pe Geamandură, care nu se mai satură să-și mângâie mobilul și între timp bâiguie *asta era, băga-mi-aș, asta era.*

— Ai pansament la tine? mă întreabă Rață.

— Să scoatem din trusa de prim ajutor, propun eu.

— Încă n-am făcut cursul de prim ajutor, își desface Rață brațele într-un gest neputincios.

— Las că-l pansez eu, spun eu.

— Nu vrei să-l și operezi? mă întreabă Rață. Acuși sosește ambulanța.

— Mă piș pe mine, ne anunță Zolika.

— Mai ai belengher? îl întreabă Geamandură.

— Nu te duci nicăieri, Zolika, se răstește Rață la el.

— Doar juma de minut, răspunde Zolika și o ia la fugă spre arătură.

Ia o trântă. Trage o înjurătură, apoi strigă din întuneric:

— Am găsit o țoaclă.

— Nu pune mâna pe ea! răcnește Rață, dar e prea târziu.

Zolika iese din șanț cu o țoaclă bărbătească făcută varză.

— De ce?

Rață nu-i răspunde, doar smulge țoacla din mâinile lui Zolika, scoate o batistă din buzunar și se apucă să-i șteargă cadrul. Roata din spate e deformată urât de tot, amintește mai degrabă de banda lui Möbius pe care ne-a arătat-o melteanul ăla de Lázár la ora de mate.

— Aha, m-am prins, dă Zolika din cap a încuviințare.

— Ești deștept ca un cur, i-o întoarce Rață și azvârle țoacla în șanț.

Ne întoarcem la mașină și urcăm în ea. Rață pornește motorul, reușește cu chiu cu vai să cupleze marșarierul și încearcă să iasă din șanț apăsând pe accelerator, dar bineînțeles că nu-i iese figura. Roata se învârtește în gol, iar Rață apasă pedala în draci, până când începe să fumege cauciucul.

— Măi, ce-ar fi s-o împingem? sugerează Geamandură când vede că figura asta n-o să țină în ruptul capului.

Rață nu spune nimic, doar dă din cap aprobator, coborâm și împingem mașina până o scoatem din șanț, după care urcăm și plecăm. Mergem o vreme în tăcere, tăcem chitic, încep să am o senzație tare ciudată. La început nu-mi dau seama ce mă deranjează, însă pe urmă îmi pică fisa că n-a mai

sunat de mult mobilul niciunuia dintre noi. Mă uit la semnal, poate că buba e cu aria de acoperire a rețelei. Pe display îmi apar două liniuțe, asta-i OK. E de speriat gândul că nimeni nu sună pe nimeni.

Pe următoarea linie dreaptă mai lungă, Rață se uită la oglinda retrovizoare, apoi o bruftuiește pe Niki, cum că de ce a umblat la ea. Când încearcă s-o îndrepte la loc, aproape că iarăși ajunge în șanț, însă, din fericire, Geamandură e pe fază și reușește să mențină mașina pe drum. Niki îl atenționează pe Rață că mai bine s-ar uita la drum în loc să se joace cu oglinda, pe urmă se întoarce spre mine și, dându-și ochii peste cap, mă lămurește că n-are cum să se fardeze orbește.

— De ce ne-am oprit? întreabă ea într-un târziu.

— Am lovit un… începe Zolika, dar Rață urlă la el, ciocu' mic dacă nu vrea să-i fută o labă peste bot.

— Șezi blând, Rață, mârâie Geamandură de pe locul soacrei.

O vreme, iarăși gonim în tăcere prin noapte. Mașina asta este înspăimântător de tăcută. Abia acum observ că Rață a uitat până și să repornească muzica. Geamandură se zgâiește pe fereastră, își pipăie fruntea, pe urmă se plictisește de faptul că toată lumea își ține gura și deschide radioul.

— După părerea voastră… spune Zolika.

— Mucles! îl reduce la tăcere Rață.

Zolika îngaimă ceva în barbă, Geamandură fredonează melodia de la radio, Niki clipește mărunt, tot mai speriată, deși nu-i genul care să se sperie cu una, cu două. Probabil o deranjează faptul că nu vorbește nimeni, îmi zic în sinea mea. În cele din urmă, Geamandură sparge monotonia huruitului de motor și a pulsației lui domoale, apăsătoare.

— Orașul ăsta e plat, spune el îngândurat.

— N-ai unde să pui de-o săritură, adaugă Zolika.

— Ce zici de podul din vale? îl întreb.

— E departe, dă din mână Geamandură.

— Ce ziceți de blocul ăla îngust? propune Zolika.

Anul trecut s-au aruncat cinci tipi de pe pod, pe doi dintre ei îi cunoșteam și eu, iar de pe bloc, trei, dar pe ăștia nu-i cunoșteam. Aia e o zonă, să zicem, de lumpeni.

— Ciocu' mic, băga-mi-aș! ne întrerupe Rață discuția și ne tragem fermoarul.

Nici Geamandură nu-i spune nimic, nici nu mai fredonează, doar privește pe fereastră, se uită la brazdele întunecate sau la imaginea lui reflectată de geam. Rață bate darabana pe volan cu degetele. Zolika își roade unghiile și, în timpul ăsta, picioarele îi zvâcnesc în draci. Dacă i-am pune o pompă sub picioare, ar umfla cu ușurință o piscină familială. Între timp, am ajuns la Füred, sensurile giratorii se succed întruna, la al treilea sau al patrulea îmi pierd busola cu totul. Rață se prostește și el de cap, ocolește giratoriul de două ori și greșește ieșirea. Nu-i spun nimic. Nu mă interesează.

Drumul e tot mai de rahat. Rață nimerește într-o hârtoapă uriașă și iar se șucărește la maxim, dar pandaliile îl apucă cu adevărat atunci când e cât pe-aci să bușească o barieră neluminată, din beton. Apasă frâna disperat. Patinăm secunde îndelungate spre blocul de beton și ne oprim la câțiva centimetri de el.

Rață se apucă să dea cu pumnii în volan și răcnește din toți rărunchii că unde pula lui suntem.

— Folosește-ți GPS-ul! îi propune Zolika, la care Rață îi zice zât din reflex, iar apoi cotrobăie după aparat în compartimentul pentru mănuși.

Geamandură îl ajută să-l pună în funcțiune. Vocea de coardă se activează, spune gemând delicat „intră în marșarier, dă înapoi o sută de metri". Ciocolata aia chiar că a avut ceva în ea, că mi se scoală când aud glasul ăsta.

Revenim pe autostradă în jumătate de oră, deși eram la doar trei sute de metri de sensul giratoriu. Trecem pe lângă o benzinărie, în parcare e o mașină a poliției cu doi gabori în ea. Dacă ne opresc, o rupem în fericire. Avem la noi un săculeț cu iarbă, trei punguțe cu hașiș și ceva pastile despre care nimeni nu știe ce-ar putea fi – le-a primit Rață de la dealerul lui – și am telefonul plin de poze cu nudul surorii mai mici a lui Niki, care în august împlinește paisprezece ani. M-aș oftica rău de tot să fiu priponit pentru pornografie infantilă. La zdup, de obicei, pedofililor li se face felul.

Primul care coboară e Zolika. Locuiește la bloc, în arondismentul zece, cu nasoala de mă-sa și cu nimfomana de soră-sa mai mică. Taică-său a șters-o de-acasă. Adevărul este că, în locul lui, și eu aș fi dat cu sasu'.

Rață trece prin dreptul scării fără să încetinească.

— Rață, îl atenționează Zolika.

— Zât! se răstește Rață.

— Ai trecut de… îngaimă Zolika.

— Știu, futu-i, îl întrerupe Rață, apoi apasă frâna.

Zolika nu se mișcă, așteaptă să dăm în marșarier, pe urmă se prinde că Rață n-o să dea înapoi. Deschide portiera, se aprinde lumina din plafon, Geamandură se întinde clipind mărunt și o stinge. Zolika îi întinde mâna, Geamandură i-o scutură cu stânga, Rață mormăie și el ceva. Zolika dă mâna cu mine, apoi îi dă trei pupici lui Niki.

— Scuză-mă că… bâiguie Niki, la care Zolika se pierde cu firea. Știi, ăăă…

— Ah, nu-i nicio problemă, zâmbește el.

De-aici deduc că nu-i nimic grav. Fără gămălie n-ar fi așa de gentleman.

— Ești adorabil, spune Niki și-i mai dă un pupic lui Zolika.

— Mâine? ne întreabă el în timp ce coboară din mașină.

— Vezi nu care cumva să te-apuci să trăncănești, mârâie Rață.

— Nu te mai căca pe tine, îl liniștește Zolika.

— Nu mă cac pe mine, doar îți zic, răspunde Rață.

— La cinci și jumătate, zice Geamandură.

Zolika nu reușește să închidă portiera din prima, dar când o deschide, s-o închidă din nou, Rață accelerează. Zolika își trage mâna înapoi. Înainte să dăm colțul, întorc capul. Zolika înaintează cu capul în piept spre casa scării. Urcă pe jos până la etajul zece, mi-a mărturisit într-un rând că se cacă pe el de frică în lift. Sau poate că nu vrea s-o trezească pe maică-sa.

Ai lui Niki locuiesc vizavi de cvartalul de locuințe sociale, pe partea cealaltă a șoselei cu patru benzi. Intrăm pe strada ei din sensul greșit, însă după toate câte s-au întâmplat astă-seară, chestia asta nu mai contează deloc, dar absolut deloc. Rață frânează în fața casei, în mijlocul drumului, se holbează tăcut în gol. Niki se apleacă să-l pupe, însă Rață își întoarce capul și-i mârâie să-l lase în pace. Așa că nu-i rămâne decât să-l pupe pe Geamandură, care schițează un zâmbet tâmp și încearcă s-o țocăie și el. Niki îmi dă și mie un pupic și, înainte de a coborî, mă întreabă în șoaptă, la ureche:

— Nu-i așa că n-a fost mistreț?

— Nu, îi răspund eu, la care ea dă din cap, apoi închide portiera și pornește spre poartă.

Ai ei locuiesc într-o măgăoaie de căsoi de culoare roz, cu o grădină mare. Taică-său e întreprinzător, o jigodie parvenită, care se fâțâie prin oraș cu mașina de teren. Acum, ai ei tocmai își petrec vacanța în Thailanda, iar Niki e morcovită din cauza alarmei referitoare la tsunami, căci, dacă o să moară mă-sa înecată, va trebui să meargă pe jos la școală.

Peste cinci minute, Rață cotește pe strada noastră și începe să încetinească. Parcă n-ar vrea să se mai oprească în veci. Îmi dreg glasul.

— Rață…

— Ce-i?

— Ai chemat ambulanța?

— Bineînțeles, se grăbește el să-mi răspundă, apoi mârâie ceva neclar, din care nu pricep nicio boabă.

— După-amiază să ne ducem cu iagalia la băile termale, propune Geamandură. S-o examinăm pe gagica aia nouă de la vestiar.

— OK, spun eu.

Rață ambalează motorul. Cobor și trântesc portiera. Când o iau din loc, mă izbește în nări gazul din țeava de eșapament. Mă duc la ușa de la intrare, mă câcâi o vreme cu broasca, dar, până la urmă, greu de tot, nimeresc gaura cheii. Răsucesc cheia în broască, apăs clanța. Când pășesc înăuntru, scap cheia din mână. În camera de zi, lumina e aprinsă. De când nu mai am tată, mama nu doarme bine.

— Ai venit? mă întreabă ea.

Nu spun nimic. E semiîntuneric și un fum de poți să-l tai cu cuțitul. Aș întreba-o de ce pula mea nu se poate aerisi camera, dar n-am chef de ceartă. Mama ține în mână o carte, e deschisă la aceeași pagină la care era când am plecat de acasă. Nu știu de ce se mai ostenește aiurea; în locul ei, m-aș uita la televizor. Chiștoacele s-au adunat grămadă în scrumiera din sticlă gălbuie. Praful cenușiu i se revarsă peste margini, se scutură în lateral, formând o dună mititică pe fața de masă.

— Pe unde-ai umblat?

— Am fost cu prietenii.

— Iarăși?

— Ăhă.

— Ați băut?

— Avem concurs la sfârșitul săptămânii.

— Vino să-ți dau un pupic.

— Hai, măi, mamă! protestez eu, dar mă duc la ea.

Gura îi miroase a țigară. Îmi întoarce mațele pe dos. Duc scrumiera în bucătărie, răstorn chiștoacele în găleata de gunoi, apoi mă duc la frigider, când deschid ușa, parcă mi-ar bate un reflector direct în ochi. Clipesc mărunt. Nu știu ce caut. Mi-e greață, dar, în același timp, mi-e și foame. Trag afară sertarul. Zăresc o bucată de cașcaval mucegăit, arată ca un șoarece mort. Este verde și păros. Până să borăsc în cutia frigiderului, o împing la loc. Închid ușa. Mă șterg la gură. Mă duc la baie. Mă uit în oglindă. Am ochii injectați. Iau de pe poliță sticluța cu Visine. Îmi umplu ochiul drept cu picături. Picăturile reci îmi îngheață pupila. Mă simt de parcă globul ocular mi-ar atârna scos pe fereastra unui tren ce gonește în draci. Îmi recapăt acuitatea vizuală. Storc pasta de dinți rece pe periuță, mă spăl pe dinți, apoi mă duc în camera mea, îmi dau jos nădragii și-i arunc pe jos. Mă culc în chiloți. Caut telecomanda, trec de pe un canal pe altul. Curcanii din Washington l-au ciuruit pe un gagiu care ieșise în pridvorul casei cu o bormașină. Au crezut că e înarmat. La New York, o drogată și-a băgat copilul în mașina de spălat, laolaltă cu rufele murdare, i-a programat uscarea la nouăzeci de grade. La Bagdad a avut loc o explozie. Au murit cu toții. E ora două dimineață. Și încă nu reușesc să adorm. Mă doare capul, mă doare stomacul. Maică-mea tândălește în bucătărie. Îmi descarc pe calculator *Omen*[4], varianta veche, și mă uit. De când canalele porno au fost parolate, nu mă mai uit decât la filme horror și la documentare despre natură. Deunăzi am văzut unul despre Larry, un mistreț în captivitate, pe care au vrut să-l împerecheze, în cadrul unui experiment, cu niște scroafe crescute în cocină, dar nenorocitul nici de-al dracului n-a vrut să se cațăre pe gagici, așa că până la urmă l-au tranchilizat și i-au prelevat sperma. Îmi vine în

minte Niki. Și Viki. Îmi închipui că-mi fac respirație bușon la bușon, în țoale de piele strălucitoare, îngenunchează dinaintea mea și mi-o iau în gură cu schimbul. În treizeci de secunde îmi dă mustul în fiert, apoi mă întorc cu fața la perete și trag pătura peste mine. Când aproape am adormit îmi dau seama că duminică n-am antrenament. Încerc să-i scriu un sms lui Zolika, nu cumva să se scoale în zori, dar până reușesc să tastez „dmncă n-avem antr. ești tâmpit”, mi se face privirea câș. Nu reușesc să-i găsesc numărul oricât aș încerca, derulez la nesfârșit lista cu numele. Când mi se aprinde becul că Niki puțin a lipsit să-i rupă cârnatul cu dinții, din gâtlej îmi iese un gâlgâit straniu. La început mi se pare că plâng, dar apoi îmi dau seama că râd. În *Omen,* puștiul cu frizură à la Beatles se pregătește să-i facă felul maică-sii. I-aș pune-o. Nu puștiului, ci maică-sii. Mâine am s-o caut pe internet.

Tăcere la pătrat

Stau culcat pe spate, în pat, și exersez, din poziție inițială, rostogolirea înapoi când se pornește să urle *Sabotage* al lui Beastie Boys și simt cum mi se revarsă adrenalina în trup. După ce-mi pică fisa că, de fapt, e telefonul meu mobil, mă întorc pe-o rână și încep să orbecăi pe jos, pe lângă pat. Până la urmă îl găsesc sub tricou, într-un pantof, nu știu cum a nimerit acolo aseară. Răspund, la telefon e Geamandură, se plictisește și vrea să meargă la ștrandul cu apă termală. Nu m-am dezmeticit încă de tot, așa că, în loc să-l bag în pizda mă-sii, mă înțeleg cu el să ne întâlnim, în douăzeci de minute, în spatele cinematografului vechi. Judecând după tonul pe care mi-a vorbit, pe Geamandură nu l-a afectat câtuși de puțin pățania de aseară. Nu-mi amintesc toate detaliile mărunte; în plus, toate serile astea sunt destul de asemănătoare, dar treaba aia sigur ne-a răvășit. Închid telefonul și încerc să deschid ochii, dar e prea devreme, iar azi-noapte am uitat până și să cobor jaluzelele.

Centrul orașului amintește la ora asta de scenografia din *Walking Dead*[5]. Doar pe strada principală e un pic de mișcare, câțiva băieței pe triciclete îi înconjoară chiuind pe boschetarii costumați ca niște zombi, care scormonesc prin gunoaie; altminteri, totul e înfricoșător de pustiu. Lui Geamandură îi vine ideea să o cotim spre Rinocerul Alb, că a auzit de la cineva că astă-noapte a fost acolo mare hărăhău. Eu, unul, aș prefera să merg la ștrand, însă n-am niciun chef să mă vântur singur prin orașul pustiu, așa că îl însoțesc pe Geamandură.

Când ajungem la fața locului, ne dăm seama că povestea cu hărăhăul nu-i o cioacă. În fața intrării sfărâmate e întinsă o panglică cu inscripția POLIȚIA, de pe trotuar au încercat să mături sub

boschete cioburile vitrinei sparte, însă, chiar și așa, le aud cum îmi trosnesc sub tălpi. Pe zid și pe gard sunt pete de sânge, iar pe asfalt trebuie să fi fost câteva bălțoace mai mari, pe care le-au acoperit cu nisip. Geamandură a auzit că țiganii au înjunghiat pe cineva sau capetele rase i-au înjunghiat pe țigani, încă nu s-a aflat cu exactitate care pe care, pentru că au fost înspăimântător de mulți, iar pretenarul lui Geamandură, care a urmărit toată povestea, n-a văzut mai nimic în buluceala aia. În orice caz, situația e destul de neclară.

De ciobul de sticlă ascuțit ca un ac ce se ițește din rama vitrinei atârnă un smoc de păr plin de sânge. O clipă rămân năuc, mă uit prostește și nu mai văd decât un fir de păr închis la culoare, tremurând în curent. Glasul lui Geamandură mă readuce la realitate.

— Trebuie să fi fost dură de tot chestia asta, hotărăște el de-a dreptul impresionat. Și adaugă: Bine că am șters-o la timp.

Deduc că și noi am petrecut în locul ăsta. Nu îndrăznesc să-l întreb dacă am pilit și eu în rând cu ei, fiindcă, dacă am fost cu ei, Geamandură m-ar socoti un idiot, așa că prefer să-mi țin clanța și să mă zgâiesc la ușa făcută bucăți. Nu știu ce mutră s-ar cuveni să fac într-un asemenea moment, pentru că stând așa, aiurea, pe strada pustie, nu-i chiar așa de nașpa și totuși e greu să faci abstracție de faptul că cineva a fost împins cu capul prin vitrină. Iar dacă geamul arată cum arată, mă întreb ce-o mai fi rămas din capul lu' amărâtul ăla. Geamandură mai studiază o vreme locului evenimentului, iar apoi cu greu reușesc să-l smulg de-acolo și să pornim spre piscină. Traversăm printre mașinile parcate în față la Rinocerul Alb. Pe portbagajul unei Mazda albe se întinde o dâră de sânge de toată frumusețea. Nu sunt un mare fan în materie de automobilism, dar iagaliile japoneze merg brici. Pe jos se văd dinți zburați din gură, tipul de la știri e clar că din ăștia și-a aranjat montajul, că sunt prea frumos aranjați.

Mergem pe carosabil, că nu circulă nimic la ora asta. De pe zidul înalt dintre școala de muzică și penitenciar văd că au șters frumusețea de graffiti care îmi plăcea. *Sclavii muzicii.* Va trebui refăcut. Pe Geamandură îl apucă diareea verbală, uneori nu se mai poate opri, însă m-am prins că, în astfel de situații, cel mai bine ar fi să procedez ca Viggo Mortensen în filmul ăla science fiction de groază[6] și nu fac decât să repet, la nimereală, aha, îhî și da. Nu mă interesează cu adevărat moacele despre care îmi povestește Geamandură, după nume nu cunosc nici măcar jumătate din ele, iar despre smardeala de ieri mi-a povestit deja tot ce știa. Când ne apropiem de bazinul de înot, se încâlcește în hățișul unui monolog despre salonul de masaj thailandez de pe strada Zárda și despre happy-end, dar până să apuc să-l întreb niște detalii, încetinește în dreptul nostru o poloistă călare pe-o țoaclă, iar Geamandură începe să-i laude balena ucigașă tatuată pe pulpă.

Peste douăzeci de minute ne bălăcim deja în bazinul cu apă termală, apa susură încetișor în țeava de scurgere. În jurul nostru și pe mal, cât cuprinzi cu privirea, nu se văd decât băbătii cu pielea brăzdată de riduri și pete hepatice. Îmi vin în minte hipopotamii care se tăvălesc în nămol pe Animal Planet. Mă uit la Rață, dar nu mă observă. Părul i s-a înroșit de la apa fierbinte, privește în jur sictirit, poate zărește o tipesă bună, dar am sosit nițel cam devreme și, deocamdată, nu-s gagicuțe mișto, ci doar pensionarele astea. Să zicem, ce-i drept, și faptul că pe cine frige Rață e o chestiune ce ține exclusiv de starea de spirit și de posibilități.

Un puștiulică umflat coboară pe trepte ținându-se de balustradă. N-are mai mult de doisprezece ani, dar cu siguranță are măcar o sută zece chile. Plonjează încetișor în bazin, plutește ca un pui de vacă de mare aflat la ora micului dejun, trupul puhav, unsuros stârnește valuri. Apa mă leagănă molcom, iar Geamandură îmi face capul calendar

cu tipa cea nouă de la vestiar. I s-a pus pata pe ea. Îmi zugrăvește îndelung ce chestii i-ar face. Se inspiră din filmele porno sado-masochiste cu legături, dar de fiecare dată știe s-o dea la întors, să pară chestia cu adevărat bolnavă. E foarte priceput la treaba asta, deși, după mine, dacă ar trebui să facă pe bune tot ce născocește, ar da' rău de tot cu mucii-n fasole.

— Bidoanele alea mari pot fi legate ușor de tot cu sârmă ghimpată, îmi explică el. Doar sfârcurile trebuie străpunse cu grijă.

Tipesa chiar că are sânii îngrozitor de mari, zici că-s două capete de gemeni. O pereche de gemeni chiori, cu un singur ochi. Atrag privirile ca magnetul. La venire, Geamandură a încercat să se dea la tipă, dar în vreo zece secunde și-a epuizat întrebările, pe urmă a rămas în fața tejghelei de la vestiar și s-a holbat cu ochii cât cepele la țâțele gigantice. La urmă, bineînțeles, el a fost cel care s-a simțit jignit că pizda aia tâmpită i-a dat cu tifla.

— Du-le la cinema, îi sugerez și casc de-mi trosnesc fălcile, mai-mai să-mi luxez maxilarul.

Susurul monoton al apei termale cu gust metalic ajunsă pe marginea țevii de scurgere mă adoarme de-a binelea. Parcă mi-ar murmura cineva întruna la ureche.

— N-o învăța rău, spune Rață căscând și el. Cheltuiești un purcoi de lovele pe bilet și pe popcorn și când vrei să pui pe tapet problema, te trezești că-ți spune să iei mâna de pe ea.

Rață împroașcă apa, printre dinți, într-un firicel subțire, la distanță. Îl scuipă pe ceafă pe un pișpirică de vreo șase ani, care bate apa din răsputeri, cu niște aripioare gonflabile pe brațe și cu ochelarii de înot aburiți, în apa care-i vine până la piept.

— Dacă vrei să dai bani pe bijboacă, știu eu câteva fete dintr-a șaptea, adaugă el.

— Păcat că s-a închis cinematograful mic, oftează Geamandură.

— S-a închis cinematograful mic? îl întreb.

— Îhî, îmi confirmă Geamandură. Au pus un afiș că spectacolul de adio s-a anulat.

— Ar fi trebuit să demoleze de mult spelunca aia jegoasă, observă Rață, iar apoi încearcă să-l scuipe din nou pe țânc pe ceafă.

Noul multiplex din mall a îngropat micul cinematograf. Trebuie să recunoaștem că, de-o vreme, oricum, era frecventat doar de boschetari și de țiganii amărâșteni din cvartalul de locuințe sociale. Locul ajunsese să aducă, pe bune, cu o combinație între un institut de dezintoxicare a persoanelor dependente și un teren de joacă. Boschetarii bombăneau trotilați în ultimul hal, iar barabușterii umpleau sala de spectacol cu coji de semințe de floarea-soarelui. Țin minte că odată i-au dat cep unui balaoacheș în timpul unui spectacol de la matineu, toată lumea a crezut că-i vorba de Micul Italian sau de-un amic de-al lui sau altcineva. Câțiva cataroi au și fost săltați de pisari, iar pe urmă a ieșit la iveală faptul că metresa lui a fost cea care îi înfipsese suriul în ochi tipului. Se luaseră la harță din cauza bidonului cu vin. Ei, da, acolo era de-a dreptul o artă să implori gagicile să-și dea jos chiloții.

— O să se construiască o bancă pe locul lui, spune Geamandură și cască.

— Taică-tău nu vrea să construiască un bar de striptease? îl întreb.

— Ar putea să aducă niște curve ucrainene din parcarea camionagiilor, spune Geamandură și încep să-i lucească ochii.

— Îhî, zic. Am putea să curvăsărim și noi împreună cu tăticul tău.

Rață izbucnește în râs, îi surâde ideea. Recunosc, aș paria pe-o sumă mare că Rață are pe Facebook cele mai multe prietene pe care le-a cordit și taică-său. În clipa următoare, în piscină se aruncă Csák Gyula. Numele lui adevărat e Csák Gyula, dar toată lumea îi spune Norris[7]. De

meserie e zugrav, dar cu siguranță că și-a ținut în mână mai mult puțulica zbârcită decât trafaletul. Împroașcă apa din bazin și face valuri, apoi se saltă greoi de sub apă, se oprește în mijlocul piscinei și privește în jur. Arată ca o mangaliță musculoasă. Pe ceafa și-a tatuat un cod de bare. N-am înțeles niciodată la ce-i bun un tatuaj pe care nu-l poți privi decât cu ajutorul a două oglinzi. Nu îndrăznesc să râd, dar și Rață, și Geamandură tac mâlc. Norris aproape că l-a curățat pe un pretenar de-al nostru în mall. Nu i-a plăcut că băiatul se zgâia la femeia lui. Degeaba i-a spus prietenul nostru că nu se uită la nimeni, că Norris i-a tras la șuturi în cap și în rinichi până când ăla a intrat în comă. Agenții de pază ieșiseră tocmai atunci să bage rotocoale în spatele clădirii, la intrarea personalului – deși, la o adică, e puțin probabil să se fi amestecat –, iar gaborii au ajuns la fața locului peste jumătate de oră de la secția de poliție aflată la trei străzi mai încolo, însă, între timp, Norris și oamenii lui se topiseră de mult.

Se mai învârtește o vreme în mijlocul bazinului, apoi se plictisește și se așază lângă tovarășul lui.

— Unde rămăsesem, futu-i? îl întreabă.

— La negresă, răspunde pretenarul lui.

Norris rămâne pe gânduri, pe urmă dă din cap și continuă:

— Aha, pricep. Am dus-o în magazie, i-am desfăcut fofoloanca, futu-i, dar am crezut că nu văd eu bine.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Măi, Pișta, pizda asta de negresă avea biboanța trandafirie pe dinăuntru, urlă Norris.

Timp de cinci secunde, ecoul reverberează deasupra piscinei, *biboanța-boanța-anța.* Niște tanti care răspândesc în aer miros de usturoi clatină din cap dezaprobator.

— Hai, măi, nu-mi vinde gogoși, futu-i-*tu-i-tu-i,* se străduiește Pista să urle și mai tare decât amicul lui.

Are un butic cu langoșe pe ștrand. Vara trecută, Zolika a șmotruit la el timp de două săptămâni, dar până la urmă a spus că tot mai bine-i să facă pe Ronald McDonald.

— Pula mea-ți vinde gogoși, i-o întoarce Norris. Am crezut că nu privesc în gaura în care trebuie, căci în rest era așa de neagră de-i luminau gura bomboanele Negro. Pe urmă m-a înhățat de căpățână și mi-a împins mutra în ghiocul ei uriaș. Era să mă sufoc, futu-i. I-am spus fac iu bici[8], dar era mai întărâtată ca o fiară. Horocăia și făcea ca dracu'.

— *Horcăia,* îl corectez eu cu glas scăzut, în timp ce Norris emite din gâtlej tot felul de sunete ce aduc cu grohăitul porcilor.

Geamandură mă privește nedumerit, dar nu-i spun nimic, mă bag sub apă fără un cuvânt. Aici, jos, e liniște. Deschid ochii, în apa tulbure nu poți să vezi decât până la o distanță de câțiva metri și, cu toate astea, văd clar pe pulpa lui Norris tatuajul cu Ungaria Mare și capul de mort. Revin la suprafață.

— Nu voia să-mi dea drumul la cap, futu-i, așa că a trebuit să-i trag una în coaste, să se potolească. Pe urmă, am întors-o pe dos și i-am tras un toc de bătaie. Ar fi trebuit să vezi, frate, cum tremura osânza pe ea, ziceai că-i o scroafa pusă la îngrășat.

— Când tăiem un porc? întreabă Pișta căzând pe gânduri.

Nu mai aud și răspunsul, pentru că, între timp, Geamandură se apucă să trăncănească iar despre gagica de la vestiar. Îmi explică în detaliu ce și unde i-ar vârî. În timpul ăsta, Rață începe să-și arunce ocheade cu o tipă paralimpică. Lui Rață nu-i plac doar băbătiile cu țâțele fleșcăite; data trecută a agățat o bambină cu un picior, participantă la concursurile de triatlon și o săritoare de la trambulină surdomută. Mi-a spus că-i foarte dură

chestia că-i poate spune orice în timp ce fac sex, că tipa nu se supără.

— Ar trebui să punem mâna pe ea, spune Geamandură.

— Pe cine? îl întreb eu.

— Pe Erika, răspunde Geamandură.

— Cine mai e și asta? se interesează Rață.

— Gagica de la vestiar, răspunde Geamandură.

— N-o cheamă Erna? îl întreb eu.

— Nu, răspunde Geamandură. O cheamă Erika.

— Nu pe tipa asta a fript-o Joci? întreb eu.

— Pe cine? întreabă și Rață.

— Păi, pe Erika, zic eu.

— Pe Erika? întreabă Geamandură.

— Joci? întreabă și Rață.

— Îhî.

— Cine-a zis? se interesează Geamandură.

— Chiar Joci, răspund. Așa cred.

— Asta-i o minciună gogonată, dă din mână, neîncrezător, Geamandură.

— Ai vrea tu, pufnește Rață în râs și se vâră sub apă.

Geamandură se uită la mine, să spun ceva, dar nu mă pricep să-l liniștesc. Joci ăsta chiar că-i un mare mâncător de rahat, dar asta nu înseamnă că n-a avut-o pe tipesă. La urma urmei, mi se rupe de cine cu cine se dă în bărci.

— Dă-o în mă-sa! spun eu dând din umeri, la care Geamandură trage o flegmă, iar apoi, lăsându-și capul pe spate, își udă părul.

O vreme, plutesc în tăcerea care s-a lăsat, apa caldă mi se lipește de piele, firele de păr de pe picioare îmi flutură ca algele în curenții delicați, valurile catifelate îmi scaldă trupul. Mă uit la ceas, dar secundarul nu vrea să se miște. Poate că timpul s-a oprit în loc. La drept vorbind, aici, la băile termale, întotdeauna-i un pic așa, parcă s-ar opri în loc. Norris îi dă înainte cu negresele… sau cu tăierea porcului. Rață înoată pe sub apă până la o puștoaică în costum de baie roz, plutește în jurul ei

ca un aligator gata să-și înșface prada – fetița nici nu-l observă iar apoi se saltă de pe fundul bazinului și apare la suprafață exact în locul de unde s-a scufundat. Din vestiar apar Niki și Viki. Ușa se închide încetișor în spatele lor, pe urmă se deschide din nou și apar și celelalte două membre ale ștafetei de 4x100 de metri, Szilvi și Fruzsi. Niki și Fruzsi și-au înfășurat prosopul în jurul șalelor. Au impresia că nu li se vede mărimea curului. Se cacă pe ele tot timpul că au curul mare sau țâțele mici. Sau că și-și. Viki ne face semn și se îndreaptă spre noi. Niki o urmează la câțiva pași, e nervoasă că i-a luat-o înainte sora ei mai mică. Le-au pus-o toți pretenarii mei, în afară de Zolika. Pe Szilvi și Fruzsi nu le-a ciocănit încă nimeni, dar ele sunt la școala catolică. Nu se lasă călărite. Din bazinul cu apă rece, un bălălău se zgâiește la gagicuțele care înaintează cu pași mărunți pe fâșia umedă dintre piscine. Apa are optsprezece grade, așa că degeaba scotocește prin chiloți. Într-o apă așa de rece, doar leilor-de-mare li se scoală și, poate, eschimoșilor. Niki încă își face de lucru cu prosopul, dar Viki coboară deja pe treptele bazinului. În timp ce intră în apă, costumul i se umezește. Se poartă de parcă n-ar observa că toată lumea se holbează la ea. Până și Norris amuțește o clipă, iar apoi zice:

— Ce zambilică mișto, futu-i, păcat că n-are țâțe.

Când Viki ajunge lângă noi, Geamandură se trage curtenitor mai încolo.

— Stai liniștit! spune Viki, Geamandură vrea să-i răspundă, însă Rață i-o ia înainte.

— Hai aici, că mai e loc, spune el împroșcând apa din fața lui.

Viki își arcuiește trupul pe treapta cea mai de jos, se lasă în voia apei, înoată până la noi. Rață încearcă să-și bage mâna între picioarele ei, să-i mângâie pricomigdala, dar până să-i tragă într-o parte costumul de înot, Viki se îndreaptă înot către

Geamandură. Și el încearcă să-i mângâie pricomigdala, dar până să i-o apuce, Viki se răsucește și Geamandură nu-i poate pipăi decât fundul. Viki se uită peste umăr la Geamandură, se așază lângă mine și își trece mâna peste coapsa mea. Îmi trec și eu o mână peste pulpele ei. Părul lung, castaniu, i se udă tot. Și-l netezește dându-l pe spate. Niki a reușit, în sfârșit, să găsească un loc în care să-și lase prosopul și pornește spre bazin.

— Sal'tare! strigă ea, dar n-o bagă nimeni în seamă. *Sal'tare!* repetă ea cu glas tare, la care Rață, parcă trezindu-se din visare, se uită la ea și-i spune:

— Vino-ncoa'.

Acum, că n-a reușit s-o convingă pe Viki să se așeze lângă el, se dă la Niki. Se orientează spre rezistența mai mică. Lui Niki nu trebuie să i se spună de două ori, se duce la el și i se așază în poală. Rață îi șoptește ceva la ureche, dar între timp o urmărește din priviri pe Viki. Niki zâmbește. Rață continuă să șușotească, la care Niki izbucnește în râs. Între timp, Viki stă la taclale cu Geamandură, iar eu îi mângâi păsărica. Lui Viki. Rață o masează pe Niki pe burtă, pe urmă mâna îi alunecă mai jos. În timp ce-mi strecor degetul în păsărică lui Viki, mă gândesc la păsărică lui Niki. Viki sporovăiește cu fața îmbujorată, mă întreabă ceva, dar nu-i răspund, pentru că habar n-am despre ce discutăm. Îi răspunde Geamandură în locul meu. Viki își unduiește încetișor șoldurile. Îmi strecor încă un deget în timp ce mă zgâiesc la tabla de pe perete, pe care scrie ce ioni și ce săruri minerale conține un centimetru cub de apă termală. Nu reușesc să citesc de la ce adâncime, de la câți metri izvorăște, văd doar că are nouăzeci de grade Celsius și este răcită înainte de a se vărsa în bazin. Cică le face bine celor care suferă de tulburări ale aparatului circulator. Și celor care au cancer osos. Sau celor care suferă de osteoporoză. Ar trebui să-

mi fac o rețetă de ochelari. Îmi strecor încă un deget în Viki.

— Hei, se răstește ea șuierând, iar ochii ei gri-albăstrui împrăștie fulgere.

— Iartă-mă, zic eu, dar e prea târziu, Viki se mută lângă Geamandură.

La Rață, surplusul de testosteron începe să se manifeste agresiv. Ne tot pisează cum că el e cel care rezistă cel mai mult sub apă fără să respire, dar Geamandură și cu mine îi râdem în nas. Poate că până și Zolika s-ar dovedi mai bun decât el dacă ar avea răbdare.

— Vă că câți pe voi, ai? latră el și i se vede în priviri că e cu capsa pusă.

— Te întrec la orice oră din zi și noapte, îi răspunde Geamandură ștergându-se pe față.

— Și-atunci, de ce te caci pe tine? îl întreabă Rață privindu-l drept în ochi.

— Ba nu mă cac pe mine, spune Geamandură, care e calm ca o balenă ghiftuită cu plancton. Doar că nu vreau să te fac de cacao de față cu gagicile.

— Ține-l, îi întinde Rață lui Niki ceasul lui antiacvatic.

Și eu am primit o chestie asemănătoare, la împlinirea vârstei de doisprezece ani, de la taică-meu, dar la un concurs mi l-au umflat ai mari. Mi-a părut un pic rău de el, pentru că pe el puteam apăsa cel mai rapid, de două ori la rând, butonul de start/stop, dar măcar am scăpat necaftit.

— Pot să-l pornesc? întreabă Niki.

— Îhî, răspunde Rață și-i pune lui Niki degetul pe butonul de start. Uite, pe ăsta-l apeși. O dată la început și o dată la sfârșit.

Nu lasă lucrurile la voia întâmplării. Niki numără până la trei, iar noi ne vârâm sub apă. O bucată de vreme, număr secundele în întuneric, dar pe urmă mă cuprinde oarecum plictiseala și deschid ochii. Apa e destul de tulbure, sub nasul meu înoată, se învârtesc niște chestii mărunte, maronii. Poate că iar s-a căcat careva în piscină.

Nu departe de mine plutește Geamandură, nu-i văd trupul, parcă ar fi fost decapitat. Părul îi flutură în jurul capului, arată ca o meduză. Trupul lui Rață se ridică la suprafață, își ține capul sub apă, se uită la Geamandură, apoi la mine. Plutim nemișcați, ca niște cadavre. Am ajuns cu numărătoarea la șaptezeci. Rață doar rareori rezistă mai mult de trei minute. Asta înseamnă o sută optzeci de secunde. La o sută cincizeci începe să i se termine aerul. Din gura lui Rață încep să apară bule de aer. N-o să mai reziste mult. Mă las dus de apă spre marginea piscinei. Zăresc pulpele lui Viki sau pe-ale lui Niki. Careva îi umblă printre picioare, iar eu mă prostesc de cap și uit cu totul de concursul ăsta tâmpit. Până să-mi vin în fire, Rață aproape că se îneacă. Boul ăsta preferă să crape decât să se dea bătut. De fapt, există un moment când nu te mai poți înălța de sub apă fără ajutorul cuiva. Mai aștept câteva secunde, dar apoi, când se uită la mine, scot capul din apă. În clipa următoare, țâșnește și el de sub apă. Trage aer în piept horcăind.

— Ei, cât e? întreabă gâfâind congestionat la față când izbutește, în sfârșit, să vorbească.

— Două minute, patruzeci și șapte de secunde și cincizeci și două de sutimi de secundă, citește Niki pe ecranul cronometrului.

Nu departe de șoldul lui Niki se ițește de sub apă și capul lui Geamandură. Răsuflă șuierat, împroșcând stropii de apă de pe mutră. Acum, iar arată ca o balenă.

— Ei? întreabă el frecându-se la ochi.

Toată lumea tace chitic. Lui Rață îi pică fisa că Geamandură i-a dat țeapă.

— Ai trișat, jegule! îl repede Rață. Te-ai dus mai încolo, în pula mea.

— Nu m-am dus mai încolo, răspunde Geamandură rânjind.

— Ba da, o ține Rață pe-a lui.

— Dacă-ți spun că nu m-am dus, insistă Geamandură cu un zâmbet ceva mai șters și pe un ton mai apăsat.

— Ba nu te-ai dus, în pula calului.

Mă poziționez în așa fel încât, la nevoie, să pot interveni și să-i despart. E și asta caterinca obișnuită, în situații din astea, rareori se ajunge la trosneală, dar nu strică să fiu pe fază. Rață se mai cramponează o vreme pe tema asta, însă, din fericire, Geamandură nu se lasă băgat în boală. Ascultă tâmpeniile lui Rață cu o mutră impasibilă și neagă cu tărie faptul că ar fi înotat mai încolo, să iasă din câmpul nostru vizual. Firește, știe că Rață poate deveni periculos când îi sar capacele, așa că are grijă să nu-l provoace fără rost. În cele din urmă, tactica lui dă roade, iar Rață își dă seama, încet-încet, că degeaba se bășică, n-o să mai urmeze o nouă rundă. Nimeni n-are chef de întrecere. Bineînțeles, la urmă, tot îi aruncă lui Geamandură că frate-său mai mare nu e un buzilău cu puțulica bleagă ca el însă, din fericire, tocmai atunci apare din vestiar Zolika, iar Geamandură se folosește de acest prilej și se face că n-a auzit mârlăniile ce i-au fost adresate. Din câte văd eu, s-ar zice că joacă teatru, fiindcă, discret, s-a înroșit la față. Lui Zolika îi țăcănesc papucii în timp ce se apropie grăbit de bazin. Are părul vâlvoi, ochii i-s încercănați. Lui Rață îi apare un licăr în ochi când îl zărește.

— N-ai chef să te scufunzi? îl întreabă Rață în loc să-l salute.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă Zoli la rândul lui.

— Ținându-ți respirația, îl lămurește Rață.

— Nu, mulțumesc, răspunde Zolika.

— Ce-i, măi, faci pe tine de frică?

— Nu fac pe mine, dar n-am chef.

— Sauna e goală, le arunc eu, doar-doar o să muște momeala, dar chestia asta nu interesează pe nimeni.

— Ești slăbuț, îi spune Rață disprețuitor; știe cum trebuie să-l scoată din pepeni pe Zolika.

— Ia-o în gură, mârâie acesta.

— Ai vrea tu, măi, lăchiță, continuă să-l ațâțe Rață rânjind.

Câteva minute continuă să se fută la icre unul pe altul, iar, până la urmă, Zolika ajunge să cedeze și se apucă de treabă. Tot Niki e cea care măsoară timpul. Se bagă sub apă deodată. Rață are grijă ca Zolika să nu dispară nicio clipă din câmpul lui vizual, însă cum a mai avut parte de o rundă, oxigenul i se termină rapid și, după două minute, începe să sufere nașpa de tot. Iar Zolika, desigur, vrea să obțină satisfacție. Cel puțin a părut să se scufunde foarte hotărât. Mă deplasez neobservat lângă Rață, în caz că trebuie să-l salvez. Calculul hârtiei se adeverește, după două minute și jumătate, Rață e nevoit să iasă la suprafață. Gâfâie cu fața congestionată; pe urmă, când vede că Zolika plutește nemișcat în apă, se duce și se oprește lângă el. Nu zice nimic, poate că nici nu-i în stare să scoată o vorbă, răsuflă greu și trage o flegmă babană. S-au făcut vreo trei minute, dar Zolika încă rezistă. Ne face semn cu degetul mare că totul e OK, chestie care îl bagă și mai tare în draci pe Rață și, când Zolika vrea, în sfârșit, să iasă la suprafață, îi împinge capul la fund. Mai trec câteva secunde, după care ne pică fisa ce se întâmplă. Zolika încearcă să bată în retragere, bate apa disperat cu brațele, dar Rață îl ține strâns. Ne prindem deodată, eu și Geamandură, ce-i de făcut, el îl dărâmă pe Rață cu un bodicec, iar eu îl smulg din apă pe Zolika. Se zbate horcăind să respire, când tușește, îi iese apă din gâtlej, are o privire stranie, îngrozită. Îl bat de câteva ori zdravăn pe spate, să-i iasă apa din plămâni. Nici nu-i sigur că o să scape cu viață, dar deja îl caută pe Rață din priviri. Rar se întâmplă să-l vedem atât de nervos, dar cred că, la urma urmei, are tot dreptul să fie așa.

Între timp, Rață s-a luat deja în coarne cu Geamandură, cum că de ce pula lui a trebuit să-l răstoarne și, când acesta mârâie la el aruncând flăcări pe nas, ceea ce nu i se prea întâmplă, cum că era cât pe-aci să-l trimită pe Zolika pe lumea cealaltă, Rață se răstește la el să-l scutească, cică a vrut doar să glumească, iar apoi se duce șucărit în bazinul cu apă rece. Văd că pe Zolika l-a stors de vlagă treaba asta, așa că încerc să-l mân cât mai departe de ceilalți. Trebuie îndepărtat câtă vreme se lasă mânat, că, dacă apucă să treacă peste șoc, precis că o să vrea să-l bleiască pe Rață.

Toată scena asta nu ține mai mult de două minute.

— A vrut să mă lichideze jigodia asta, geme el după ce reușește să-și elimine, tușind, toată apa din plămâni.

— A vrut doar să glumească, încerc eu să-l liniștesc.

— Ce glumă de căcat, băga-mi-aș spune Zoli ștergându-și mucii, chestie la care nu știu ce să mai zic. Mă duc acasă, în pula mea, zice el, dar pe urmă Viki vine lângă noi și îl întreabă pe Zolika dacă se simte bine, la care Zolika mârâie ceva, dar e clar că-i cade bine treaba asta.

Îi las împreună, să trăncănească. Între timp, Rață i-o trage lui Niki în bazinul cu apă rece, dar, când îi spun că sauna e liberă, o împinge la o parte pe gagică și iese din piscină. Deschid ușa saunei și aerul fierbinte mă izbește în față. Dăm buzna înăuntru. Anul trecut, un pretenar de-al meu a făcut infarct fiindcă s-a antrenat în sauna încinsă. Avea cinșpe ani, dar, până să-l reanimeze, a făcut cinzeci. Acum, înăuntru-i doar o tipesă obsedată de fitness, bronzată la solar; și-a pus curul la asudat pe banca de sus, că, oricum, nu mai e nimeni în afară de ea. Gagica se uită urât la noi, se cacă pe ea, probabil, nu cumva să se răcească sauna. Simt mireasma uleiului de levănțică volatil. Rață și Geamandură se așază pe banca de sus, lângă tipă,

trăncănesc aiurea, să n-adoarmă, dar nu le dau atenție, mă uit afară, pe fereastră. Viki și soră-sa au trecut din bazinul cu apă caldă în cel cu apă rece, iar de acolo în cel cu apă fierbinte. Zolika nu le înțelege clar intenția, întâi intră în bazinul cu apă rece, pe urmă trece în cel cu apă fierbinte exact în clipa când fetele se aruncă, cu chiote, înapoi în bazinul cu apă rece. Tot timpul se ocolesc reciproc – și nu întâmplător. Fetele șușotesc, chicotesc, apoi se mută lângă Zolika în bazinul cu apă fierbinte. Ușa saunei dă spre piscine, dar nu reușesc să văd ce pun la cale. După câteva minute, gagicile ies din bazinul cu apă fierbinte și se întorc în cel cu apă caldă. Zolika dispare. Precis i s-a sculat și îi e jenă să iasă. Dacă ți se face os în apă fierbinte, mie-n sută, îți rămâne giolgău măcar o juma de ceas și nici nu poți să te-nvârtești de colo colo prin piscină cu toroipanul zbârlit.

În saună, termometrul arată nouăzeci de grade. Tipesa cu fitnessul îi roagă pe Rață și Geamandură să se dea mai încolo și se întinde comod pe banca de sus, asudă pe mai departe cu ochii închiși. Stropii de sudoare i se preling pe gât, pe brațe, pe coapse. Genul ăsta suportă foarte bine dogoarea; dacă apucă să se instaleze în saună, nici cu tunul n-o mai muți din loc. Geamandură se așază pe banca de mai jos. Așteaptă un pic, apoi se ridică și își împinge curul spre mutra gagicii. Își desface bucile cu palmele. Între timp, Rață trăncănește întruna. Face și asta parte din tactica de distragere a atenției. Geamandură se bășește fâsâit în mutra gagicii, se așază rapid la loc și se face că discută. După câteva secunde, gagica obsedată de fitness se strâmbă urât de tot, se ridică în capul oaselor – parcă abia acum ar fi observat că stă culcată pe un pat presărat cu flori de cuie – și pornește spre ușă împleticindu-se. Începe să tragă de ea. Își dă seama că se deschide spre exterior. Când, în sfârșit, reușește s-o zbughească afară, o izbește curentul de aer rece, se dezechilibrează și cade grămadă pe

marginea piscinei. Până ajunge proful de înot la ea, se ridică cu chiu cu vai în patru labe. Tinerelul o ajută să se scoale și o conduce până la un șezlong. Mă uit la Geamandură. Rânjește satisfăcut. Pe urmă, Rață se apropie de sobă și se pișă pe piatra încinsă. Aburii se înalță sfârâind. Mă duc și eu lângă Rață, îmi trag slipul într-o parte și mă piș și eu. Geamandură ne ține de șase. O broboană i se scurge de pe frunte drept în ochi. Clipește mărunt, își șterge ochii, nu vede nimic. În aceeași clipă, ușa se dă de perete și apare Norris. Ne aruncăm o privire complice și ne îndreptăm spre ieșire. Trag ușa după mine. Privesc în urmă. Îmi văd imaginea reflectată în geamul ușii și-l văd pe Norris mijindu-și ochii în duhoarea de pișat. Mirosul de amoniac îi ustură ochii. Îi pică fisa.

— Roiu', băga-mi-aș, zic eu fără s-o mai lungesc.

O zbughim spre vestiar. Norris deschide ușa cu un șut violent și urlă din toți rărunchii:

— Futu-te-n cur de puțoi, de nu te-oi fute până-n mormântu' mă-tii!

Pornește după noi, dar ia o trântă zdravănă pe podeaua de marmură udă și se șucărește și mai tare. Se adună de pe jos, rage cu spume la gură, dar nu pricep ce spune. Traversăm în goană vestiarul băii termale, mă uit în urmă, vreau să văd ce avans avem. Mă izbesc de un băbălău, moșu' se bușește de dulap. Trecem în fugă pe lângă megațâțoasa Erna. Geamandură o salută folosind pluralul politeții. Traversăm în goană holul de la intrare slalomând printre palmieri și mesele cu jocuri de fotbal și sărim peste turnichetul de acces. Rață e cât pe-aci să cadă cât e de lung. Năvălim în vestiarul bărbaților.

— Ușurel, băieți, aveți grijă, ne previne tanti Marika.

— Săru' mâna, o salutăm noi în cor. Vine Gyula, adaugă Geamandură, explicându-i cum stau lucrurile.

Tanti Marika apucă găleata și mopul, șterge urmele pașilor noștri de pe podea. Auzim cum după câteva secunde dă buzna și Norris. Zbang! Sper din tot sufletul că a luat o trântă și și-a spart capul, dar, până la urmă, aflu că n-a fost atent la distanța de frânare și s-a bușit naspa de tot de tejghea, fiindcă în secunda următoare răcnește la tanti Marika, cum că de ce pula calului trebuie să tot spele căcatul ăla de dușumea.

— Unde s-au dus jartelele alea penale? întreabă el după ce s-a răcorit răcnind.

— Cine? întreabă la rândul ei tanti Marika.

— Puțoii ăia muiști.

— Caută-i pe șstrand! răspunde tanti Marika pe un ton calm, dar Norris nu e tipul de care să scapi cu una, cu două.

Pornește spre intrarea în vestiar. Îi auzim pleoscăitul tălpilor, se învârtește printre șirurile de dulapuri, privește în câte o cabină, trântește ușile și nu contenește cu înjurăturile de mamă. Stăm cocoțați pe banca dintr-o cabină, proptim ușa cu mâinile. Norris se oprește, își încordează auzul. Ne ținem respirația. Recordul meu e de trei minute și jumătate. Dacă se uită înăuntru, până aici ne-a fost. Pulsul mi-a săltat la o sută optzeci de bătăi pe minut. Rață se îngălbenește. Îl sprijin, nu cumva să cadă de pe bancă. E liniște. Tăcere totală. Norris o ia din loc. În drum spre ieșire, apucă să-i mai mârâie ceva lui tanti Marika. Mai așteptăm un pic, apoi ne dăm jos de pe bancă.

— Futu-i, răsuflăm ușurați, toți deodată.

Auzim pași care se apropie. Sărim la loc.

— Sâmbăta trecută, pe variantă, iar i-au tras-o unui biciclist, zice un glas.

— Ciudat ar fi să treacă o săptămână fără să-l radă pe vreunul, răspunde altul.

— Stai, că nu asta e poanta. L-au lovit, pe urmă s-au oprit, l-au spart la nas și l-au aruncat în șanț.

— A avut baftă că cineva i-a văzut bicicleta de pe drum și a chemat o ambulanță.

— A scăpat?

— Nu, a murit în salvare, răspunde primul glas și continuă: Stai să te-ajut.

Nici nu vreau să mă gândesc ce-or fi făcând.

— Băieți, puteți să ieșiți! strigă tanti Marika.

Ne uităm unul la altul. N-am crezut că și între gabori există buzilăi. Ne dăm jos de pe bancă. Ieșim din cabină. N-am curajul să le întorc spatele.

— Mulțumim, tanti Marika, spun eu.

— Uș cheala acasă până nu se-ntoarce dobitocul ăla.

Între timp apare și Zolika dinspre baia termală. Se așază pe bancă. Nu știu ce-i explică lui Geamandură. Acesta se îmbracă tăcut; lângă ei, cei doi caralii își împachetează țoalele în dulap.

— Rață… îngaimă Zolika.

— Ce-i?

— Ai venit pe jos?

Vorbește cu glas tare, îl aud și curcanii. Rață bălmăjește ceva confuz.

— Puteai să-i ceri și tu mașina lui babacu'.

Ar trebui să-i spunem și lui Zolika să facă ciocu' mic, că, dacă mai dă mult din clanță, am belit-o cu toții. Ne îmbrăcăm în doi timpi și trei mișcări, nu le mai așteptăm pe gagici. Nu există pe lume vreo gagică pentru care l-aș lăsa pe smardoiul ăla să mă lichideze.

În fața piscinei, pe locul rezervat persoanelor cu dizabilități, este parcat un Volkswagen Transporter negru. Botul îi atârnă peste trotuar. Nici n-ai loc să treci cu un scaun cu rotile pe lângă el. Parbrize fumurii, geamuri laterale fumurii, jante șmechere. Pe lunetă are lipită, cu capul în jos, harta Ungariei Mari, cu culorile dinastice arpadiene. Așa, răsturnată, arată întocmai ca Ungaria Mică. Rață se uită atent în jur, se apropie de mașină, se mai uită o dată, apoi apasă din răsputeri cu vârful cheii pe caroserie. Cheia scoate un scrâșnet ascuțit în timp ce zgârie laterala automobilului. Portiera din față, portiera din spate.

Pe urmă îi dăm sas.

Rechin

Este cinci și un sfert. Plus-minus câteva minute. Știu și fără ceas cât poate să fie. În fiecare dimineață mă trezesc la aceeași oră. În curând intră mama să mă scoale, nu știe că sunt deja treaz. Nu știe multe despre mine. Îmi trag pledul peste cap, nu vreau să mă scol. În vis, lucram la bordul unei baleniere. Masacram balene uriașe împreună cu tovarășii mei și cu un tip mai în vârstă, un american bărbos, cu vorba domoală. Ne înfigeam harpoanele în cogeamite animalele, le tăiam înotătoarele cu fierăstrăul, pe urmă le aruncam înapoi în apă, iar noi stăteam pe punte uzi leoarcă de sânge și ne uitam cum se scufundă dându-și ochii peste cap și se duc la fund. Nu pricepeau de ce le facem asta. Una dintre ele a și cuvântat, ce rost are treaba asta, că fără înotătoare nu poate înota și nu poate ieși la suprafață să respire. Balenele sunt mamifere. Se înecă în nămol. Deși, la urma urmei, toate mamiferele se înecă în nămol. Totul părea atât de veridic, încât încep să-mi storc creierii, să văd ce se întâmplă, dacă am visat chestia asta cu balenele sau am văzut-o pe Spektrum sau pe Animal Planet. Nici nu sunt foarte sigur dacă erau balene. Pe cablu sunt o grămadă de canale dedicate științelor naturale. Acum sunt la modă chestiile legate de rechini. Asta cel puțin până când nu vor fi exterminați până la ultimul. Data trecută, un narator cu vocea cavernoasă îi dădea înainte cum că rechinii sunt pești cu schelet cartilaginos și, neavând branhii, respiră doar în timp ce înoată, de-aia trebuie să se miște încontinuu. Dacă se opresc, crapă. Dacă unui rechin i se taie înotătoarea, începe să se scufunde și, când ajunge pe fundul mării, moare sufocat. Rechinii îmi amintesc de tata. Nici el nu se oprea niciodată. Cel puțin cât timp a fost alături de noi s-a mișcat întruna. Nu știu ce-ar fi acum dacă n-ar fi

dispărut, dar este exclus faptul că ar sta locului. Într-un rând, am visat că s-a întors la noi să ne povestească ce s-a întâmplat. Nu voia să aflăm de la alții. S-a așezat în camera de zi, a deschis televizorul și ne-a explicat că n-a murit fiindcă s-a oprit, ci s-a oprit fiindcă a murit. N-am înțeles foarte clar ce vrea să spună, dar n-am vrut să-i pun întrebări. Pe urmă i-a crescut cap de rechin și mi-a spus „Înoată, băiete, de-ar fi să și crăpi!" N-am discutat niciodată atât de mult cât timp am trăit împreună. Deschid ochii, e la fel de întuneric ca în Groapa Marianelor. Mă rostogolesc cu greu din pat, ating cu picioarele covorul de pe dușumea, bâjbâi după papuci, dar nu-i găsesc, pe urmă îmi aduc aminte că aseară am intrat încălțat în pantofi, iar papucii au rămas în antreu. La cinci și jumătate, întotdeauna e frig, și în iulie, și în ianuarie, doar că în ianuarie e mai naspa, fiindcă atunci se face cald mai târziu. Îmi pun nădragii, tricoul, mă încalț cu pantofii scâlciați și aprind lumina. Mă duc la masă, îmi scot câteva cărți din ghiozdan, în locul lor pun altele. Azi avem șapte ore, până la două și jumătate o să frec menta la școală. Mă duc la veceu, în bucătărie arde lumina, mă izbește în nări un miros ciudat, de parcă s-ar fi ars ceva. Poate că mama iar și-a dat foc. Mi-a făcut și figura asta o dată. Fuma culcată în pat. Arunc o privire în bucătărie, șade la masă, n-a luat foc. Îi extrag țigara fumegândă dintre degete, dar, până să trag un fum, își înalță privirea. Face o figură de zici că a văzut o stafie. Lumea spune că semăn cu taică-meu.

— Vrei să mănânci ceva? mă întreabă și se întinde după pachetul de țigări.

Își scoate o altă țigară, își face de lucru cu chibritul, apoi și-o aprinde.

— Nu, îi răspund.

Nu mănânc niciodată înainte de antrenament. Geamandură e singurul care e în stare să halească înainte de antrenament, toți ceilalți borăsc în apă.

— Mă grăbesc.

Maică-mea trage adânc din țigară, ține fumul în plămâni.

— O să gătesc ceva la prânz, spune ea suflând fumul.

— Am plătit abonamentul la cantină, o aburesc eu, pentru că banii de haleală îi cheltuiesc pe iarbă.

Beau un pahar de suc de portocale, pun paharul gol pe masă, lângă ziarul județean. Are în total doar șaisprezece pagini, cu rubrica de glumițe, cu rubrica de decese și cu mica publicitate cu tot. E deschis la *Știrile albastre,* e un articol despre o bandă de șuți de pe malul Balatonului, despre o cafteală cu cuțite într-o cârciumă dintr-un sat și despre un accident auto de sâmbătă seară. Nu-i vorba de cel provocat de noi, adică de Rață. Maică-mea observă că mă zgâiesc la ziar.

— Privește mereu în jurul tău înainte să traversezi strada, îmi spune ea serioasă de tot.

— OK, răspund eu și mă străduiesc din răsputeri să nu-i râd în nas.

Mă întorc în cameră să-mi iau ghiozdanul și apoi o întind.

∵

Peste zece minute, traversez deja parcul. Careva iar s-a căcat în fântâna arteziană cu păstorița, din spatele teatrului. Când mă apropii de ea, constat că a avut parte și de o împachetare pe față și chiar mă întreb cum naiba au putut să facă treaba asta. Până la urmă, trag concluzia că precis se cacă în palmă și apoi întind rahatul sau umblă cu o lopățică de nisip la ei și lucrează cu ea. În capătul celălalt al parcului, Geamandură stă chircit pe spătarul unei bănci ca un vultur hoitar morocănos, cu penele zbârlite. Are picioarele pe bancă.

— Nu te mai coi atâta, futu-i, mormăie el în loc să mă salute.

Nu mă zorește fiindcă s-ar teme că întârziem. Îl doare drept în cur la ce oră ajungem – oricum, e de două ori mai bun decât trei sferturi din echipă chiar și dacă se antrenează doar pe jumătate –,

doar că dimineața, în zori, nu-i place să aștepte. Dăm mâna, apoi sare pe pietrișul mărunt și pornim spre calea ferată. Merge în regim de funcționare matinal, înaintează ca un tanc. Pășim tăcuți unul lângă altul. Felinarele împrăștie o strălucire gălbuie, nu privim în jurul nostru când traversăm drumul. La ora asta nu circulă nimic, ar fi chiar culmea să ne lovească ceva. În stație a oprit un autobuz cu burduf. Doi luzări cu obrajii supți urcă pe ușa din față. Se duc la muncă, la combinatul de prelucrare a cărnii.

— Ai citit ziarul? îl întreb pe Geamandură.

— Nu am obiceiul să-l citesc, îmi răspunde el.

— Iar l-au călcat pe unul, continui eu.

Geamandură tace chitic. Îl doare-n șpiț. N-are chef de povești. Fac încă o încercare.

— Au scris și despre bătrânul pe care l-am făcut zob.

— Nu noi l-am făcut zob, se răstește Geamandură la mine, semn că totuși a auzit ce i-am spus.

— Totuna-i, că am fost și noi de față.

— Ba nu-i deloc totuna, futu-i, mi-o retează el. Rață e cel care l-a făcut zob pe tataie.

La noi în casă locuiește un prof de latină, mai exact, un șomer care, pe vremuri, a predat latina. Odată, am dat nas în nas cu el la toboganul de gunoi și gagiul m-a întrebat de ce nu sunt în apele mele. Habar n-aveam de ce, dar nu l-am băgat în mă-sa, ci i-am povestit că o să rămân corigent la matematică, deoarece unul dintre pretenarii mei nu m-a lăsat să copiez după el, la care tipul a început să-mi explice, în latină, cum că *inanustis amci aparent* sau cam așa ceva. La început am crezut că l-a mușcat de cur vreun american, m-am uitat la el ca prostu', că de ce-mi povestește chestia asta tocmai mie și, pe deasupra, în latină, dar pe urmă mi-a mărturisit că-i vorba de o maximă și m-a întrebat dacă mă interesează ce înseamnă. I-am spus că, din partea mea, poa' s-o ia în gură și l-am

lăsat tablou la tobogan. A doua zi, mama a găsit un bilețel în cutia noastră poștală, pe el scria „In angustiis amici apparent – Petronius[92]”. Dacă moaca asta romană n-a îndrugat verzi și uscate, Rață se cheamă că e în rahat până-n gât.

Am ajuns deja la șine. În casa cantonierului, lumina e stinsă, îmi închipui că la ora asta omul încă doarme buștean. Nicăieri nu-i nici țipenie de om. Pe aici scurtăm, de obicei, drumul. Câștigăm un sfert de ceas în fiecare dimineață, adică o oră și un sfert pe săptămână, respectiv cinci ore pe lună. Două zile și jumătate într-un an. Este drumul cel mai scurt spre piscină. Dacă am ocoli pe pasarela pentru pietoni, am întârzia, iar nea Bandi m-ar lua la șuturi, iar lui Geamandură i-ar trage șuturi în cur nea Tibi. În gară așteaptă două trenuri de marfa. În astea aruncăm cu pietre, de regulă, după antrenament, în drum spre casă. Vagoanele-cisternă în care pe vremuri se transporta uleiul rafinat sunt ușor de escaladat, fiindcă în capăt au o mică punte de trecere. Urci pe scară, traversezi platforma de bare, apoi te dai jos pe partea cealaltă. Vagoanele de transportat vite nu sunt la fel de ușor de escaladat. Întâi trebuie să sari pe treapta vagonului, ca la mașina gunoierilor, pe urmă trebuie să pășești pe tamponul de formă cilindrică și este al dracu’ de alunecos, fiindcă este dat din belșug cu unsoare, pe urmă trebuie să calci pe cuplajul care leagă vagoanele între ele și care este și el înecat în unsoare, iar între timp, bineînțeles, trebuie să te ții cu disperare, pentru că trenul poate porni în orice clipă. Într-un rând, unul dintre amicii mei a căzut sub garnitură și roțile i-au tăiat picioarele. A și murit, deși era un băiat gigea. De-atunci, mi-a cam intrat morcovul. Geamandură se cațără pe treaptă, pe urmă trece pe tampon și alunecă, dar reușește să se agațe cumva în ultima clipă.

— Futu-i să-i fut, geme el.

— Ce-ai pățit?

— Mi-am mânjit nădragii.

Garnitura se smucește zdravăn.

— Hai odată, futu-i, îl zoresc eu, dar Geamandură rămâne înțepenit pe tampon și-i înjură de mama focului pe feroviarii ăștia unguri de căcat.

— Băga-mi-aș pula-n căcatul ăsta unsuros, zice cu năduf.

Locomotiva scoate un șuierat, dar Geamandură tot nu vrea să se miște din loc, așa că sar pe pietriș, alerg cu sufletul la gură spre celălalt capăt al vagonului și trec de cealaltă parte. Când trenul o ia din loc încetișor, Geamandură scoate capul din spatele vagonului, apoi se hotărăște cu greu și, în sfârșit, coboară. Zgura trosnește sub tălpile noastre. Nu trebuie să mai sărim și gardul, au avut grijă să-i dea gaură barabușterii când au venit la ciordit lemne. Mă strecor prin gaură, am grijă să nu-mi agăț hainele în capetele sârmei tăiate. Geamandură se înghesuie prin gaură, nădragii i se agață și i se rup. Mă tăvălesc de râs, dar, când își înalță privirea, îl văd șucărit rău de tot, așa că prefer să pornesc spre bazin tăcând mâlc. E o clădire aerodinamică, din sticlă și oțel, a fost renovată acum câțiva ani, dar s-au făcut economii la sânge. Au făcut, în schimb, o baie giopsi, cu cascadă, cu o peșteră artificială și cel mai abrupt tobogan din toată țara, care avea un nu-ș' ce care, cică, i-ar fi tăiat unui tip scrotul. E de mirare că până acum n-a murit nimeni.

Ușa cu fotocelulă se deschide automat, intrăm în hol. Tanti casiera clipește plictisită în spatele geamului de la ghișeu, zici că-i o bufniță mahmură. Mutra ei ridată contrastează cu formele regulate ale holului. Unul dintre antrenori trece pe lângă noi în tricou și șlapi, cu un fluier agățat la gât. E trotilat, i se vede în privire. Ochii i-au rămas la nădragii rupți, mânjiți cu unsoare ai lui Geamandură.

— Mamă, ce nădragi super ai, zice el arătând spre piciorul lui Geamandură.

— Ia-o în gură! bombăne Geamandură, dar tipul nu-l aude.

Sunt doi profesori de înot, care lucrează cu schimbul. Unul dintre ei a fost marinar, dar are o meclă ca de maestru kung fu și tot timpul zăpăcește de cap pe toată lumea cu povestirile lui marinărești, ce naspa sunt cârciumile din porturile siberiene și că pe un amic de-al lui, vaporean, l-au dilit la biloi cu un piolet. Exact ca într-un roman ilustrat de-al lui Rejtő[10]. Ne-am dus odată la el acasă să pilim, iar păcăliciul ăsta a vrut să se dea mare cu un rechin împăiat. Arăta destul de jigărit în apartamentul lui de bloc cu două camere comandate. În plus, abia avea un metru lungime, dar gagiul bineînțeles că și-a burzuluit creasta. Ne-a aburit că l-ar fi prins în Oceanul Indian. Poate, maxim, pula să i-o fi prins. Pentru că se vedea cât colo că era Made in China.

Între dulapurile gri, scorojite, și băncile de lemn lăcuite e o duhoare de picioare s-o tai cu cuțitul. Geamandură se duce la pretenarii lui forțoși, poloiști. Peste o jumătate de oră deja se trag de zdrâmbă și de coaie, ca să intre în posesia mingii. Apare și Rață. Îl salut, dar nu-mi răspunde. După o jumătate de minut intră în fugă și Zolika. Are chipul congestionat. Bâiguie ceva, îmi zic că, probabil, vrea să salute, dar nu-i răspunde nimeni la salut în afară de mine. Când îmi înghesui boarfele în dulap, îmi alunecă mobilul din buzunar și se face bucăți-bucăți. După antrenament o să-l reasamblez. Geamandură se apropie de mine din partea cealaltă a dulapului.

— Ce meclă boțită ai, îi spune el lui Zolika de îndată ce-l zărește.

Zolika dă să-i răspundă, însă tocmai atunci intră în vestiar nea Bandi și se apucă să urle că se cacă pe mutra jegoasă a celor care nu fac ciocu' mic. E clar că n-a văzut filmul *2 girls 1 cup*[11], căci,

altminteri, nu ne-ar amenința cu chestii din astea. Nu știu cum reușește, însă poate să apară oriunde, în orice moment, asemenea lui Batman, doar că el n-are nevoie de-o mască, să se deghizeze. Ne dă o jumătate de minut să ne schimbăm. Zolika se câcâie cu nădragii, nu-l așteptăm, pornim spre bazin. Lui nea Bandi îi place să se bată. Într-un rând i-a tras o bleandă unui învățăcel de i-a spart timpanul. Băiatului. Lui nea Bandi i se trec cu vederea gesturile astea, pentru că produce rezultate pe bandă rulantă. Anul trecut, tot el a primit titlul de antrenorul anului. Rață alunecă în fața mea pe marginea bazinului, iar din spate se aude un plesnet strașnic. Ajungem la bazin, îmi arunc prosopul pe jos și mă duc la blocstart. Scuip pe el. Îl scuip de fiecare dată înainte de a sări în bazin. Mă las pe vine și îmi vâr degetele în apă, îngenunchez pe marginea bazinului, mă aplec în față și mă înmoi. Între timp sosește și nea Bandi și răcnește la mine să-i dau bice, să nu-mi mai fâțâi curul pipernicit pe uscat. Mai trag de timp un pic, fiecare secundă contează. Pe urmă sar în bazin.

Mă simt de parcă sonorul ar fi decuplat brusc, mă scufund în tăcere, apa îmi linge pielea trupului, parcă ar vrea să mă înghită. Timp de câteva zecimi de secundă am sentimentul că n-o să mai ajung niciodată la fundul bazinului, dar, pe urmă, simt că ating cu tălpile gresia solidă, alunecoasă. Genunchii mi se îndoaie ca într-o filmare cu încetinitorul, într-o singură mișcare continuă, care nu se întrerupe nici în punctul final, când, din poziția ghemuit, mă arcuiesc, deocamdată încă nu trebuie să mă sforțez, e suficient să-mi încredințez trupul forței ascensionale, mușchii abia dacă mi se încordează pe coapse, pe pulpe, las apa să mă arunce la suprafață, mă întind în sus, îmi țin mâinile ridicate deasupra capului și, între timp, expir încontinuu pe nas, pe urmă ajung la suprafață și apa mă saltă în sus. După câteva mișcări ușoare,

îmi înalț capul și scuip saliva și apa ce mi s-au adunat în gură.

În fața mea înoată o tipă, în stilul bras, își desface picioarele în răstimpuri. Alunecă prelung, pe urmă iar se răscrăcănează. De sub slip îi atârnă codița tamponului. Nu-mi dau seama ce poate fi. Mă apropii de ea înot, dar nici așa nu văd mare lucru, doar firicelul alb, care se unduiește ca o nălucă folosită la pescuit.

După un ceas, mă odihnesc, gâfâind, cu spatele rezemat de marginea bazinului. După ce reușesc să mă adun, îmi dau jos ochelarii și casca și mă piș. În timp ce înoți, mai ales atunci când trebuie să tragi tare, nu-i deloc ușor să te pișii, așa că țin în mine pișatul de-o bucată destul de lungă de timp și, în timp ce-mi dau drumul, e ca și cum aș termina în apă. Mă țin cu o mână de ațele care delimitează culoarul, iar cu cealaltă împrăștii zeama galbenă din fața mea. Pe urmă mă agăț de marginea bazinului, mă trag în brațe și mă salt din apă, ies cu ambele picioare deodată. Pornesc spre bancă, în timpul ăsta îmi zvânt picioarele și brațele, pe urmă îmbrac halatul de baie și îmi șterg fața cu prosopul. Am obosit, dar nu m-am spetit peste măsură. Nea Bandi îmi face semn să mă duc la el, îmi închipui că iar vrea să mi-o tragă. Zolika încă înoată, nu vrea să iasă din apă. Rață e și el praștie, suflă din greu la marginea bazinului. Niki se smiorcăie agățată de sfoara de pe un culoar, lângă ea e și soră-sa, și mai sunt câteva gagicuțe care stau agățate de ațele dintre culoarele trei și patru și se văicăresc. Nu suportă caznele la care sunt supuse. Nea Bandi îl cheamă la el și pe Rață, dar Rață nu face pe el de frică. Ce-i drept, nici eu n-aș face, dacă taică-meu ar fi sponsorul principal al clubului.

— Marș la mine-n birou, tună nea Bandi. Aveți cinci minute.

Pe urmă, o ia din loc. Zolika strigă la mine din apă, mă întreabă dacă mergem împreună la școală.

Încă e roșu la față.

— Ce pula mea vrea bătrânu'? îl întreb pe Rață în vestiar.

Îmi șterg picioarele, nu mai avem timp de duș. O să miros toată ziua a clor și o să mă mănânce ca naiba articulația genunchilor.

— Mi se fâlfâie.

— M-am săturat de ăsta, tot timpul e bolnav de nervi.

— Dă-l în mă-sa, mă sfătuiește Rață, apoi se scoală și pornește spre biroul lui nea Bandi.

Îmi strâng boarfele urgent, îmi înfășor slipul în prosop. N-o să se usuce până după-amiază. Nu vreau să rămân în urma lui Rață, însă, până îl prind din urmă, a și ajuns în fața biroului lui nea Bandi, dă de două ori cu pumnul în ușă, la care maestrul răcnește: „Poftiți". Intrăm, eu încă-mi aranjez pantalonii. Nea Bandi stă de cealaltă parte a mesei, scrie ceva într-un caiet, din gură îi atârnă o țigară, e singurul care are voie să fumeze la bazin. Se uită la Rață, apoi la mine, pe urmă din nou la Rață și din gură i se revarsă vălătucii de fum.

— Închide ușa! spune nea Bandi și pufăie din țigară.

Ar putea să se ia la întrecere cu maică-mea, care din ei doi poate să clădească o grămadă mai mare de chiștoace în scrumieră. Strivește tacticos mucul, apoi ne întreabă dacă știm de ce ne-a chemat. Mă hotărăsc în sinea mea să fiu sincer și să-i spun că habar n-am, încerc să afișez un aer nevinovat, dar știu, firește, că-i absolut totuna ce fac. Dacă e să dăm de belea, oricum dăm de belea. Simt cum mi se preling pe șira spinării stropii reci de sudoare. Rață încearcă să facă pe flegmaticul și-i spune lui nea Bandi că nu știe ce vrea, dar speră că totul e OK, pentru că în curând trebuie să plece la școală.

— E-n regulă, dă nea Bandi din cap a încuviințare.

Apoi ne face albie de porci, ne mustruluiește să ne adunăm mințile, că ceea ce facem noi „e un

căcat puturos”. Se apropie concursul de selecție, pe categorii de vârstă, urmează campionatul mondial de juniori, trebuie să avem rezultate, căci, altfel, sponsorii nu mai dau din urechi și, atunci, „am futut calu-n pizdă”. Când nea Bandi se oprește să răsufle, Rață se grăbește să-i promită că o să ne adunăm mințile. Încerc să mimez însuflețirea, dau din cap nevoie mare, dar nea Bandi mă pironește cu privirea, așa că trebuie să și spun ceva. Înghit în sec, însă, când vreau să vorbesc, nu reușesc să storc din mine mai mult de un horcăit chinuit. Nea Bandi ne mai spune o dată să ne adunăm mințile, că, dacă nu, ne rupe coaiele. Ne luăm rămas-bun și ieșim din biroul antrenorului. Dinspre vestiar se apropie Zolika. Când ajunge în dreptul nostru, Rață îl îmbrâncește din răsputeri. Zolika se izbește cu capul de un uscător. Rață nici nu se uită la el, își vede de drum. Zolika strigă după el cum că futu-i să-i fută în timp ce-și pipăie capul, iar pe urmă se adună greoi de pe jos.

— Să mergem, spun eu până să apuce să mai zică ceva.

Nu vreau să se repeadă la Rață și, oricum, vreau să pornesc spre școală. La prima oră avem lucrare scrisă la chimie, despre un știu ce căcați organici, iar la jumătatea anului mi-am promis că o să învăț chimia. Am văzut un serial despre un profesor de chimie bolnav de cancer pulmonar, care producea cantități industriale de metamfetamină și a câștigat bani căcălău. Ce-i drept, până la urmă s-a fript, dar, măcar, n-a rămas un mațe-fripte.

Zolika se oprește în hol, la una dintre mese, și își pune ghiozdanul pe ea. Până își aranjează bretelele, sosesc de la vestiar și gagicuțele. Niki și suita ei, cu ea îmbrăcată toată în trandafiriu. Zolika le zâmbește cu gura până la urechi, cam în stilul lui Heath Ledger din *Cavalerul negru,* dar ele, acum, pe bune, parcă nici nu ne-ar vedea. Zolika vrea să se apropie de Niki, degeaba îi tot spun s-o

lase-n pace, în pizda mă-sii. E căzut în limbă după gagică. Ce-i drept, și eu am fost mort după prima tipă care mi-a cântat la flautul cu gușă.

— Veniți la școală? întreabă Zolika.

E complet focusat pe Niki, iar asta nu-i o tactică bună, fiindcă, pe de o parte, pe Niki n-o interesează absolut deloc Zolika, iar pe de altă parte, dacă tâmpițelul ăsta ar face o alegere mai inteligentă, și-ar putea găsi ușor de tot o gaură. Iat-o, de pildă, pe tipa asta nouă, arată foarte bine, nu se rupe-n figuri, doar zâmbește tăcută și se uită întruna lung la Zolika cu ochii ei mari, căprui, dar luzărul ăsta bineînțeles că nu observă, în așa hal i s-au aprins călcâiele după Niki. În cele din urmă, Niki se îndură să ne învrednicească cu răspunsul la salut și ne spune să ne vedem de drum liniștiți, că ele rămân să le aștepte pe celelalte fete. Lui Zolika nu-i pică fisa că vrea să scape de noi, îi spune că nici noi nu ne grăbim, însă, pe urmă, ca să salvez situația, îngaim că am uitat să-mi copiez lecția la mate și trebuie s-o șterg. Zolika se și apucă să-mi spună că nu-i nimic, pot să plec, el și-a făcut tema, dar mă hotărăsc să nu-l las aici, că astea o să facă bășcălie de el. Până la urmă, cu chiu, cu vai, reușesc să-l smulg dintre ele. În timp ce-l mân spre ieșire, doar că nu-l bag în ușa cu celulă foto. Gagicuțele se pun pe chicotit. Astea chicotesc tot timpul. Chicotesc și șușotesc.

O vreme, mergem tăcuți pe alee, apoi încep să duc muncă de lămurire cu Zolika, ce fainã e tipa cea nouă, că, după mine, ar trebui să pună mâna pe ea, dar pe tâmpițelul ăsta nu-l pasionează subiectul.

— Tu ai apucat să i-o pui lui Niki? mă întrerupe el.

— Bineînțeles, răspund eu. Toți i-au pus-o lui Niki, adaug, dar ăsta-i purul adevăr, lui Niki chiar i-au pus-o cu toții.

E mie-n sută că i-au pus-o toți cei de la clubul de înot, ba chiar și poloiștii, cel puțin cei din

echipa de juniori, plus cei din națională de juniori, dar acolo și-o pune fiecare cu fiecare.

Zolika se face roșu la față ca racul.

— Ce-ai pățit? îl întreb.

— E nasol de tot? mă întreabă.

— Ce?

— Că eu încă n-am apucat s-o…

Tac chitic.

— Să nu spui la nimeni, bine?

Dau din cap a încuviințare, dar nu mă interesează cu cine nu și-a pus-o.

— Mulțumesc, îmi spune el răsuflând ușurat.

Suntem deja pe pasarelă când aud pașii cuiva apropiindu-se din spate. Mă trag într-o parte.

— Chiar nu ți-ai făcut tema la mate? mă întreabă Zolika.

Nu pricep de ce mă tot freacă cu chestia asta. Pe cine dracu' mai interesează tema la mate? Când dau să mă întorc cu fața la Zolika, cineva tocmai e pe cale să ne depășească prin stânga.

— Nici lui Viki nu i-ai pus-o? îl întreb, la care Zolika îmi face cu ochiul, iar apoi începe să necheze ca tâmpitul. Ce-ai pățit?

Zolika dă din cap să mă uit în spatele meu. Când mă întorc, văd o femeie cu ochelari care mă sfredelește cu privirea.

— Săru' mâna, doamna profesoară, o salut eu.

Predă biologia la noi în școală. Nu-mi vine pe moment în minte numele ei. Se înroșește la față, apoi își vede de drum grăbită. Deunăzi, cineva povestea că Lázár, profu' de mate, e cel care-i trage la poartă, dar, după mine, Lázár e, categoric, pârțar. Mă uit la curul ei. Ar putea accepta cu ușurință un rol de MILF[12] ochelaristă într-un film porno. Oho, câte chestii o fi știind asta despre corpul omenesc! Mă aplec și îmi leg șiretul desfăcut. Zolika mă urmărește cu bila roșie ca sfecla. Uneori mă plictisesc de moarte istericalele lui: dacă vrea să se gagicărească, n-are decât, ce pula mea problematizează atâta. În timp ce mă

îndrept de șale, în gară intră un tren regional plin de melteni, husăni de baltă.

— Ai citit? mă întreabă Zolika.

— Ce?

— Ziarul.

— Nu, îl trombonesc eu, deși știu ce vrea să spună.

— E destul de nașpa, nu?

— Ce?

— Păi, Rață.

— De ce?

— Ce-o să fie dacă or să-l prindă?

— Nu știu, răspund eu. Dar, după părerea mea, las-o baltă.

— Bine, o las baltă, încuviințează Zolika dând din cap.

— Vorbesc serios, futu-i, continui eu ideea, deoarece mi-e clar că n-a priceput mesajul. Nu te pune cu Rață.

— Nu m-am pus, răspunde el bășicat.

— Nu mă lua de prost, măi, Zolika, întruna sunteți puși pe garagațe unul cu celălalt.

— Tot timpul se dă la mine, se justifică el.

— De ce?

— Nu știu.

— Atunci, evită-l, îl sfătuiesc eu cu înțelepciune. Și nu te mai ambala atâta. Dacă o să vadă că nu-i dai atenție când te șicanează, o să se plictisească.

Zolika rămâne tăcut. Îmi închipui că-i stă mintea la tâmpeniile pe care i le-am debitat. Orice ar face, dacă se ia la harță cu Rață, o să dea de dracu'. La drept vorbind, mă doare-n cur; dacă așa vrea mușchii lui, n-are decât să se dea la el.

În timp ce coborâm de pe pasarelă, Zolika îmi vorbește din nou.

— Ce să fac? mă întreabă el.

— După părerea mea, nimic, îi sugerez eu.

Înaintăm câțiva metri în tăcere.

— Vreau să i-o trag lui Niki.

— Ai putea să ai ambiții mai mari.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, i-o întorc. Mai bine, dă-te la altcineva.

— Dar eu lui Niki vreau să i-o trag.

— Niki e o gaură neagră, futu-i.

— Știu, recunoaște Zolika dând din cap. Dar chiar și așa.

La asta nu prea știu ce să-i mai răspund. Sunt unii oameni care, pur și simplu, nu pot fi ajutați. Nu-i nimic, o să-și adune mințile când Lázár o să ne împartă extemporalele de la matecoaie. Am ajuns deja pe strada mare. Iar au construit o fântână arteziană, ca să aibă lumea în ce să toarne detergenți. Bat clopotele. N-o să ajungem la școală la opt. Mi se rupe. La mate și-așa mă fură somnul de fiecare dată.

Pearson Lloyd

Am visat cu Sasha și cu Jenna[13], pe urmă a apărut și Stoya[14], așa cred, căci una dintre ele avea corcodușa părooasă. Ne prăjeam într-un pat baban, cu baldachin, când în cameră a năvălit un doberman negru, era cam cât un ponei, s-a oprit în fața patului, a scrâșnit fioros și a lătrat, dar treaba asta i se vedea cu adevărat doar din mișcarea capului, fiindcă parcă eram într-un film mut. Mă prefăceam că nu-l văd, însă pe urmă m-am îngălbenit de frică să nu mă muște de cur și am început să mă trag înapoi. Am sărit pe fereastră în întunericul de afară și am căzut într-un bazin plin cu smoală, dar tot n-am reușit să scap de câinele ăla afurisit. În plus, degeaba mă tot zvârcoleam, nu reușeam nicicum să ajung la mal. M-a cuprins o spaimă de moarte, însă adevărul e că, atunci când chiar nu mi-a mai rămas strop de aer în plămâni, m-am trezit speriat. Aveam cearșaful ud leoarcă și gâfâiam ca după o cursă de maraton. Am împins pledul de pe mine cu picioarele, câteva secunde am clipit mărunt în beznă, apoi am aprins lumina. N-am mai putut să adorm. Până dimineața am tot deschis, în răstimpuri, televizorul. M-am uitat la un film porno cu legături, la un thriller cu Chuck Norris și la un documentar despre Churchill.

Ieri am luat un doi la matecoaie, al treilea de pe semestrul ăsta. Am avut de calculat volumul sferei, iar asta mi-a amintit de țâțele gigantice ale mamei lui Rață, așa că n-am fost în stare să rețin nimic. Jegul ăla de Lázár și-a dat seama că-mi umblă mintea aiurea și m-a scos la tablă. M-am dus în față cu împăcarea de sine a celui care n-are nicio șansă, mi-am zis c-o să scap rapid, dar căcănarul ăla m-a aburit vreo zece minute până să mi-o tragă, în sfârșit. Dacă ar trebui să-i dau cosor vreunei mame de pretenar, e clar că pe mama lui Rață aș alege-o. Și-a pompat amortizoarele cu silicon, de-

au ajuns mai mari decât globul pământesc din depozitul cu material didactic de la geografie, bașca și-a tras și o gură de-aia de sugativă. Nu mă omor după MILFE, dar ce-i al ei e-al ei, nu cunosc vreo tipesă mai mișto decât ea la această categorie.

Nu mă uit la ceas, știu cât e. Îmi trag pledul peste cap, imediat o să intre mama, să mă trezească. Mă rostogolesc din pat, mă îmbrac, îmi scot cărțile din ghiozdan. Nu mă interesează orarul. Îmi bag în ghiozdan restul de iarbă, o jumătate pachet cu hârtie de țigări King Size, peste ele pun câteva manuale, să nu se vadă.

Azi nu mă duc, în pula mea, la școală.

∵

Stau pe marginea bazinului. Lumina reflectorului, tăioasă ca briciul, sfârtecă oglinda apei. Umbra valurilor se conturează pe gresia albă de pe fundul bazinului. Aduce cu rețeaua neuronilor. Cu animația realizată pe calculator. Sala bazinului, cu ecoul ei, este o peșteră cu stalagmite. Glasuri neclare. Șuierul unui fluier. Strigăte. Îmi trag pe cap casca de silicon. Îmi vine ușor, mama n-a uitat s-o dea cu pudră de talc. Îmi adun salivă în gură, scuip pe ochelarii de înot, folia de protecție antiaburi nu face doi bani. Îmi sug saliva rece și scuip pe blocstart. Mai scuip o dată, îmi sug saliva din nou și scuip în țeava de scurgere a apei. Îmi leg șiretul la slip, mi-l dezleg, apoi mi-l leg iarăși. Trag de timp. Îmi aranjez cârnatul în slip. Mă las pe vine, îmi bag laba piciorului în apă, pe urmă mă înmoi și sar în piscină. Tăcerea cuprinde totul, se mai aude doar gâlgâitul ăsta rece. Suntem mulți în apă și totuși mă simt de parcă aș fi singur.

Încălzirea: patru sute de metri liber. Pe urmă, de zece ori câte două sute de metri mixt în două minute și patruzeci de secunde. Mă bag lângă Rață, în siajul lui. Mă las tras de el. Dacă reușesc să nimeresc distanța și ritmul optim, e ca și cum aș urca la deal cu teleschiul. La ultima întoarcere, mă

împing cu picioarele în perete. Efectuez întoarcerea în așa fel încât să văd ce distanță este între noi. Mi-am dozat mai bine efortul, în final o să-l bat cu ușurință la sprint. Pe ultimii metri încetinesc, dar am grijă să nu mă depășească din nou. Până ajunge și el la finiș, respir adânc de câteva ori, mă uit cu o figură impasibilă la nea Bandi, care, cu cronometrul în mână, răcnește timpii scoși, vreau ca Rață să vadă că nu sunt obosit, dar și acest respiro ia sfârșit. Niciodată nu stăm cât am vrea prinși de marginea bazinului.

Nea Bandi duce fluierul la gură. Pe următorii două sute de metri repet figura. Rață obosește, iar chestia asta mă înviorează.

Simt cât de ușor îmi este să-l bat. Intrăm într-un cerc vicios. Pe el îl frustrează faptul că nu reușește să-și mențină ritmul, iar pe mine mă bine dispune încordarea lui. Rață nu trebuie însă subestimat niciodată. Nimeni nu trebuie subestimat, dar cu atât mai puțin Rață. Știe să renască și din situația de perdant, mai ales dacă se ambalează. Ajungem la finiș. Acum l-am devansat doar cu câteva zecimi. Îl las să-i renască speranța că mă poate ajunge din urmă. Mai am rezerve de energie, dar încep să simt și eu oboseala. Mai avem de trei ori două sute de metri. În ultima serie aproape că mă prinde din urmă. Nea Bandi ne dă același timp, deși știu că l-am devansat cu cel puțin cinci zecimi de secundă.

Stau atârnat de ațe. Mă taie la subsuori, dar nu le simt decât dacă mă concentrez asupra acestui lucru. Uneori îmi cade bine durerea asta tăioasă, pricinuită de materialul sintetic ce-mi taie mușchii. Mă readuce la realitate. Nu mă lasă să mă cufund în starea aceea de sfârșeală nesfârșită care te cuprinde după o serie de bazine făcute în forță. Îmi dau jos ochelarii. Rață se agață cu o mutră flegmatică de marginea bazinului. Degeaba încearcă să se prefacă cum că a înotat fără să se omoare cu firea, știu că a tras la sânge. Îl trădează

și culoarea obrazului. Plutesc agățat de ațe, mă fac că nici n-am observat că am înotat împreună. Mă piș în bazin. Contam pe un antrenament mai relaxat, dar bate la ușă campionatul național al juniorilor. Nea Bandi sigur știe ce vrea, e școlit omul. Fetele ajung și ele la finiș. Nici n-apucă să se oprească, nea Bandi le face cu ou și cu oțet. Se simt ofuscate, se smiorcăie, n-aud ce spun, dar nici nu mă interesează, le văd plutind încetișor spre scară, se cațără din bazin și se așază pe bancă făcând mutre. Zolika se duce la ele. Ies din apă, sar într-un picior pe marginea bazinului, mai întâi pe dreptul, apoi pe stângul, să-mi scutur apa din urechi. N-am înțeles niciodată cum se descurcă paralimpicii. Mă refer la cei ologi. E clar că fac otită mai des decât noi. Mă îndrept spre bancă. Zolika iarăși se dă la Niki, dar tipa, în continuare, nu-i dispusă să ia la cunoștință existența lui. Îmi pierd vremea vorbind cu tâmpiții.

Rață încă n-a ieșit din bazin, își saltă ochelarii pe frunte, scuipă în apă, își mână flegma verzuie spre țeava de scurgere, apoi se cațără din bazin și pornește către bancă. Ajuns acolo, îi șoptește ceva gagicuței noi, la care ea începe să chicotească. Când Rață se apucă să facă bancuri mai mult sau mai puțin reușite, prin preajmă se află cel puțin o tipă căreia să-i pice fisa. Fata cea nouă tocmai s-a transferat de la alt club, încearcă să se integreze în gașcă, îmi zic eu, de-aia s-o fi străduind în halul ăsta să placă. Rață se pune pe chilabaleală. Din câte văd eu, și Niki vrea să se ducă lângă el, dar nu mai e loc, pentru că de cealaltă parte a lui Rață șade Viki. Rață se apleacă spre tipa cea nouă și-i șoptește ceva la ureche. Gagicii îi îngheață zâmbetul pe buze și se trage un pic mai încolo. Rață se întoarce către Viki și începe să-i mângâie coapsele. Zolika se holbează la Niki, care se uită bosumflată, tot mai nervoasă, la ce pun la cale Rață și sora ei mai mică. Rață e și el cât se poate de conștient de treaba asta. Mâna îi urcă tot mai

sus pe coapsa lui Viki, apoi își bagă degetul sub costumul ei de baie și începe s-o maseze. De regulă, Niki își face inimă rea mai ales atunci când Rață se dă la Viki; și acum suportă cam timp de un minut scena la care asistă, iar apoi sare în sus și pornește spre vestiar. Rață se face că nici n-o observă, doar mâna i se mișcă într-un ritm uniform și, în timp ce-o aburește pe Viki, îl caută din priviri pe Zolika și-i face cu ochiul, la care tâmpițelul se ridică și pornește și el spre vestiar. Pe bancă mai suntem doar Rață, Viki, tipa cea nouă și cu mine. Și tipa asta nouă e aerodinamică, fetele cu țâțele mari sunt sfătuite să nu facă sport de performanță. La ele e prea mare rezistența. Are o figură chiar plăcută, nu-mi amintesc pe moment de care actriță porno îmi amintește. Îi privesc picioarele. Pe pulpă i se prelinge un strop de apă rozaliu.

— Te-ai tăiat? o întreb.

— Poftim?

Se uită la mine ciudat. Are glasul ferm, dar știu că o să se înmoaie acuși-acuși.

— Te-ai tăiat? îmi repet eu întrebarea.

Nu înțelege ce vreau. Îi arăt piciorul. Își coboară privirea. Un strop de sânge picură de pe bancă pe marginea bazinului. Se prinde care-i treaba, sare ca arsă și începe să-și întindă sângele cu prosopul. Proful de înot trece pe lângă noi liniștit, pe marginea bazinului. Șlapii îi pleoscăie exact în ritmul masajului aplicat de Rață lui Viki.

— Data viitoare să-ți pui dop, îi sugerează Rață fetei, rânjind.

Viki respiră sacadat cu obrajii îmbujorați, cu ochii închiși. Îi tremură picioarele.

— Labagiule! exclamă tipa cea nouă, după care își înfășoară prosopul în jurul mijlocului și o ia la fugă spre vestiar.

Schimb priviri cu Rață. Îmi face semn să mă eclipsez. Îi mormăi să mi-o ia în gură, iar apoi mă duc la dușuri și mă bag sub jetul de apă fierbinte. Îmi dau jos slipul. Sunt singur, dar nu mi-o iau la

labă. Pe urmă, în timp ce stau sub duș și apa mă împroașcă fierbinte, îmi vine-n minte păsărică însângerată a tipesei noi. Mă întorc cu fața la perete, trec pe apă rece, nu vreau să-mi opăresc cârnatul. După două minute închid robinetul și mă șterg. În vestiar sunt doar doi-trei tipi care ard gazul aiurea. Toată lumea a întins-o la școală. De cealaltă parte a dulapurilor chicotesc câțiva căcănari de la polo. Reușesc să disting doar câteva cuvinte. *M-a trosnit cu cotul, era să mor înecat, futu-i, l-am tras la fund pe labagiul ăla, ce pârțar nașpa arbitrul, i-am dilit una.*

Pe coridor îl văd pe Geamandură venind din direcția opusă cu tricoul ferfeniță și șlapii scâlciați. Are în mână o carte de benzi desenate vărzuită. E mort după povestirile manga.

— Mergi la școală?

— Nu, răspund eu. Mergem la Rață acasă.

— Așteptați-mă și pe mine.

— OK, zic eu în timp ce Geamandură intră pleoscăind din șlapi în veceu.

Rață îl anunță întotdeauna pe Geamandură când punem de un chiul. Geamandură e cel care ne procură scutirile medicale. În schimbul lor, primește marfa la jumătate de preț. Unchiu-său e medic, la fel ca și taică-său, dar cei doi se au ca șoarecele și pisica. Unchiașul lui Geamandură, cred eu, și-o fi spunând că, cu cât mai puțin merge nepotu-său la școală, cu atât mai cretin o să rămână. Nouă ne merge bine, pentru că Geamandură poate să ne facă rost de scutiri cu nemiluita, că de-abia reușim să chiulim pe măsura lor. La școală nu interesează pe nimeni unde suntem, doar să avem scutire medicală. În acest semestru cică am fost de cinci ori la un consult oncologic preventiv, dar dirigului nostru nu i-ar bate la ochi nici dacă ar scrie că am fost la ginecologie. Important e să nu-l șucărim pe Geamandură, pentru că, atunci, o să pretindă un preț mai mare.

Rață dă colțul în capătul coridorului. Când trece prin dreptul veceului, stinge lumina, la care Geamandură icnește și urlă din toți rărunchii:

— Aprinde… odată… lumina… futu-i să-i fut…

Rață își vede de drum. Îl aud cum deschide ușa la duș și se pune pe cântat. Are o voce bună, l-au cooptat chiar și în cor. Ehei, acolo să te ții, neneacă, ce de gagicuțe mai sunt de tras pe făcăleț.

∵

Peste o jumătate de ceas suntem afară, în holul clădirii, și-l așteptăm pe Rață. Niște pensionari ursuzi trec pe lângă noi la pas, se uită urât, dar ne doare-n cur de ei. Nu vreau să apuc să îmbătrânesc și să ajung o acriturâ. La drept vorbind, poate că n-ar strica să le tragă cineva un toc de bătaie.

— Viki? se interesează Geamandură.

— Ce-i cu ea? îi răspund tot cu o întrebare.

— Vine? mă întreabă el.

— Să vină? îl întreb și eu.

— Ar trebui s-o convingem, spune Geamandură și văd că-i sticlesc ochii.

— Discută chestia asta cu Rață, îi sugerez.

— Îi trebuie scutirea, spune Geamandură îngândurat.

— Atunci, n-o să facă urât.

— Și crezi c-o s-o pună la mijloc? mă întreabă el.

— Dacă ar fi a ta, ai pune-o la mijloc? îl întreb la rândul meu. Geamandură stă pe gânduri, nu spune nimic, nu se aude decât bancomatul din fundal, așa că adaug: Ei, vezi?

Niki și două prietene vin dinspre vestiar în uniforme rozalii, Niki își face de lucru cu playerul ei mp3, celelalte două gagicuțe scriu sms-uri. Și telefoanele lor sunt tot rozalii. Când ne observă, Niki mimează surprinderea. Fetele se apropie de noi. De fapt, nici nu prea au pe unde s-o ia prin altă parte.

— Credeam că v-ați cărăbănit, spune Niki.

Celelalte două fete își mângâie tăcute telefoanele mobile. Și unghiile și le-au vopsit tot în rozaliu. Una dintre ele molfăie gumă de mestecat. Face un balon. Se sparge. Cu vârful limbii trage în gură guma rozalie.

— A, nu, suntem încă aici, zic eu, dar nu începe să râdă nimeni.

— Nu mergem la școală, se amestecă în discuție Geamandură.

N-ar fi trebuit să-l las să se amestece.

— Ce faceți? ne întreabă Niki.

Vreau s-o aburesc, s-o fac din cuvinte, dar Geamandură mi-o ia înainte.

— Punem de-o paranghelie la Rață, intervine el.

— Trăsnet, exclamă Niki și se uită la mine.

E supărată, de ce nu i-am spus și ei, ea trebuie să știe întotdeauna ce se întâmplă, vrea să pară bine informată în ochii prietenelor ei.

— Haideți, o lăsăm și noi mai moale, le face Geamandură cu ochiul.

— OK, răspund gagicuțele în cor.

— Unde-i Rață? întreabă Niki.

— Trebuie să apară, îi răspund eu.

— Super, exclamă Niki și se așază.

Nu-mi pare bine că vine și ea.

— Ne faci rost de scutire? se interesează Niki.

— O scoatem la capăt cumva, răspunde Geamandură rânjind.

Peste cinci minute apare și Rață. Măsoară trupa din ochi, nu spune nimic.

— Vine și Niki, OK? îl abordează Geamandură. Și fetele, adaugă el.

Rață rămâne tăcut, pornește fără un cuvânt spre ieșire, iar noi ne luăm după el.

— Haideți, le cheamă Geamandură pe bambine.

— Viki a șters-o deja? întreb eu.

Niki se întoarce îngrozită spre mine și spune:

— Dau extemporal la istorie.

În clipa următoare apare și Viki din vestiar și ne spune doar că putem porni.

∵

Pornim pe jos, dar Rață se plictisește rapid și comandă un taxi. Se tocmește cu șoferul cum că încăpem cinci în mașină, îl doare în cur că împreună cu prietenele lui Niki suntem, în total, șapte. A reușit să scape de Zolika. Nici că-mi pasă, pentru că, în ultima vreme, a devenit cumplit de obositor, căci se ia în coarne tot timpul cu Rață. Pe gagicuțe le apucă pandaliile, dar Rață le-o retează, doar știu unde locuiește, o să nimerească adresa dacă au chef să vină, la care lor le vin dracii și se îndepărtează fără să ne mai salute. Rață se așază rânjind lângă șofer, iar noi patru ne înghesuim pe bancheta din spate. Viki acceptă să se așeze în poala mea, așa că profit de ocazie și îi și vâr un deget. Geamandură își încearcă norocul cu Niki, dar ea nu se prinde în joc, pentru că se dă peste cap să intre în grațiile lui Rață. Taximetristul se binoclează în oglinda retrovizoare cum mă destrăbălez cu Viki, e cât pe-aci să treacă pe roșu la semafor, iar apoi, într-o intersecție, nu acordă prioritate. Peste zece minute, parcăm în fața casei, așa că trebuie să mă întrerup din chestia cu Tom Degețelul, deși cred că lui Viki nici nu i-a sărit icra din biboanță. Strângem banii mână de la mână, plătim cursa și coborâm.

Ai lui Rață stau într-o casă disproporționată, cu parter și două etaje, situată în vârful dealului, lângă o zonă de protecție a mediului. A fost proiectată de un arhitect în vogă din Budapesta, dar, după părerea mea, arată, pe bune, ca o fortăreață umblătoare din *Războiul stelelor* făcută una cu pământul. Pentru ca să încapă confortabil în peisaj și pentru ca pomii să nu obtureze splendida panoramă de 360 de grade, s-au defrișat câteva hectare de tuia, de copaci bătrâni. Membrii asociației locale a excursioniștilor s-au cam băsicat, dar tatăl lui Rață a aranjat rapid să li se retragă autorizația, așa că scandalul a fost înăbușit în fașă. Garajul e cât un hangar de aviație, iar

terasa de plajă de la etajul întâi e cât un teren de tenis. În curte e o piscină lungă de douăzeci și cinci de metri, cu patru culoare. La parter au o sală de forță, încă un bazin de înot, jacuzzi, saună, saună cu infraroșii, o cabină cu pereții de sare, o saună cu abur rece și patru turbosolarii. Într-un rând, o trupă de muzică rap a vrut să filmeze aici un videoclip. Țuțării au urcat pe jos din stațiune, dar agenții de securitate i-au trimis în pizda mamei lor. Nu mă mir că tatăl lui Rață nu i-a lăsat înăuntru pe maimuțoii ăia. Ciocănelul în formă de cap de leu de la intrare valorează mai mult decât ogeacurile din care au răsărit luzării ăștia.

Străbatem aleea ce duce de la poartă până la casă. Nu-i cazul să ne facem griji din cauza câinilor. Rață descuie ușa cu un card electronic, intrăm în urma lui în antreu. Maică-sa e în bucătărie. Lângă ea, pe tejgheaua barului, Cleo, pisica persană, lipăie lapte dintr-o farfurioară, dar, atunci când observă prezența noastră, sare pe dușumeaua de marmură și se ascunde în fugă după canapeaua de piele bordo. În fața tejghelei din bucătărie latră în răstimpuri scurt, ascuțit, un bișon havanez. Îi curg balele pe botic. Nu-i plac musafirii. Ai lui Rață nu mai au câini adevărați de când cei doi dogi argentinieni, Castor și Pollux, l-au făcut ferfeniță pe antrenorul de câini. Tipul a zăcut timp de-o lună în spital, deși avea pe el echipamentul de protecție. Javrele ar fi trebuit să fie eutanasiate, dar tatăl lui Rață a aranjat să fie lichidați doar pe hârtie. N-a vrut să sufere o pagubă așa de mare. O mașină de ucis cu așa un pedigriu nu costă câțiva firfirici. Rață susține că i-a cumpărat un sârb bărbos care organiza lupte cu câini și care a făcut pe urmă bani căcălău.

Mama lui Rață nu se prinde că o jumătate de școală a dat buzna peste ei în timpul orelor de curs. Nu ne întreabă nimic, poate că nici nu știe că azi e zi lucrătoare. Dă peste cap, cu un zâmbet, un pahar

cu un suc de portocale suspect de deschis la culoare.

— Săru' mâna! o salutăm noi în cor.

Chiar că și-a tras niște sâni înspăimântători de mari. Nu reușesc nicicum să-mi dezlipesc ochii de pe ei. Timp de câteva secunde uit cu totul de minune în fața acestei priveliști și, când îmi ridic privirea, observ că mama lui Rață se uită la mine. Nu se supără, doar îmi surâde, de parcă ar fi tripată. Abia acum observ că, între timp, ceilalți s-au topit. Au urcat în lift și deja sunt în drum spre etajul doi. Am rămas în doi, doar eu și această MILF.

— Și tu, Gergőke, ce mai zici? mă întreabă ea când îi pică fisa că am uitat să plec.

Nu-i răspund, nu așa mă cheamă. Rămânem tăcuți câteva secunde, iar pe urmă, când mama lui Rață se prinde că astăzi, cel mai probabil, n-o să capete un răspuns din partea mea, continuă:

— Nu urci?

— Ba da, tanti Ági, răspund eu schițând un surâs, încercând să-i intru sub piele.

— Nu cumva să-mi mai spui o dată tanti, că o să mă supăr rău de tot.

Flirtează cu mine, o fi vărzuită rău de tot, deși nu-i încă nici ora nouă.

— Iertați-mă, zic eu cu o mutră spăsită.

— Ce mai face mămica ta? mă întreabă ea.

Nu știu de unde până unde-i vine chestia asta, că doar eu n-o întreb ce mai face maică-sa, dar îi răspund politicos. Poate că, la o adică, nici nu mă întreabă despre mama.

— Mulțumesc, bine, răspund eu.

— N-am mai văzut-o de mult.

— Nu prea iese din casă.

— Înțeleg, spune mama lui Rață dând din cap, dar este exclus să înțeleagă situația. Transmite-i salutările mele.

— OK, încuviințez eu dând din cap, apoi mă holbez ca un idiot care mai așteaptă ceva.

Mamă, ce balcoane, șuncă! Ridic privirea, mama lui Rață mă privește lung, drept în ochi, nu mă mustruluiește, mai curând și-o fi storcând creierii ce să facă. În cele din urmă, îmi spune zâmbind:

— Hai, valea, du-te la joacă!

— O să mă aștepte, zic eu ridicând din umeri sigur pe mine și privirea iarăși îmi alunecă spre sânii ei.

Îmi place să mă joc cu X-boxul, dar mai mare plăcere mi-ar face să apăs bidoanele astea decât consola.

— Mai vorbim noi cu prima ocazie, îmi spune mama lui Rață de-acum bănuitoare, iar mie nu-mi stă mintea la altceva în afară de faptul că aș lega-o bucuros de pat sau de altceva.

— OK, spun eu, la care mama lui Rață schițează un zâmbet cu buzele gros rujate și își lasă privirea în pământ.

Bag mâna-n foc că trage cu coada ochiului la cârnatul meu. Mă trec apele. Dacă se mai uită mult, o să înalț zmeul.

— *Vă sărut!*

Anume o salut așa, doar – doar s-o prinde în joc, dar se vede că nu-i momentul potrivit, așa că prefer să urc după ceilalți, la etajul doi.

Ajuns în capul scărilor, mă coiesc o vreme, fiindcă, pe nepusă masă, nu-mi dau seama care-i camera lui Rață, dar pe urmă aud hohotele de râs ale lui Geamandură și înaintez pe coridor. Când intru pe ușă, Rață tocmai încălzește narghileaua pe care părinții lui au cumpărat-o vara trecută din Tunisia și, între timp, trăncănește la mobilul pe care și-l ține pe umăr. Camera lui Rață e cam cât tot ogeacul nostru, însă, cum nu are pereți despărțitori, pare și mai mare.

Mă așez pe canapea, îmi pun picioarele pe masă, dar Rață mă repede, să nu fiu meltean, să-mi dau jos pantofii. N-am de gând să mă cârâi cu el pe căcățișuri din astea, așa că-mi scot pantofii din

picioare, iar apoi mă apuc să frunzăresc un catalog cu mobilă. Încerc să identific articolele din casă. Îmi pusesem picioarele pe o *măsuță de fumat simplă și totuși deosebită, Edge, proiectată de către Pearson Lloyd, cu tăblia îngropată.* Costă 450.000 de forinți. O fi știind tipul ăsta, Pearson, ceva. Nu-i de mirare că Rață ține ca la ochii din cap la măsuța asta de căcat. Dau paginile mai departe. Din plafon atârnă un candelabru Leitmotiv. A costat pe puțin 200.000 de forinți, îl și merită tâmpitul. *Dacă doriți să vă modernizați căminul sau sunteți în căutarea accesoriilor care să-i asigure stilul perfect, candelabrul sferic reprezintă cea mai bună soluție! Grație culorii și formei lui, va constitui, cu siguranță, elementul central al încăperilor.* Ce căcănăreală. Dacă îl pui la mijloc, ce altceva ar putea fi? Bineînțeles că într-o cameră cât asta nu-i de-ajuns doar un candelabru, așa că au mai agățat în tavan și unul Leitmotiv Bebop Spots, doar – doar o reuși să risipească bezna nemărginită ce domnește în această casă. Oricum, asta-i versiunea pentru țuțări, pe ăsta l-au luat cu doar 90.000 de forinți. *Versiunea Bebop a mărcii Leitmotiv este o piesă* dată dracului de *modernă, personalizată, imposibil de falsificat. Grație culorii și formei ei, va fi, cu siguranță, elementul central al căminului sau biroului dumneavoastră*. Încă un element central, căca-m-aș. Găsesc și canapeaua de cinci persoane Woody Maxi pe care lenevim. Asta o fi costat, în mare, un milion și jumătate. Deși eu, unul, nu simt treaba asta, acolo scrie că, *la garniturile noastre de salon, alegerea atentă a materialelor și execuția detaliilor mărunte asigură realizarea fiecărui produs la un nivel calitativ excelent, de la schelet până la capitonare, trecând prin modelarea șezutului și a brațelor, până la țesăturile ce dau adevărata strălucire mobilei, în interesul confortului deplin al Dumneavoastră.* Pe urmă aflu și alte amănunte importante, cum ar fi, de pildă, că

scheletul canapelei e confecționat din lemn de brad, acoperit cu un înveliș Technoform și că celelalte părți sunt confecționate din lemn ranforsat cu celuloză, iar brâurile elastice din propilenă și latex asigură poziția corectă a spătarului, chestie, care, evident, mă duce cu gândul la pornografia S&M. *Capitonarea spătarului și a șezutului se realizează cu burete expandat care nu se deformează,* îmi zic eu, de-aia e așa de mișto să stai *chill out* pe canapeaua asta băgând rotocoale și, bineînțeles, din punctul de vedere al confortului, nu trebuie omis nici faptul că părinții lui Rață au comandat cinci scăunele pentru picioare, care mie îmi amintesc, mai degrabă, de cinci cururi de femei tari ca piatra. Rață nu întâmplător a așezat catalogul pe masă, la vedere. La drept vorbind, la cât se rupe în figuri, putea să lase și eticheta cu prețul pe fiecare piesă de mobilier. Doar vitrina n-am găsit-o nicăieri, cea în care își ține medaliile și cupele, dar, după tot ce-am citit până acum, îmi închipui că, cu prețul ei, ar putea fi lesne înzestrat muzeul de științe naturale. Negustorii ăștia de mobilă sunt în stare să îndruge multe tâmpenii, dar cei care pot fi convinși cu textele astea aburitoare merită să-și ia țeapa.

Geamandură freacă televizorul. Viki stă întinsă pe un șezlong de pe terasă, sub doi palmieri uriași, și își mângâie telefonul. Terasa asta e cap-coadă California, până și vegetația e la fel ca acolo. Pe Niki n-o văd nicăieri, îmi zic că, probabil, a ieșit la baie sau o fi rămas și ea în urmă și s-a rătăcit. Rață se holbează în gol lipindu-și mobilul de ureche, iar apoi vorbește:

— Îhî, ar fi beton, măi, *nigger*[15]!

La celălalt capăt al firului trăncănește careva. Rață ascultă o vreme, după care răspunde așa:

— De un' să știu, *nigger*? Adu un chil acolo. Nu, asta-i prea mult, adaugă el după un nou moment de tăcere. Totuna-i, grăbește-te, suntem la mine acasă.

Lasă telefonul să-i cadă din mână, acesta nimerește între pernele canapelei. Scoate din partea de jos a măsuței de fumat o brichetă de furtună și se apucă să încingă cărbunii. E devreme, nu-i nicio nenorocire dacă fumăm un joint, până la antrenamentul de după-amiază o să-i treacă efectul, iar dacă nu, în cel mai rău caz, ne antrenăm vărzuiți. În situații din astea, important e să nu te cad pe tine că te înec, căci atunci chiar că te poți îneca. Mă duc la dulapul-bar și îmi torn suc de portocale. Între timp, Geamandură reușește să pornească instalația hi-fi. Rață a lăsat-o pe radio și butonul de volum e răsucit la maxim, așa că, atunci când Geamandură găsește butonul, Rihanna începe să zbiere *Russian Roulette,* cred. Tipa asta e enervantă, dar zău că, la o adică, i-aș pune-o în ghioc. Păcat că e moartă după gagiii negri cu cârnatul mare. Când începe să chelălăie cu volumul dat la maxim, îmi vărs sucul de portocale, iar Rață răstoarnă bongul. Stingem grăbiți cărbunii incandescenți, dar și așa covorul se pârlește în câteva locuri. Nu pricep exact ce urlă Rață, pentru că Geamandură degeaba se agită de zor cu telecomanda, nu reușește în ruptul capului să dea mai încet căcatul ăla. Pentru mai multă siguranță, Rață varsă pe covor restul de apă din vasul bongului. Dintre scamele lungi, verzui se înalță o dâră subțire de fum. Geamandură smulge din priză cablul hi-fi.

Rață se uită lung la covor. Îi tremură glasul de enervare.

— Băga-mi-aș pula-n mama ei de viață.

O vreme, toată lumea face ciocu’ mic, poate că nu vor să-l vadă pe Rață ambalându-se și mai tare sau poate că s-au plictisit să-l audă iarăși cârâind.

— Băi, Geamandură, era să mă cac pe mine, futu-i, sparg eu tăcerea.

— Ar fi trebuit să fie dat mai încet căcatul ăla de volum, futu-i să fut, răcnește Rață.

— Ah, vrei să spui că înainte să decuplezi hi-fi-ul, futu-i, i-o întoarce Geamandură.

Rață ne mai zice vreo două de mamă, iar apoi îl roagă pe Geamandură să-l ajute să acopere cu un fotoliu de piele covorul pârlit. Reumple vasul cu apă minerală – îi e târșală să se mai ducă până la baie, îmi zic eu – și umple bongul cu iarbă.

— Păstrați-vă calmul, OK? ne spune uitându-se la noi cu subînțeles. Nu vreau să dau foc la casă.

Începe să aţâțe cărbunii pufăind. Bolboroseala narghilelei mă liniștește. Închid ochii, mă simt ca și cum aș fi sub apă. Îmi place să trag fumul din pipă, ăsta nu te zgârie. Ne așezăm lângă Rață pe canapea și așteptăm să dea mai departe mușțiucul. După ce bongul a trecut de trei ori pe la fiecare, ne cufundăm pe bune în pielea netedă, rece, când, deodată, dinspre baie se aude un zăngănit urmat de un țipăt ascuțit. Am uitat complet că-i și Niki aici. Eu și Rață ne uităm unul la altul, apoi el se duce la baie, să i-o pună lui Niki, îmi zic eu, că doar n-o să se apuce să mănânce cioburile. O vreme ne pasăm unul altuia bongul, iar apoi Geamandură mă întreabă ce-aș vrea să vedem. Rață are cea mai serioasă colecție cu imagini de la campionatele europene și mondiale și de la jocurile olimpice și de filme porno. Și-a grupat filmele porno pe mai multe categorii, să poată găsi cu ușurință filmul potrivit cu starea lui de spirit de moment. Le-a clasificat după culoarea pielii și a părului, după mărimea sânilor, în hentai[16], filme cu ejaculare pe mutra partenerei de sex, filme cu animale, cu vârârea pumnului în anus, cu vomă, cu caca-pipi, cu sucuri vaginale, cu preadolescente, cu adolescente, cu MILF, cu sado-masochism și legături, cu dublă penetrare, triplă penetrare, aniliție, plus câteva filme care au pretenția că prezintă, chipurile, crime comise pe viu. Sunt mai multe sute de DVD-uri. Le-am putea viziona, neîntrerupt, timp de două săptămâni, fără să-l vedem pe vreunul de două ori. Recordul nostru

datează dintr-un lung weekend de februarie, când babacii lui au întins-o până la Rio de Janeiro, iar noi am mințit acasă că participăm la un concurs de trei zile și ne-am mutat cu toții la Rață. Filmele s-au succedat unul după altul, neîntrerupt, timp de șaptezeci și două de ore, dar, chiar și așa, am apucat să vedem doar patruzeci de bucăți din o mie cinci sute; bașca, unuia dintre pretenari i-a rămas cârnatul giolgău, degeaba i l-am împachetat într-un car de gheață spartă, că până la urmă tot a trebuit să-l ducem la urologie. Geamandură așteaptă răbdător, dar când vede că nu-i răspund la întrebare, începe să aleagă din meniu. Ajunge la filmele cu zoofilie și vârârea pumnului în cur când Niki iarăși scoate un țipăt ascuțit în baie, dar se pare că, în afară de mine, n-o aude nimeni. Mă ridic și mă duc pe terasă, la Viki. Tot sub palmieri stă întinsă și își mângâie mobilul. Când închid ușa în urma mea, își înalță privirea o clipă, apoi se întoarce la telefonul ei.

— SMS? o întreb și pe dată îmi și dau seama că am dat-o pe-o trăncăneală de luzăr à la Zolika; ar trebui să umblu mai puțin cu el.

Viki își pune telefonul în poală.

— Gata, te-ai hait? mă întreabă ea.

— Nu prea, bolborosesc eu.

Când mă uit la Viki, simt că-mi plouă în gură. Rață sau a băgat ceva în iarba aia, sau doar a amestecat punguțele. De cele mai multe ori habar n-am ce fumăm. La drept vorbind, până să mă prăjesc, mă doare-n șpiț. Ne privim în ochi. Mi-o închipui îmbrăcată altfel, dezbrăcată, cu cârnatul meu în gura ei, iar pe urmă mă cuprinde panica la gândul că-și dă seama la ce-mi umblă mintea. Bate un vânticel, în rest e acalmie, dar tot nu îndrăznesc să mă apropii de Viki. Încremenesc și palmele încep să-mi transpire. Îmi ridic privirea, Viki e în pielea goală sau doar așa mi se pare mie, mă holbez la sânii ei, pe urmă ea se scoală din șezlong și se îndreaptă către mine, dar când privirea îmi

alunecă de pe sâni pe chipul ei, fac un salt înapoi. Pe trupul superb al lui Viki rânjește căpățâna lui Geamandură.

— Băga-mi-aș gem eu și pesemne că îi pun și o întrebare, pentru că, atunci când îmi vin în fire, Viki mă privește nedumerită:

— Nu, nu umblăm.

La asta nu știu ce să mai spun.

— Plăcintă? o întreb eu.

Ea își arcuiește sprâncenele.

— Pizza?

— Urăsc pizza, spune ea.

— Döner? Lahmachun? Adana?

— Nu-mi place haleala turcească.

— Hamburger?

— Las-o moartă.

— Ce?

— Haleala.

— OK, zic eu și pe urmă rămân tăcut.

Cred că acum aș putea băga la ghiozdan vreo doi Texas burgeri. Tăcem o bucată de vreme, în cele din urmă, Viki rupe tăcerea.

— Nu vreau să umblu cu tine.

— Nu și-ar da seama nimeni, încerc eu s-o conving.

— Nu vreau să umblu cu nimeni, zice ea.

Îi simt mireasma de migdale și miere. Ăsta-i gelul de duș al lui Viki. Precis că pițiroanca ei are gust de migdale. Încep să salivez. Viki îmi spune ceva, dar nu sunt atent, n-aud ce-mi zice. Mă uit la ea, îmi zâmbește zeflemitoare. Sau poate că doar așa i-a rămas gura. Se duce la balustrada terasei. Se cocoață pe ea, privește orașul. A fost construit pe șapte dealuri, asemenea Romei. Pornesc spre ea, însă îmi ia mai multe ceasuri până ajung în dreptul ei. Parcă mi-ar fi lipit cineva tălpile cu clei. În cele din urmă, mă opresc lângă ea. Privesc norii, unul seamănă cu o găoază uriașă și mai sunt și două fofoloance păroase. Curse aeriene, dâre de condens. Ar fi grozav să fiu la bordul vreuneia,

indiferent de destinație. În zare-i parcul, poartă numele unui primar decedat, și e și o alee mărginită de arbori, ce poartă numele unui alt primar decedat. De aici, de sus, orașul arată de parcă n-ar locui nimeni în el. De pe terasă se vede și bazinul de înot. De pe terasa asta se vede totul. Îmi vine în minte prima scenă din *Apocalypse Now*[17], când yankeii bombardează jungla cu napalm. Vântul îi ciufulește părul lui Viki. Mă uit pe ușa de sticlă dacă ceilalți ne văd. Geamandură șade pe jos, mângâie cu palma scamele de pe covor și, între timp, se holbează la un perete. Își ține guiază buzele, are ochii cât cepele. Viki sare înapoi pe terasă și se reazemă de balustradă. N-am mai scos o vorbă de o sută de ani. Nu am cuvinte.

— Nu vrei nici să ne-o punem? o întreb.

Sunt răgușit. Viki rămâne tăcută. Stă în picioare lângă balustradă, de zici că s-a contopit cu ea. Își tot face de lucru cu mobilul. Adierea călduță se strecoară între frunzele palmierilor.

— Nu intri? o întreb eu, dar nu-mi răspunde.

Pornesc spre ușa terasei, însă, după câțiva pași, înmărmuresc și mă întorc pe călcâie. Simt o furnicătură stranie străbătându-mi șira spinării. Broboane de sudoare mi se preling pe spate. Înghit în sec. Poate că Viki știe totul. Încep să fac treișpe-paișpe la gândul că știe tot și vrea să ne ciripească, să ne dea pe mâna curcanilor. Nu vreau să putrezesc la mititica. Nu vreau să fiu pus la curățat căcăstoarea. Nu îndrăznesc s-o las pe Viki singură. Mă întorc și mă apropii de balustradă.

— Nu intri? o întreb.

— Imediat, îmi răspunde Viki, dar se vede că-i nervoasă.

— Eu, unul, intru, zic.

— Aș vrea să dau un telefon.

— OK, spun eu; acum chiar că nu vreau s-o mai las nici în ruptul capului de una singură.

— Vreau să dau telefon singură, zice ea devenind tot mai morocănoasă.

— Dar pe urmă o să intri, nu? E destul de răcoare.

Viki se uită la mine, ridică din sprâncene a mirare.

— Tu n-ai febră? mă întreabă ea.

Îmi pipăi fruntea.

— Nu știu, îi spun.

Viki se trage cu un pas înapoi de lângă balustradă, se oprește lângă mine și își pune o mână pe fruntea mea. Simt că mă ia cu furnicături în carici.

— N-ai febră, îmi spune ea.

Îi inhalez mireasma. Dacă nu ne toarnă curcanilor, am s-o întreb din nou dacă pot să i-o pun.

— Marfă, zic eu, dar tot nu plec, ci mai zăbovesc.

O privesc lung pe Viki, iar ea pe mine. Apoi îmi întoarce spatele și continuă să-și facă de lucru cu mobilul. Pășesc încetișor spre ușă, doar – doar oi izbuti să trag cu urechea, să aflu cu cine vorbește. Mă aplec să-mi leg șiretul. Dar n-am pantofi în picioare. Rămân o vreme ghemuit. Un porumbel aterizează pe balustradă. Exact în clipa când Viki începe să vorbească la telefon. Pasărea asta căcăcioasă dă din aripi așa de tare că nu aud nimic. O să-i fac felul unui porumbel. Între timp ajung la ușa terasei, mă opresc și mă uit înăuntru. Mă văd pe mine în geamul ușii, iar înăuntru pe Geamandură, care se uită extaziat la televizorul cât masa de ping-pong al familiei Rață.

L-am găsit și pe ăsta într-un catalog. LG 84LM96V CINEMA SCREEN 3 D SMART LED. Se vinde împreună cu șapte perechi de ochelari 3D, însă au mai rămas doar patru, pe celelalte ne-am așezat cu fundul și s-au spart. *79,4 kg, cu stativ. Diagonala: 213 cm.* Șase milioane, fără accesorii. Geamandură hâțână telecomanda Magic Remote Voice a lui Rață. Este o telecomandă sensibilă la mișcare, cu recunoaștere vocală. *Datorită comenzii*

sensibile la mișcare se pot alege dintr-o singură indicație și atingere punctele dorite din meniu. În cazul de față, Geamandură *efectuează cu ușurință, rapid, comenzi complexe* printre fișierele cu colecția porno a lui Rață. De exemplu, trece de la un film la altul dintr-o simplă mișcare din încheietură. Cât despre comanda vocală, pe aceasta o poate folosi doar Rață, însă și el, de regulă, mai degrabă urlă că, pentru șase milioane, căcatul ăsta ar trebui să facă din prima ce-i spune.

Trag ușa după mine și mă uit chiorâș să văd ce mai face Viki. Nu-mi mai aduc aminte de ce mă morcovisem mai devreme, persistă doar amintirea încețoșată a faptului că sunt speriat de bombe. Intru în cameră. Mă holbez la televizor. Nu reușesc să-mi dau seama câte personaje apar în scena asta și nici ce fac cu exactitate, dar pe urmă îmi pică fisa că tipul mascat este, în realitate, un doberman. Câinele scheaună asurzitor, pentru că nu-și primește chestia aia care seamănă cu un ciolan presat și despre care aflăm, în scena următoare, că este, de fapt, un vibrator gigantic. Îi spun lui Geamandură să dea sonorul mai încet, apoi mă așez pe canapea și închid ochii. În clipa următoare sună soneria. O melodie de Mozart, Vivaldi sau Bach. E prima oară când aud muzică clasică în timp ce sunt prăjit. Lui taică-meu chiar îi plăceau chestiile astea retro. Și pe soneria telefonului mobil instala întotdeauna melodioare din astea. Din baie răzbat niște zvonuri ciudate, de parcă cineva ar necheza ori ar grohăi, iar după câteva secunde Rață o zbughește de acolo doar în tricou, cu mătărânga îmbățoșată.

— Hei! urlu după el, la care încremenește și se întoarce înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

Îi arăt că e-n fundul gol. Își privește cârnatul, iar apoi, până să apuc că-i spun că are gămălia roșie, traversează camera în fugă și coboară pe trepte tropăind zgomotos. Ușa de la baie e crăpată. O

zăresc pe Niki în oglindă. S-a mânjit toată cu ruj, iar fardul i s-a întins sub ochi. Își piaptănă indispusă părul scurt, castaniu. Pare tristă, deși poate că doar vrea să se dea crocantă. Când observă că mă ginesc la ea, împinge ușa de la baie cu piciorul.

De pe coridor răzbate până la urechile mele un glas cunoscut, dar până să-mi pice fisa că-mi amintește de unul dintre gaborii din serialul CSI, în cameră intră Mișu, verișorul lui Rață. E un tip rasta[18], în bermude kaki, cu un tricou cu Che Guevarra și ochelari de soare. Îi mai lipsește doar tatuajul cu „Vând droguri" de pe frunte. Sub capul lui El Comandante sunt trei litere: MAO. Are o grămadă de tricouri din astea. Cu chipul lui Lenin, cu inscripția CASTRO. Cu HITLER și STALIN. Cu KIM JONG IL și KIM JONG UN. Cu KIM JONG UN și DENNIS RODMAN.

— În viața mea nu mi-am pus-o tripat în halul ăsta cu zăpadă, îi turuie gura lui Mișu, care face o scurtă pauză, de efect, iar apoi continuă: I-am spus gagicii că o plătesc în natură – i-o înfig dacă mi-o suge.

Chicotește și-i dă un pumn în umăr lui Rață, care îl privește impasibil. Între timp, Geamandură se lipește cu fiecare fibră nervoasă de televizor, îi curg până și balele când tipesa porno făcută praștie ia la trântă zdrângul ascuțit, rozaliu al dobermanului. Mi-e silă să mă mai uit, mă întind pe canapea cu mușțiucul narghilelei în mine.

— Asta-i a ta, frățică? îl întreabă Mișu pe Rață în timp ce-i zâmbește cu gura până la urechi lui Niki.

— Îhî, răspunde, Rață.

— Am s-o fac și eu cândva, OK?

— Fă-o, zice Rață dând din cap aprobator.

Niki trântește ușa. Mișu își încrețește fruntea și se uită la vărul lui.

— Unde-i marfa, *nigger?* îl întreabă Rață.

— Șezi blând, Rață, îl potolește Mișu. Ce rost are graba asta? Avem tot timpul din lume, nu?

Avem timp căcălău, nu-i așa?

— Îhî, avem timp căcălău, Măria Ta, dar dă-mi odată marfa, futu-i, îl zorește Rață.

— Ziceam să fumăm mai întâi un cui și să trecem pe urmă la afaceri.

— Iar eu ziceam să-mi dai marfa, te plătesc și pe urmă te ejectezi frumușel.

— Bine, frățică, bine.

Pe Mișu nu prea poate nimeni să-l scoată din țâțâni, el chiar că-i un rasta pe bune. Nu-l interesează nimic în afară de gagici și de bunul mers al afacerii sale.

— Uite-ți marfa, zice el, după care bagă mâna în buzunar și scoate o punguță.

— Beton.

— Lasă-te pe spate și relaxează-te, frățică. Nenea Mișu o să aibă grijă de toate.

— Doar nu vrei să-i cânți la taragot? se apucă să latre Geamandură.

— Băi, îl lovesc pe șapcaliul ăsta, zice Mișu rânjind.

— Ba nu mă lovești, rastafarianule, i-o întoarce Geamandură cu un calm de milioane.

— Spune-i pretenarului tău să se abțină, latră și Mișu, dar zâmbetul nu-i mai este la fel de sincer ca până acum.

— Termină, Geamandură, potolește Rață spiritele.

Geamandură cască și se întoarce cu fața la televizor.

Mișu bagă din nou mâna în buzunar, scotocește o vreme, de parcă ar vrea să-i dea în cap lui chelu', și apoi mai scoate o punguță minusculă. Anul trecut era doar un țâști-bâști de vânzător stradal, însă pe urmă i-au luat în jbilț pe câțiva dintre pretenarii cu care desfăcea marfa, ca și pe gagiul de la care primea marfa. Este exact ca pe front, când te trezești cu comandantul împușcat. La drept vorbind, degeaba a promovat pe scara ierarhică, a rămas același pămpălău. Rață e de părere că asta-i

o tâmpenie, dar sunt mulți cei care șușotesc pe la colțuri că Mișu e cel care și-a bingănit pretenarii. Ei bine, nu știu ce să zic. Cineva mi-a povestit odată prima lui tranzacție. Le-a procurat marfa unor englezi bășinoși. Lucrau aici, la uzina Volan, recondiționau niște cisterne transportoare de apă ruginite cu niște aparate de sablat cu un nisip special și în fiecare seară le-o dădeau la muie curvelor ucrainence în parcarea camioanelor. Pe vremea aia erau așa de multe ucrainencele care bubuiau banana pe drumul european 8 că englezoii se credeau, pe bune, în Rusia. Unul dintre pretenarii lui Mișu îndeplinea oficiul de translator pe lângă ei, de la el a primit o sârmă cum că ar avea nevoie de un pic de marfă. Mișu a făcut rost de două grame de iarbă uscată, a amestecat-o cu puțin pelin negru, a mai procurat de undeva câteva tablete de ecstasy, apoi a împrumutat Trabantul bunică-sii, să nu fie nevoit să ia autobuzul până la fabrică. Englezoii i-au dat și bacșiș, că li s-a făcut milă de el când l-au văzut așa.

Stăm așezați în jurul mesei. Mișu înșiră la gogoși, dar, cumva, nu se creează dispoziția pe care ne-o dorim. Ne-am prăjit peste măsură. Intră Viki, Mișu o măsoară din priviri din cap până-n picioare, parcă acum ar vedea-o prima oară, pe urmă se întoarce către Rață și îl întreabă:

— Pot s-o fac, frățică?

— Altă dată, dă Rață din cap.

— Mulțam, zice Mișu.

Dacă s-ar putea da la buci din priviri, acum asta ar face.

— Haideți, zice Rață, apoi se scoală și pornește spre ieșire.

Taică-său l-a pus să jure că n-o să doarmă niciodată în camera unde-și ține banii gheață. Merg și eu cu ei, deși abia reușesc să mă ridic de pe canapea. Pe coridor se deschid camere și la stânga, și la dreapta. Rață deschide ușa unei camere, spune să-l așteptăm aici, o să ne spună el

când putem intra. Privesc peretele din spatele căpățânii lui Mișu. Cred că are impresia că mă uit la el. Mă și întreabă la ce mă hlizesc așa. Îi spun că la cărcatul ăla de păianjen-cu-cruce care tocmai se lasă în jos de pe tavan, la care Mișu sare din loc și începe să dea din mâini.

— Futu-i mama mă-sii! spune el când vede gângania.

Îi trage una cu palma, iar apoi se șterge de perete. Rață scoate capul, ne anunță că putem intra. Asta o fi vreo cameră de lucru. Pe masă e o cutie de pantofi, îi lipsește capacul. Din cutie atârnă câteva bancnote de douăzeci de mii.

— Cât e?

Ca un ospătar, Mișu începe să înșire ingredientele, compoziția, iar apoi, după un rapid calcul mintal, comunică suma finală:

— În total, cincizeci și cinci de miare, dar asta pentru că-mi ești pretenar.

— E prea mult.

— Atâta face.

— Și-așa, tot e prea mult.

— Și-așa, tot atâta face.

— O să-ți dau cincizeci.

— Bine, se învoiește Mișu.

Lui Rață nu i se pare suspect că Mișu a dat imediat din cap a încuviințare. În timp ce el numără lovelele, Mișu își tot hâțână punguța. Are în ea de toate: iarbă, pastile de ecstasy, beție, pulbere.

— Ia ziceți, din care vreți să gustați? ne întreabă el.

— Din astea! răspunde Rață rânjind, apoi ia punguța de la Mișu, scoate din ea o pastilă de un alb murdar și o înghite. Ține, *nigger,* îmi spune el și-mi pune o pastilă în palmă.

— Ce-i asta? îl întreb.

— Nu știu, răspunde Rață, iar apoi se întoarce spre Mișu și îl întreabă: Ce-i asta?

— Producție proprie.

— Căcarea lumii, *nigger!* exclamă Rață. Apoi se întoarce către mine: Bag-o în gură, ce mai stai, futu-i!

Ba tu să mi-o iei în gură, îmi zic în sinea mea, după care iau pastila de la el și mi-o bag în gură.

— Haideți să ne ușchim, arată Rață spre ușă și ascunde cutia rapid.

În ușă tușesc și-mi scuip pastila în palmă. N-am de gând să crăp răpus de marfa inventată de Mișu.

Rață iese ultimul. Închide ușa și o încuie, apoi își vâră cheia în buzunar.

— Mă duc să dau calu' la apă, zic eu și pornesc în cealaltă direcție.

Țin minte că baia parcă ar fi în partea asta. În câteva clipe mă și rătăcesc. Nu-mi vine nicio idee mai bună, așa că iau la rând toate ușile și arunc câte o privire în fiecare încăpere. Nu nimeresc baia, dar, în schimb, deschid ușa unui dormitor unde totul e în roșu și negru. Perdelele, patul cu baldachin, cuvertura din mătase strălucitoare, pereții. Intru. Pe noptieră, fotografii. Rață zâmbește, împreună cu părinții lui, în fața Turnului Eiffel. La piramidele din Gizeh. În fața operei din Sydney. Și, firește, pe acoperișul lui Empire State Building. Mă învârtesc prin cameră. Mă uit în dulapul de haine. Văd o pereche de pantaloni din latex, dar, când îi pipăi, îmi dau seama că-s doar pantaloni de piele. Pe urmă, observ că-i acolo și un bici, dar, când mă uit mai atent la el, constat că-i doar o centură din piele. Pe un raft dau peste un cogeamite vibratorul alb ca zăpada, ca în filmul cu dulăul. Și unul negru. Aud ceva mișcări. Îmi închipui că o să intre peste mine mama lui Rață, o să mă lege de pat și o să mă pedepsească. Îmi țin respirația. Aud huruitul unui aspirator. Este exclus ca mama lui Rață să facă curățenie. Mă uit afară pe furiș. Menajera e cea care trage aspiratorul după ea. Aștept până când ajunge în punctul din care nu mă poate vedea datorită baldachinului. Aș lua-o din loc, dar exact acum își oprește aspiratorul. Se

așază pe pat, trage sertarul noptierei. Scoate ceva și își bagă obiectul cu pricina în buzunar, apoi, privește în jur, se ridică și repornește aspiratorul. Ar trebui să chemăm gaborii. La întoarcere, nimeresc baia. Bat la ușă, nu-i nimeni înăuntru. Intru, la început e cât pe-aci să mă piș în bideu, dar zăresc veceul la timp. Îmi vine-n minte mama lui Rață. Cu gura rujată din abundență, stă culcată pe patul cu baldachin într-o rochie de latex sau îmbrăcată ca o păpușică, cu un bici în mână. Mă duc la chiuvetă, îmi clătesc fața cu apă rece, după care mă întorc la ceilalți. Mișu vorbește în gura mare, ca o moară stricată, i se aude glasul și pe coridor; când intru, îl văd pe jumătate dezbrăcat, se dă mare sculă de basculă și se agită de zor, dar nu-mi dau seama cu ce-și face de lucru, nu văd din acest unghi, și susține, suflând greu, că-i pe bune, iar ceilalți izbucnesc în hohote de râs. Doar Viki și Niki par un pic palide. Stau pe canapea strâns lipite una de alta. Nu observă nimeni că m-am întors.

— Ăsta, băga-mi-aș e un Desert Eagle de nouă milimetri, turuie Mișu. Ca în *Cacealmaua*[19], adaugă el.

Îmi pică fisa că pinguinul ăsta psihopat are la el un trancan. La început îmi zic că, dacă Viki se hotărăște să ne cânte caraliilor, o să avem măcar cu ce să le luăm ostatice pe gagicuțe, iar apoi o să ne baricadăm ca lumea la etaj, iar haleala și pileala o să ne ajungă pe trei zile, internetul e rapid, iar, în rest, o să ne doară în bască de toți și de toate.

— În visele tale, amice, bombăne Geamandură. Ăsta-i un pistol cu apă, adaugă el rânjind, la care Rață îl plesnește peste genunchi și începe să țipe ca din gură de șarpe.

Îi dau și lacrimile de-atâta râs. Iar Mișu nu-i tocmai un rasta cu centură neagră, așa că se bășică nițel. La drept vorbind, e o mare tâmpenie să-l provoci cât timp e cu trancanul la el.

— Șeful mi l-a dat, încearcă el să ne convingă, apoi începe s-o ardă în terțe, cum că Norris s-a prins că cu praful de înger poți să aduni nu doar gozor, ci mălai grubă, așa că s-a hotărât să se apuce și el de afaceri cu droguri, dar bossul lui Mișu l-a trimis la dracu-n praznic, la care Csák l-a amenințat că-l face îngeraș cu *toți dealerii lui de căcat* și cu *familia lui de căcat* cu tot, așa că au trebuit să se doteze cu focoasele astea.

Așa se termină povestea lui Mișu. Dacă nu scoate panglici pe nas, suntem în rahat până-n gât. Nu știu de unde o să mai facem rost de marfa dacă o să-l curețe. Mă duc la frigider, scot o sticlă de apă minerală, îi răsucesc capacul și trag o dușcă. Mă simt de parcă aș fi înghițit un arici. Mi-ar plăcea să pun sticla jos, dar nu-mi vine să-i dau drumul și mintea începe să mi-o ia razna, mă duc cu gândul la urșii polari și la încălzirea globală. Glasul lui Rață mă face să-mi vin în fire.

— Și ce-ai să faci dacă te atacă, îi dai cu cositor între ochi?

— Dacă-i dai cuiva cu cositor între ochi cu scula asta, amice, poți să-ți zugrăvești din nou ogeacul, i-o întoarce Mișu.

Încerc să mă conectez la discuție. Vreau să spun că „tapetul acoperă mai bine”, dar nu fac decât să bat câmpii în mintea mea, nimeni nu-mi aude gândurile.

— Îhî, se udă tencuiala, geme Geamandură.

Se pare că pe el nu prea l-a băgat în sperieți situația, o freacă la rece, cu părul zburlit, și mângâie coapsa lui Viki.

În cameră intră pisica persană a familiei lui Rață, Cleo. Miaună încetișor. O fi nehalită.

— Să-mi sugeți pula, zice Mișu tot mai șucărit. Haideți să mergem la pădure! propune el. Să vă arăt ce poate.

Pe urmă, scoate și încărcătorul, scoate cartușele din el, răsună un clinchet metalic, ca de clopot, apoi îi dă lui Rață trancanul, să-l țină.

— Pune mâna pe el, futu-i!

— OK, *nigger,* m-ai convins, se dă Rață bătut și-l ia la țintă pe Geamandură.

Lui Geamandură îi pică fisa cum stă treaba și, ducându-și mâna în dreptul feței, începe să se milogească, să-i cruțe viața.

— Nu-mi face asta, omule, te implor! Nu mă omorî, futu-i!

— Zât, căcănarule! Scoate lovelele sau o să decorez camera cu creierii tăi! răcnește Rață din toți rărunchii, apoi nechează și se oprește din țipat la fel de brusc precum a început.

Geamandură îl privește în ochi, dar Rață continuă să-l țintească cu pistolul. Poanta asta nici lui Geamandură nu i se mai pare așa de hazlie.

— Nu mai ține căcatul ăla îndreptat spre mine, băga-mi-aș! spune el și zâmbetul i se topește de pe chip.

— Nu te mai căca atâta pe tine, că-i gol, îl liniștește Rață.

— Îhî, nu trebuie să te caci împrăștiat, adaugă Mișu.

— Nici atunci să nu-l ții îndreptat spre mine, se isterizează Geamandură.

— Recunoaște că te-ai căcat pe tine de frică, spune Rață.

— M-am căcat pe mine, futu-i. Rață lasă pistolul în jos, la care Geamandură zice:

— Dă-l încoace!

Rață îi dă trancanul lui Geamandură, iar acesta îl îndreaptă către Rață. Rață, bineînțeles, rânjește pe mai departe. Iar gagicuțele devin tot mai palide. Niciuna n-a mai scos un cuvânt de vreo cinci minute. Niki își roade unghiile, iar Viki strânge între degete un pahar plin cu o poșircă roșie.

— Ei, cum te simți? îl întreabă Geamandură.

— E naspa de tot, recunoaște Rață râzând. N-a mai îndreptat nimeni niciodată un trancan gol către mine.

Geamandură se apleacă mai aproape, împunge cu țeava pistolului tâmpla lui Rață. Vreau să spun că a mai rămas un cartuș pe țeavă, dar am gura uscată. Mai desfac o dată apa minerală. Apoi mă holbez la gheața din paharul lui Viki. Ca într-o secvență derulată cu încetinitorul, cuburile de gheață din ce în ce mai mici valsează în cerc, în bulboanele perfide. Nu îndrăznesc să-mi iau ochii de la ele.

— Cum se armează? se interesează Geamandură.

— E armat, răspunde Mișu.

Mâța iar se pune pe mieunat. Geamandură îndreaptă trancanul spre ea, la care Cleo o zbughește spre gagici și începe să se frece de picioarele lui Viki. E destul de departe de mine, dar tot o aud cum toarce.

— Nu mai speria mâța maică-mii, îl previne Rață pe Geamandură, la care, parcă înțelegându-i spusele, Cleo începe să miaune și mai tare.

Ea nu știe că nu are încărcătorul în el.

— Îhî, rânjește Geamandură și apasă trăgaciul.

N-aș fi crezut că un pistol poate să scoată un zgomot atât de cumplit. Cred că m-a asurzit. Precis că mi-a spart timpanele. Camera e împroșcată cu stropi de sânge, smocuri de păr plutesc în tot locul. Niki scoate un țipăt ascuțit, iar Viki scapă pe covor paharul cu suc de căpșuni.

— Pfui, băga-mi-aș! geme Geamandură livid.

— Eu v-am spus că-i pe bune, remarcă Mișu pe un ton satisfăcut.

— Băga-mi-aș pula-n ea de viață! urlă Rață. E plină de sânge, futu-i. Maică-mea o să facă infarct când o s-o vadă.

Nu-mi dau seama dacă se referă la carpetă sau la pisică.

— Trebuie s-o facem dispărută.

— Aveți soluție de scos petele? îl întreabă Mișu.

— Vorbeam de pisică, dobitocule, se uită Rață furios la el.

— S-o punem pe cactusul ăla, propune Geamandură și dă din cap spre cactusul uriaș din colțul încăperii.

Ne uităm la el cu toții deodată.

— Bă, tu ești în toate mințile, futu-i? zice Rață, care pare derutat.

— S-o îngropăm în grădină, îi sugerez eu.

— Aduc un sac pentru gunoi, îmi aprobă Rață ideea dând din cap.

— Și mătură, adaugă Geamandură. Și făraș.

— Tu ai să faci curat, mârâie Rață la el.

— Nu eu am lăsat glonțul pe țeavă, futu-i.

— Ete fleoșc.

— Doar aveți menajeră, nu? o ține Geamandură pe-a lui.

— După tine, cât mi-ar lua să fac dispărută mâța maică-mii? Cleo începe să miaune cuprinsă de disperare. Încearcă să se târască, dar îi lipsesc picioarele din față și o bucată dintr-o rână. Schimbăm priviri între noi.

— Asta încă trăiește, spune Mișu.

— Aud, răspunde Rață și se întoarce către Geamandură. Dă-mi pistolul!

Geamandură îi dă pistolul și apoi i se aprinde un bec, așa că-l întreabă:

— Ce-ai de gând să faci?

Rață rămâne tăcut. Se apropie de pisicuța care se zvârcolește pe jos și-i dă de două-trei ori în cap cu mânerul pistolului.

Se aude cum pârâie țeasta mititică. Creierul cald îmi împroașcă picioarele. Geamandură rămâne înmărmurit. Lui Mișu îi dispare zâmbetul de pe chip. Niki dă la boboci pe măsuța Pearson Lloyd. Viki se face albă ca varul la față și se rostogolește de pe canapea. După ce reușesc să-l conving pe Rață să nu încerce să folosească tocătorul de resturi menajere din bucătărie ca s-o facă dispărută pe Cleo, îngropăm leșul în jumătate de ceas. Rață iese din cameră și, după câteva minute, se întoarce cu un sac negru pentru gunoi și un făraș. Împinge

pisica moartă cu piciorul pe făraș și o vâră în sac. Cu o lingură adună de pe covor și rașchetează de pe tapițeria de piele creierul și așchiile de craniu.

— Să mergem, ne cheamă el. O îngropăm în curte.

Gagicile nu vor să vină cu noi. Mișu dă un telefon, se face că nici nu le bagă-n seamă. În cele din urmă, mergem noi trei, eu, Rață și Geamandură. Credeam că suntem singuri în casă, dar în living dăm nas în nas cu mama lui Rață și cu antrenorul ei personal. E un tip arătos, zici că acum l-au decupat din revista GQ, șade pe un scaun de la bar într-un tricou fără mâneci și în șort; în fața lui, pe tejghea, are un ziar și un pahar cu suc de portocale. Se simte ca la el acasă. Nici nu-și ridică privirea când intrăm. Rață e și el surprins că maică-sa e acasă.

— Ați auzit bubuitura teribilă? ne întreabă MILF, dar, până să-i poată răspunde Rață, spun:

— Geamandură l-a lichidat pe Mișu.

Mama lui Rață face ochii mari.

— FPS[20], îi explică Rață.

— E un joc cu care îl împușcă pe care, ne dă o mână de ajutor antrenorul personal.

— Aha, dă din mână mama lui Rață, ca și cum ar înțelege despre ce-i vorba. N-ar trebui să vă jucați atâta cu aiureala aia.

— Bine, bine, dă și Rață din mână a lehamite.

Între timp, mă apucă bâțul, nu cumva să învie mâța din nou și să miaune în sacul de gunoi.

— Ce faci cu gunoiul? îl întreabă maică-sa pe Rață. O să-l ducă jos tanti Magdi.

— Nu-ș' ce a putrezit și puțea ca dracu' în cameră.

— Cum vorbești, măi, copile, îl apostrofează maică-sa, dându-se rotundă așa, de dragul nostru.

— Lasă-mă, măi, mamă, spune Rață și pornește spre antreu. Mai-mai să mă uite acolo, dar, în cele din urmă, Geamandură mă apucă de braț și mă trage după el.

— N-ați văzut-o pe Cleuța? strigă după noi mama lui Rață. Nu și-a terminat micul dejun.

Rață nu-i răspunde, își vede de drum, în mână îi zornăie sacul de gunoi. Mergând avântat, bușește din greșeală mâța moartă de vitrina din hol. E clar că Cleuța n-o să-și mai bea lăpticul.

— Cine era tipul ăla? Antrenorul personal al maică-tii? îl întreb în timp ce înaintăm printre șirurile de tuia ornamentale.

Căutăm un loc unde să nu fim în vizorul camerelor de securitate, s-o putem îngropa în tihnă pe Cleuța.

— E unchiu-meu, boule, îmi răspunde Rață.

— N-am știut că ai un unchi, remarcă Geamandură.

— Învață în America, a dat o fugă până acasă în weekend, îi explică Rață. Un labagiu, adaugă el.

Mai mergem o bucată de vreme, apoi Rață se oprește și spune:

— Aici e bine. Aruncă sacul la pământ și comandă: Geamandură, dă-mi sapa!

— N-am adus sapă, băga-mi-aș nu mi-ai spus că avem nevoie de sapă, se scuză Geamandură.

— Dar ce-ai crezut, că-i săpăm groapa cu unghiile, ca mexicanii? se atacă Rață.

Până la urmă, convenim că, din moment ce Geamandură e cel care a mătrășit pisica, tot el o să se ducă măcar după sapă. Rață îi explică unde este depozitul de scule. Aș paria masiv că Geamandură o să se rătăcească.

∵

Peste o jumătate de oră suntem din nou așezați pe canapeaua Woody Maxi și, pufăind din narghilea, mă întreb dacă am reușit să netezim ca lumea stratul de canabis, însă, în cele din urmă, mă liniștesc la gândul că, în afară de grădinar și de câțiva soboli, n-o să-i bată nimănui la ochi prezența unei gâlme micuțe pe pajiște. Am făcut, în linii mari, ordine și în cameră. Acum sorbim câte o gură de apă minerală. Pe frunte mi se

preling broboanele de sudoare. Îmi scobesc pământul de sub unghii și-mi spun ce baftă chioară am avut că n-am dezgropat pe cineva când am înhumat pisica aia nenorocită. În grădină sunt puține la număr punctele care nu intră în bătaia camerelor de securitate. Tatăl lui Rață ajunge destul de des la cuțite cu partenerii de afaceri, care, într-un final, dispar fără urmă. Rață verifică starea covorului. Pare mulțumit de rezultat. Soluția de îndepărtat pete a fost eficientă. Gagicile sunt pe mai departe un pic palide, însă Niki măcar nu s-a mai smiorcăit în ultimele cinci minute. Mă întreb pe unde o fi umblând Zolika, pe urmă îmi zic ce-ar fi să-l întreb pe Rață de ce nu se au la stomac unul pe celălalt, însă, până să-mi pun gândurile în ordine, Mișu se apucă să ne spună o poveste de tot rahatul despre o pisică, una pe care am auzit-o deja de la cel puțin zece oameni, în zece versiuni diferite. Lui căcănaru' ăsta îi dă mâna să dea din clanță, nu el a îngropat-o pe Cleo. Povestea este despre un tip căruia îi moare pisica, iar el o îngroapă în grădină, însă, în timpul nopții, câinele vecinilor se strecoară în grădină pe sub gard, dezgroapă cu labele mâța și o duce acasă. Când stăpânu-său vede în grădina lui hoitul făcut zdrențe, crede că câinele lui e cel care i-a făcut felul pisicii, îi aranjează frumușel blana – o spală cu șampon pentru câini, îi piaptănă părul – și o aruncă în vecini. Când stăpânul își vede pisicuța cu blana strălucitoare, nu pricepe nicicum ce s-a întâmplat. Învârte o vreme pisica în mână, însă, oricât ar privi-o, asta chiar că-i drăgălașa lui. În cele din urmă, o îngroapă din nou, dar peste noapte câinele iar se strecoară în grădină pe sub gard, dezgroapă hoitul și îl duce acasă. Bineînțeles că pe stăpânul lui îl cuprinde panica atunci când îl găsește, îmbăiază pisica, îi piaptănă blana și iar o aruncă în curtea vecinului. A doua zi, cei doi tipi se întâlnesc întâmplător pe stradă, se pun la taclale și tipul cu pisica povestește uluit că i-a murit

animăluțul drag, dar degeaba îl îngroapă, că în fiecare dimineață îl găsește în grădină proaspăt îmbăiat. Mișu e singurul care râde de poanta asta.

— Mă duc să înfierbânt sauna, ne anunță Rață și se scoală de pe canapea.

Ne apucăm de detoxifiere. Săptămâna viitoare e concursul de selecție pentru lotul național.

Tu ești, măi, Balázska?

Înainte să intrăm în Rinocerul Alb, ne vorbim să jucăm doar fotbal de masă, fără pileală, fără haială, și le trimitem și pe gagici la plimbare, dar bineînțeles că totul iese taman pe dos, iar relaxarea de după antrenament se transformă într-o văruială totală, cu pileală, haială și gagici. Urmele trosnelii de data trecută au fost șterse, au măturat cioburile, au pus la loc geamul din ușă și au spălat până și sângele de pe pereți și de pe trotuar. La Rinocerul Alb se află cea mai bună masă de fotbal din oraș, e o Garlando Master Champion originală. În timpul zilei au voie să se joace la ea doar patronul și căcănarii lui de amici. Au impresia că, dacă se antrenează destul peste zi, seara, când se joacă pe lovele, pot umili pe oricine. Tăblia neagră, lăcuită, a mesei e confecționată din straturi suprapuse de esență de brad, groase de treizeci de milimetri, cu mantinele din aluminiu. Picioarele mesei sunt din oțel. Suprafața de joc este acoperită de o placă de sticlă suflată cu nisip, antireflectorizantă. Tijele cu diametrul de șaisprezece milimetri sunt tot din oțel, suflate cu un strat de crom anticoroziv, iar rulmentul se învârtește într-un toc protector. Pe tija portarului există un strat de cauciuc suplimentar pentru păstrarea distanței. Porțile sunt confecționate din polimeri de înaltă rezistență, întăriți cu fibre de sticlă. Mânerele sunt din material plastic cu marchetărie profesionistă. Fiecare masă în parte este numerotată. Poți să te faci cu una din asta pentru un căcățiș de trei sute cincizeci de mii de forinți. Am văzut pe internet.

Bineînțeles că Rață are o masă din asta acasă, la ea ne-am perfecționat jocul. Doar n-o să-i lăsăm pe fătălăii ăștia să ne bage sub masă. Ne ducem din prima direct la masă, abia mai e loc în jurul ei, predăm jetonul, trebuie să stăm la coadă vreme de

trei jocuri, așa că ne întoarcem la Geamandură și Zolika. Geamandură aduce primul rând, Cola cu whisky, în pahare separate și, în timp ce le amestecăm, mi-e clar că n-o să ne mai oprim, mai ales dacă o să câștigăm câteva meciuri în care, dacă facem abstracție de jocurile de dublu din seara asta, avem șanse destul de mari. După douăzeci de minute, stăm la masă, Zolika în față, eu în spate. Așa jucăm întotdeauna, Zolika e cu nervii la pământ când stă în spate. În primul meci nu dăm încă totul, pierdem la două goluri diferență, iar chestia asta îl dărâmă pe Zolika. Rață predă și el un jeton, joacă împreună cu Geamandură, apoi rămâne lângă masă și urmărește jocul adversarilor. Își notează punctele tari ale fiecăruia, pentru ca, atunci când o să-i vină rândul să joace, să nu aibă vreo surpriză. Mă întorc la masă împreună cu Zolika, Geamandură ne întreabă câte jetoane mai avem, îi răspund la întrebare, iar el comandă grăbit încă un rând. Peste două minute, se înșiră pe masă noile pahare de whisky, în compania paharelor de Cola. Geamandură îi duce un pahar lui Rață, care nici nu se uită la el când i-l dă în mână, apoi, cu privirea pironită asupra mesei de fotbal, dă pileala peste cap și-i dă paharul înapoi lui Geamandură. Acesta rămâne câteva clipe lângă el, după care ridică din umeri, se uită la jetoane, revine la masa noastră și se așază pe scaunul liber de lângă mine, să se uite și el la masa de joc.

Peste zece minute, Rață îi face semn, așa că se scoală și se întoarce la masa de fotbal. Meciul se termină destul de repede, nici ei nu au bulan. La sfârșit, Rață se oftică, îi bagă texte lui Geamandură, căruia, la drept vorbind, i se bălăngăne de sfaturile lui. Parcă nici nu l-ar auzi. El, de felul lui, poate să se bucure de ceva și atunci când ia bătaie. Se bășică doar atunci când i se bagă strâmbe cu frate-său mai mare. Adevărul e că Gabi chiar a fost un centru mai bun decât el și era mai

bun decât Geamandură și la fotbalul de masă. Rață bagă încă un jeton. Nu i-a ajuns.

Mă odihnesc cu Zolika pentru meciul următor, iar de data asta n-o mai facem de oaie. Dimpotrivă, câștigăm cinci jocuri la rând. Gașca de fătălăi nu-și crede ochilor. Trebuie să fim atenți, nu cumva să-l umilim pe careva prea tare, că pe urmă le piere cheful de joc și nu-și mai bagă jetoanele. Sau, dacă pun prea tare la suflet rezultatul, o să ne spargă la nas. Dar, până nu se machesc, nu riscă nimic dacă simt că n-au nicio șansă, așa că trebuie să le lăsăm și lor un strop de speranță, măcar să creadă că ne pot ciupi. Jucăm atât de tactic încât e cât pe-aci să luăm bătaie de la echipa lui Rață. Firește, atunci când Rață începe să se simtă pe cai mari, începe să-l ia la mișto pe Zolika, iar acestuia îi sar capacele și le bagă trei boabe una după alta. Timp de-o jumătate de oră le-o trag gorobeților împreună cu Zolika; situația devine tot mai încordată. Vrem să ne retragem deja de la masă, îi fac semn pe sub masă, să ne odihnim, dar exact atunci vine la noi un labagiu, cică vrea să joace pe bani și pune o bancnotă de o mie de forinți pe placa de sticlă. Schimbăm o privire între noi. Ne-ar prinde bine jetonul ăsta suplimentar, că amândoi suntem pe jantă.

— OK, spun și pun jos și eu o hârtie de o mie.

Zolika dă din cap a încuviințare, pe frunte îi strălucesc broboanele de sudoare. Îmi trosnesc degetele. Apuc mânerul. Și intră în joc prima minge. Zolika e într-o formă de zile mari. În opt minute îi terminăm pe cei doi maimuțoi fițoși. Urmează dublarea mizei cu totul sau nimic. Le sare bâzdâcul rău de tot. Există două posibilități: sau ne-au dat țeapă și s-au lăsat bătuți în mod intenționat, sau sunt matrafoxați și chiar cred că au o șansă în fața noastră. Zolika pesemne gândește exact ca mine, fiindcă ia meciul foarte în serios și de data asta le-o tragem moacelor și mai rău decât în jocul precedent. Nu-i batem la pielea goală doar

fiindcă ultima minge o expediez în propria noastră poartă.

Vor să mai joace o partidă. Le spun că noi ne ducem să ne așezăm la masă și le cer mangoții, la care unul dintre ei se pune pe lătrat. Răcnește tot mai tare, așa că toată lumea se zgâiește la noi. Aflăm că tipul e nepotul patronului, așa că, până la urmă, acceptăm meciul. Zolika e cu nervii la pământ. Nu suportă situațiile tensionate. Amândoi știm că ar trebui să pierdem partida asta, căci, altminteri, se lasă cu nasulie mare, dar, în cele din urmă, tot nu ne putem stăpâni. Îi lăsăm pe maimuțoi să preia inițiativa, dar sunt atât de tontălăi că nici măcar așa nu prea nimeresc poarta. După zece minute de scremete, mă plictisesc, îi trag discret una la gioale lui Zolika, să terminăm rapid. Zolika introduce necruțător ultima minge în plasă, batem palma, apoi el vrea să dea mâna cu unul dintre păcălici, la care tipul se îndreaptă către el. Pretenarul lui nici nu încearcă să-l oprească, dar se pare că în seara asta avem baftă, pentru că în clipa următoare apare patronul și-l dă jos pe individ de pe Zolika. Nu vrea să se lase cu caterincă; dacă-și lasă nepotul să-l facă arșice pe unul dintre clienți, în jumătate de oră se sparge gașca și, atunci, adio, câștig. Cât timp cei doi se pun de acord în privința asta, din ușă ne privesc doi haidamaci angajați să-i dea afară pe clienții recalcitranți. În cele din urmă, patronul ne plătește, în locul băiatului, lovelele pierdute la joc și ne oferă un rând de pileală din partea casei.

Rață și Geamandură mai joacă un meci, dar în seara asta n-au bulan, iar îi desființează doi tiriplici. Bineînțeles că, după părerea lui Rață, Geamandură e singurul vinovat de dezastru, îi și spune ca data viitoare să-l trimită, mai bine, pe frate-său în locul lui, că ăla măcar se pricepe la fotbalul de masă, chestie la care Geamandură se tăvălește de râs, dar observ că se preface, îi dăm de băut lui Rață din ce am câștigat, nu cumva să-l

apuce pandaliile. În jumătate de oră reușim să-l trotilăm ca lumea. Începem să ne uităm după gagici. Pe măsură ce ne turtim tot mai tare, apar gagici tot mai mișto. Așa se întâmplă mereu.

Mă tuflesc destul de repede, nu știu ce și cât am băut, nu reținde decât că întotdeauna am în fața mea un pahar plin, trăncănim tot mai zgomotos, iar eu simt că îmi este tot mai sete. Trebuie să ies la veceu și, când mă ridic, pământul îmi fuge de sub picioare. Pornesc spre toaletă, însă mă opresc să stau un pic de povești cu un pretenar, nu știu despre ce anume, pe urmă aud că cineva pune un Nirvana la tonomat, mă despart de băiat și o iau la fugă spre budă. Urmează câteva piese mai zgomotoase, pe ringul de dans țopăie câțiva puștani tâmpiți, machiți în ultimul hal. La Rinocerul Alb te poți distra ca lumea până la sosirea DJ-ului – un bășinos de cincizeci de ani, cu mustață pe oală și burtă de băutor de bere. Tipul e genial în sensul că reușește să spargă, în zece minute, până și cea mai mișto paranghelie din lume. Nu-l interesează deloc cine ce vrea să asculte, doar se rupe în figuri cu muzicile lui, în linii mari cam aceleași, în următoare ordine: ABBA după Kispál[21], Bikini[22] cu Boney M, după miezul nopții apare și Jacko, cel mai adesea după Beatrice[23] și George Michael. Încet-încet, se schimbă și publicul. Sosesc MILFELE. Are loc schimbul de generații.

Ne mai tragem o vreme la țurloaie pe muzica lui Nirvana. *Smells Like Teen Spirit.* Poate că n-o să mă plictisesc niciodată de melodia asta. Încasez un genunchi în coapsă, dar mi se fâlfâie. Câțiva se mai amestecă în îmbrânceala de pe ring. Un tip subțiratic e împins grămadă în perete, dar țopăie la loc și, din inerție, îi trage un șut în burtă celui care îl îmbrâncise, la care acesta cade în genunchi, dar și așa, încovrigat, continuă să dea din cap ca apucatul. Cineva se apucă să răcnească de parcă ar fi încasat un cuțit în spinare, însă, când îmi ridic

privirea, constat că n-are nici pe naiba, doar e fericit. S-a terminat Nirvana, rămân locului năclăit de sudoare. Îmi trag sufletul, mă pregătesc pentru următoarea repriză de înghionteli, dar patronul scoate din priză tonomatul și DJ-ul începe să se dea lebădă la microfon, cică abia acum începe cu adevărat petrecerea și ne pune *Dancing Queen.* Moacele mai pricepute îs de părere că n-are niciun rost să cârtească și se întorc frumușel la mesele lor sau încearcă să se bâțâie în ritmul formației ABBA pe lângă gagicuțele venite solo, dar n-au deloc succes, fetele le întorc spatele și, mai degrabă, dansează una cu alta. Unul dintre tipii puși pe zbânțuială se duce la barul DJ-ului și începe să-i turuie șucărit lui Mustăfleoancă, dar pe acesta, bineînțeles, îl doare-n bască de el. În cinci secunde apare lângă ei smardoiul cu spinarea lată cât o masă de ping-pong pus să-i potolească pe clienții recalcitranți, se apleacă spre mutra băiatului și-i spune ceva, la care acesta le întoarce spatele și se îndepărtează. Privesc scena asta rezemat de una dintre boxe; pe urmă, când văd că aici n-o să mai fie rost nici de Nirvana, nici de bâțâială, nici de cafteală, îmi aduc aminte că pornisem spre vecinu' Costică.

Când mă întorc la masa noastră, Rață tocmai le explică băieților de ce n-ar cordi-o pe Madonna. Zolika nu-i acolo și, cum nu l-am zărit nici la veceu, îl întreb pe Rață unde e.

— S-a cărăbănit, răcnește el și cu asta schimbă subiectul. Se întoarce către Geamandură și își continuă peroarația: Băi, tot nu pricepi, băga-mi-aș. Sunt mort după MILFE, dar am o problemă cu parașutele.

— Până acum n-am băgat de seamă chestia asta, îi răspunde Geamandură zâmbind. La drept vorbind, eu, unul, aș trece peste asta și tot i-aș da cu osul.

— Trebuie să recunosc și faptul că Madonna s-a transformat fără probleme într-o MILF, turuie

Rață, părând să nici nu fi auzit remarca lui Geamandură. Nu i-a dăunat carierei. Anul ăsta a câștigat mai mulți mănei ca oricând.

— Deși cântecele-i sunt tot mai de căcat, încerc să mă amestec în discuție, însă Rață o ține tot pe-a lui, de parcă nici n-aș fi de față.

— Tot un drac, mă doare-n cur că înoată în bani și e celebră, declară el hotărât. Nu mă cordesc cu curvele.

— Băi, băga-mi-aș dacă ar avea și taică-meu firfiricii lui taică-tău, și pe mine m-ar durea în cur că le dau cosor unor sărăntoace.

— Băi, Geamandură, tu chiar ești tâmpit sau te prefaci? Dacă te dai în bărci cu gagicile care și-o pun *cu oricine* din categoria ta socială, e ca și cum ai concura într-o ligă inferioară.

— Aha, acum discutăm de parcă am face parte din aceeași categorie ca și Madonna, da? întreabă Geamandură dând din cap. Acum pricep…

— Tot un drac, dă Rață din mână a lehamite. Dacă pe tine nu te deranjează că ești tovarăș de gaură cu Pulică Frânaru…

Nu prea mă trage ața să rămân și să trăncănesc cu Rață și cu Geamandură despre Madonna, categorii sociale și niște tovarăși de gaură frânări fictivi; în plus, și muzica e din ce în ce mai nașpa. Mă odihnesc oleacă, iar apoi mai dau o roată, poate mai dau peste vreo cunoștință. Ajuns afară, în fața intrării, mă întâlnesc cu o fostă gagică de-a mea. Și ea e singură, numai că merge în direcția cealaltă. Când mă salută la despărțire, îmi amintesc brusc ce bine o lua sus. Trăncănim nițel pe stradă, îi spun că am ieșit doar ca să iau o gură de aer, la care ea îmi spune că o să mă aștepte. Chiar că voisem să pornesc spre casă, dar, până la urmă, bineînțeles că mă întorc și o invit să-i fac cinste cu ceva. Îmi aranjez ploile așa de bine încât peste două ceasuri mă trezesc șezând într-un automobil. M-a adus aici o gagică. Mă uit în lateral, din profil n-o recunosc, dar bag mâna-n foc

că nu cu ea m-am întâlnit la intrare. A tăiat-o și Rață, ultima oară l-am văzut la veceu cu câțiva pretenari de-ai lui, se distrau cu o bambină de paisprezece ani. Tipa era complet mangă, i-au băgat pileală pe conductă nasol de tot, nu cumva să-și mai amintească ceva. Dacă are noroc, nici n-o să-și amintească. Avea părul plin de vomă, fardul de ochi îi cursese pe față, fusta căzută pe glezne îi era boțită și chiloții i se rupseseră. Partea cea mai naspa e că, până și așa, arăta trăsnet. Când am deschis ușa și am dat de ei, Rață stătea pe jumătate despuiat și dădea dintr-un braț însângerat, smuls din încheietură, cel puțin așa mi s-a părut la început, însă pe urmă m-am prins că, de fapt, agită un tricou roșu.

Mă mai uit o dată la tipesă. Habar n-am cine e. Are părul negru, lung, sânii mici, ascuțiți și, pesemne, tari, și vrea să se răzbune pe cordaciul ei, pentru că i-a tras-o unei prietene de-a ei. Cred că n-o să-mi amintesc chipul ei. Nici nu prea i-l zăresc, pentru că i-l acoperă părul. Mi-e greață, închid ochii, nu vreau să dau la rațe aici. Habar n-am unde suntem, nu știu nici încotro ne îndreptăm, dar, la drept vorbind, nici nu contează. Lumea se învârte tot mai tare cu mine. Cobor geamul de pe partea mea. Între timp a început să plouă, aerul rece mă izbește în față, stropii de ploaie îmi înțeapă pielea. O vreme mi-e mai bine, dar pe urmă tipa semnalizează și ia un viraj, la care iar îmi revine senzația de vomă. Frânează brusc tocmai atunci când vreau să-i spun să oprească și trag un cap în bordul mașinii. Simt lovitura, dar nu mă doare. Deschid portiera, cobor și mă îndrept cu pași împleticiți spre partea din spate a mașinii, trecându-mi mâna peste laterala mașinii, mă opresc lângă portbagaj și borăsc pe roata din stânga-spate. Mi se mai risipește ceața din cap.

Strada sfârâie. Gazul de eșapament îmi vine drept în față, o vreme rămân așa, căci mi-e mai ușor să-mi țin capul nemișcat. Când simt că nu mai

am de vomitat, îmi ridic privirea. Stăm în fața unei biserici. Nu știu care dintre ele, dar mie-n sută e o biserică, pentru că pe acoperiș are o cruce uriașă. Iar în fața ei se înalță un platan. Lumina galbenă a unui stâlp de iluminat îi scaldă frunzișul. Un Golf s-a bușit rău de tot de trunchiul lui gros. O fi un Golf 6. Ocupanții lui sunt înăuntru. Când pornesc spre mașina făcută praf, tipa care m-a adus își coboară geamul și-mi strigă ceva, dar nu pricep absolut nimic, căci toarnă cu găleata. Stropii de ploaie îmi lovesc țeasta cu un plesnet. Îi strig să mă aștepte un pic, mă duc să văd ce se-ntâmplă. Dacă vrea să și-o dea la umplut, n-o să plece.

Golful 6 e o iagalie solidă, însă bătrânul platan s-a dovedit a fi și mai solid. Mă uit pe primul geam coborât. În față nu-i nimeni. Mă aplec. Pe bancheta din spate stau doi tipi vânjoși, amândoi au pe cap șepci de baseball, unul e neras, celălalt e bărbierit. La gât au lanțuri groase, de aur. Aștept, poate spune careva ceva, dar degeaba. Doar se uită la mine. Au ochii injectați.

— Să chem o ambulanță?

Se uită unul la altul, bărbosul ridică din umeri, apoi cel bărbierit mă întreabă:

— N-ai niște iarbă?

Puțin lipsește să nu-i răspund cum să nu, însă pe urmă îmi pică fisa că poate-s gabori sub acoperire, așa că prefer să nu răspund.

— Nu fi bulangiu, amice, zice bărbieritul.

— Sunteți OK? îi întreb eu, încercând să schimb subiectul.

— Îhî, răspunde țeposul.

Mi-e al naibii de cunoscut de undeva. Poate că de la televizor.

— Am avea nevoie doar de un pic de iarbă, spune celălalt.

E destul de strâmtă bancheta din spate pentru cogeamite maimuțoii ăștia.

— Păi… fac eu și imediat îmi dau seama că am dat cu mucii-n fasole, pentru că de-acum s-au prins

că am marfa la mine.

— Așa te vreau, amice, zice bărbieritul și-mi zâmbește.

Duc mâna încetișor în buzunar, deși știu că n-ar trebui să fac asta. Scot punguța și i-o dau bărbieritului. Aștept să-i văd scoțându-și legitimațiile, dar nu se-ntâmplă nimic. Țeposului începe să-i plouă în gură. Se șterge la gură. Bărbieritul se uită la mine și zice:

— Ne-ar trebui și hârtie.

— S-a murat, îi răspund eu.

Dacă acum or să apară curcanii, o să neg că au punguța de la mine.

Bărbieritul se uită la pretenarul lui. Câteva secunde domnește tăcerea, apoi țeposul scoate un pachet de țigări. O să-și confecționeze ei jointul. Țeposul scoate o brichetă Zippo. Au măcar un foc. Bărbieritul își bagă țigara în gură, țeposul îi ține flacăra la îndemână, celălalt trage un fum. Liniștea se răspândește în jur. Parcă nici n-ar fi într-o beralie paradită, ci ar lâncezi în camera de zi a unui hogeac de pe Rózsadomb[24], cu panorama lui nepieritoare. Îmi vine să mă bag și eu alături de ei, dar în clipa următoare cineva trage un claxon. E îngrozitor de zgomotos, pentru că, în afară de el, nu mai e în jur decât răpăitul ploii, plus cei doi maimuțoi care bagă rotocoale.

Am uitat cu totul că tipesa stă în mașină și mă așteaptă pe mine.

— Trebuie să plec, spun.

— OK, dă din cap a încuviințare bărbieritul și suflă fumul pe geam.

Mă uit la punguță, mai e iarbă cât pentru măcar trei cuie babane.

— Ah, scuză-mă, îmi spune bărbieritul și mi-o dă înapoi zâmbind; rotocoalele de fum i se revarsă pe gură molcom, ca apa Amazonului. Ești un tip de milioane, zice. Mâine-seară avem show la Mirror. Poți să intri gratis. Ca VIP.

Îmi pică fisa de unde-i cunosc. Sunt rapperi dintr-o trupă de rap gangsteresc de undeva de la coada vacii. Rață e căzut în cur după ei, de câteva săptămâni încoace nu ascultă decât căcatul ăsta, până și eu am reținut unul dintre refrenele lor: *futem toți futencuriștii, îi-fu-tem.* Cred că au boală pe găozari, despre asta-i vorba în cântec.

Cineva se oprește în spatele meu și mă bate pe umăr.

— Șezi blând, plecăm imediat, zic eu, dar sunt un pic morcovit.

Când întorc capul, văd un preot care mă scrutează cu o privire severă. E îmbrăcat ca lumea, în veșminte preoțești. Se pare că ăștia trag la șaibă și noaptea.

— Lăudat fie Iisus Cristos, părinte! zice bărbosul de pe bancheta din spate și, între timp, scoate de sub tricou o cruce de aur babană, jegoasă, ce atârnă pe un lanț gros, din aur, și și-o așază frumușel pe mijlocul pieptului.

— În vecii vecilor, amin, mormăie preotul. Am chemat ajutoare, adaugă el după ce-i măsoară din priviri pe cei doi maimuțoi.

— Mulțumim, răspund în cor cei doi rapperi.

Pe urmă rămânem tăcuți câteva secunde, nu se întâmplă nimic, așteptăm, poate că popa doar – doar o mai avea ceva de spus, dar tace și el.

— Atunci, eu o iau din loc, spun în cele din urmă, pentru că tăcerea asta apăsătoare începe să mă stânjenească.

— Unde te grăbești, fiule? îmi adresează preotul întrebarea.

— Trebuie să plec, părinte, răspund eu arătând spre mașina care staționează pe partea cealaltă a drumului cu motorul pornit.

Tipesa tocmai se uită încoace. Îi fac semn. Îmi răspunde morocănoasă.

— Totuși, ai putea aștepta ambulanța, îmi sugerează preotul.

— Eu n-am nimic, îl lămuresc. Am oprit doar ca să-i întreb dacă-i pot ajuta, arăt eu spre moacele ghemuite pe bancheta din spate.

Popa nu răspunde nimic, doar își coboară privirea spre mâinile mele, vede că într-o mână strâng punguța. Simt cum îmi transpiră palmele. Bag marfa în buzunar. Preotul își drege glasul, apoi se apropie mai mult de mașină și se uită pe fereastră. Cei doi gagii îi întorc privirea cu un zâmbet imbecil pe mutre. Sunt tripați în ultimul hal. Înăuntru e un fum să-l tai cu cuțitul.

— Arde ceva? întreabă într-un târziu popa, după ce le-a studiat îndelung interiorul.

— Am aprins doar o țigară, răspunde țeposul.

— Înțeleg, zice popa dând din cap. Și vă doare ceva? îi întreabă.

— Păi… cred că nu, zice bărbieritul pipăindu-și îngândurat piciorul, iar bărbosul dă din cap a încuviințare cu o mutră ultraserioasă.

Preotul chibzuiește și el o țârâ, apoi continuă:

— Atunci, vă sugerez să vă dați jos, să aruncați dracului cât mai departe jointul ăla și să aerisiți mașina înainte să sosească polițiștii.

Vorbește pe un ton calm, spusele lui sunt pe deplin logice, dar cei doi dobitoci rămân pe mai departe blocați. După părerea mea, dacă nu un preot ar fi cel care le dă acest sfat, s-ar prinde rapid care-i treaba și ar face ceea ce le cere, dar, cum cel care încearcă să-i scoată din rahat e un preot, nu-s în stare să miște un deget. La drept vorbind, dacă ar fi s-o spun pe-a dreaptă, până și pe mine m-a surprins treaba asta. Până la urmă, bărbosul reușește să se adune, smulge fumegara din mâna amicului său – care continuă să se holbeze cu gura căscată la preot, de parcă i-ar fi apărut dinaintea ochilor cel puțin Iisus – și, cu chiu cu vai, se dă jos din mașină. Apoi, cu mare greutate, se conectează la realitate și bărbieritul. La început, țeposul vrea să arunce chiștocul sub un boschet, dar preotul îl ia la rost, cum că ce-și închipuie el, așa că tipul

începe să se învârtească îngrozit, se duce cu pași împleticiți, încetișor, până la cea mai apropiată pubelă, îl stinge pe marginea ei și îl aruncă în ea. Între timp, bărbieritul se însuflețește și tot face vânt cu portiera, așa încearcă să aerisească interiorul mașinii. După o vreme, preotul îi spune că ajunge, să-și tragă sufletul.

O vreme mă uit la dobitocii ăștia care-și dau cu stângu-n dreptul, iar pe urmă îmi spun că ar fi timpul s-o șterg. Ar fi o mare tâmpenie să-i aștept pe caralii. Preotul, parcă simțind că vreau să virez, se întoarce către mine și iar mă întreabă:

— Te grăbești, fiule?

— Da, părinte, îi răspund.

— Te așteaptă cineva? arată el cu degetul spre mașină.

— Da, răspund eu dând din cap.

Nu știu nici eu de ce, mă cuprinde o tulburare nasoală de tot. Nu obișnuiesc să discut cu preoții despre gagici. Adevărul e că nu obișnuiesc să discut deloc cu preoții.

O vreme tace, apoi, când din depărtare se aude șuierul unei sirene, îmi zice:

— Topeală, fiule!

— Da, părinte.

— Dacă mai ai drum pe-aici, treci pe la mine, îmi spune. O să te poftesc cu plăcere să bem un ceai împreună.

— Mulțumesc, părinte, i-o întorc eu și pornesc spre mașină.

Nu-mi încap în piele de bucurie că scap, în sfârșit, de popă.

Ce mă fac dacă-i vreo jigodie de pedofil și s-a făcut popă doar ca să le-o poată pune unor băieței? Taman cu unul ca ăsta o să stau să beau ceai.

— Și să folosești de fiecare dată prezervativul, strigă după mine.

Ridic degetul mare în semn că e genială ideea lui și iuțesc pasul.

— Hai, să-i dăm bice, zic eu după ce urc în mașină, dar gagica se uită la mine cu ochi mari și nu vrea să pornească nici de-al dracului.

Asta deși n-avem deloc timp să ardem gazul de pomană. N-aș vrea să dau nas în nas cu gaborii; dacă-mi găsesc marfa, am rupt-o în fericire. Îmi trec palma cu degetele răsfirate dinaintea ochilor ei, să verific dacă n-o fi adormit, dar când dau din mână, începe să clipească, deci e trează, pe bune.

— Ei, o îndemn eu un pic mai zgomotos, dar ea continuă să se zgâiască la mine din spatele părului ei negru, lung, ca o surdomută.

La drept vorbind, nu mai pot eu că n-are chef să dea din clanță; chestia naspa e că nu face nimic.

— Hai, să pornim odată! o îndemn eu.

Zidul casei de lângă noi e când roșu, când albastru. Devin tot mai agitat. Când întorc capul, văd o ambulanță care apare de după colț cu sirena pornită. La care gagica se adună, în sfârșit, bagă mașina în viteza întâi și accelerează.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea peste câteva intersecții.

— Nimic, i-o întorc eu de parcă aș vorbi cu maică-mea.

Ștergătorul de parbriz abia dacă mai dovedește stropii de ploaie tot mai deși.

— Hai, spune-mi odată! mă imploră tipesa, apoi, văzând că nu-i răspund, adaugă pe un ton oarecum de reproș: Te-am așteptat destul de mult.

— S-au bușit de copac, îngaim într-un târziu, deși știu că știe și ea asta.

Acest răspuns n-o mulțumește.

— E vreun rănit? se interesează.

— Erau doi tipi pe bancheta din spate, îi spun. Ăștia cred că n-aveau nici pe naiba.

— Cine era la volan?

— Nu știu, răspund eu, apoi adaug, în chip de explicație: Scaunul din față era gol.

Vreo zece minute continuă să-mi pună întrebări, treaba începe să aducă, pe bune, cu un

interogatoriu, îmi trece prin minte că n-ar fi exclus ca tipa să fie de la școala de ofițeri de poliție.

— Totuși, e destul de dură treaba asta, observă ea în cele din urmă.

La intersecția următoare prindem semaforul pe roșu. În timp ce tipa începe să încetinească, mă întreb de ce o mai fi funcționând semaforul ăsta când toate celelalte pâlpâie de-o mie de ani pe culoarea galbenă. Oprim. La postul de radio local se dă o muzică tăioasă. Ștergătorul de parbriz e reglat pe intermitent, se pornește la intervale regulate de timp, șterge, se oprește, se odihnește, se pornește, șterge, se odihnește. La al treilea giratoriu, cineva coboară de pe trotuar și traversează prin fața noastră. Felul în care pășește îmi pare cunoscut, dar îmi ia ceva timp până să-l identific pe Zolika. Nu întoarce capul spre noi. Înaintează cu bărbia în piept, cu mâinile vârâte în buzunare. E ud leoarcă de sus până jos, puloverul, pantofii, părul, totul îi e îmbibat de apă, dar treaba asta nu pare să-l deranjeze absolut deloc. După câteva secunde îmi pică fisa de ce nu l-am recunoscut din prima: pășește prea încet. Zolika nu așa merge de obicei. La drept vorbind, un băbălău s-ar bucura să poată merge în ritmul ăsta, dar la Zolika asta se cheamă târâială. Nu știu ce-o fi având. Vreau să-l claxonăm, dar, pe urmă, mă răzgândesc, căci dacă acum m-aș lega la cap fără să mă doară cu vreo discuție intimă, mie-n sută n-aș mai putea să trag gagica pe făcăleț. N-o să ratez ocazia asta pentru nimic în lume. Am făcut pariu, la chermeză, cu mine însumi, că nu mă duc la culcare până nu i-o pun cuiva. În timp ce prin minte îmi trec gândurile astea, Zolika dispare înghițit de ploaie, aceasta se închide în spatele lui ca ușa unui lift de spital, apoi semaforul arată culoarea verde și pornim mai departe. Mai întorc o dată capul, dar nu-l mai văd nicăieri pe tâmpițel. Nu-mi amintesc când a tăiat-o de la Rinocerul Alb, dar se pare că nu s-a dus direct acasă. Sincer să fiu,

sunt curios, ce-o fi învârtind pe-aici la ora asta. Nici nu locuiește în zonă. Bag mâna-n foc că a pescuit vreo gagică. Mâine o să-l întreb care-i treaba dacă n-o să uit.

O vreme ne rostogolim fără un cuvânt prin noapte, nu se aud decât radioul, murmurul motorului și fâsâitul ștergătoarelor de parbriz. Tipa conduce prea prudent, se vede că nu-i rutinată. La drept vorbind, tot mai bine-i așa decât cu Rață, care conduce cu accelerația dată la maxim. Din când în când lăsăm în urmă câte o discotecă plină de husăni de baltă pastilați, însă, altminteri, e liniște. Nu mă interesează unde mergem, ascult cu ochii închiși muzica și huruitul motorului, trag adânc în piept mireasma tipesei. Începe să mă ia somnul, așa că mă grăbesc s-o întreb la cine mergem în vizită. Îi sugerez în mod delicat că ar fi mai bine să continuăm povestea la ea acasă, dar ea rămâne tăcută, schițează doar un zâmbet enigmatic. M-aș bucura să nu se răzgândească atunci când o să trec la subiect, pentru că, deși încep să mă trezesc din beție, tot îmi place de ea la nebunie. Îi șade bine cum, concentrându-se la maxim, își încrețește fruntea și mijește ochii.

— Tu unde ești studentă? o întreb.

Ștergătoarele de parbriz parcurg un ciclu întreg până vine răspunsul ei:

— La Institutul Pedagogic, să mă fac educatoare.

— Ei, nu, pe bune, ești babysitter? pufnesc eu în râs; mi s-a părut mult mai tânără.

— Iar tu ești un prostănac, îmi spune ea serioasă la culme, dar apoi izbucnește în râs.

— Ai avut mulți gagii? o întreb; până acum nu mi-am pus-o niciodată cu o studentă la Pedagogie.

Nu-mi răspunde, se mulțumește să zâmbească insinuant, apoi îmi întinde un pachet cu gumă de mestecat Airwaves și-mi spune:

— Mai bine ia și rontăie.

Scot trei pernițe, deși prefer Orbitul cu gust de afine. Guma de mestecat mă face să mă dezmeticesc, dar ăsta nu-i motiv de bucurie, pentru că, în situații din astea, de fiecare dată există o clipă când, fără vreo cauză anume, mă apucă o dispoziție de tot rahatul. Am nevoie de ceva care să mă învioreze, așa că scot iarba și flutur punguța pe sub nasul gagicii. Nu spune nimic, doar se întoarce către mine și dă din cap a încuviințare. Mă apuc imediat să răsucesc un joint. Cu un pic de iarbă, rezist fără probleme până-n zori, ca să nu mai spun că sexul e mult mai mișto când ești prăjit. Adevărul e că totu-i mai mișto când ești prăjit.

Termin rapid de răsucit cuiul, dar când să-l aprind, gagica mă apostrofează că vreau să fac asta în mașină. Sunt pornit rău de tot pe ideea cu marfa, așa că o rog să oprim în următoarea parcare. Parcăm sub copertina unui punct de colectare selectivă a deșeurilor și coborâm. Îi dau feștila și i-o aprind. O vreme ne pasăm țigara tăcuți. Stăm acolo de vreo cinci minute când ne pică fisa că a stat ploaia. Greierii țârâie tot mai tare. Până terminăm jointul, tipa ajunge să mi se pară bună rău, cârnatul îmi dă în pârg. Fumez cuiul până la capăt, apoi strivesc chiștocul sub talpă, o proptesc pe gagică de capotă și îi ridic tricoul. Sfârcurile i se întăresc în gura mea. Îi bag mâna în chiloți, are păsărică umedă și e rasă frumușel, cu dichis, doar pe mijloc și-a lăsat o dungă subțire. Când am deja trei degete vârâte în ea, marfa își face efectul nasol de tot și o apucă un acces de râs nestăpânit. Deschid portiera și o așez pe bancheta din spate. Îi trag jos blugii și-i depărtez picioarele, dar nu pot să-i ling chiseaua ca lumea, pentru că râde întruna și încearcă să-mi împingă la o parte capul din poală. Mai încerc o vreme, dar, când văd că e în zadar, o apuc de mână și o trag în sus, pe urmă încerc s-o conving să-mi cânte la taragot, dar nu se mai poate opri din râs. Când, în sfârșit, reușesc

cumva să-mi vâr cârnatul în gura ei, puțin lipsește să-mi dea mustul în fiert. Tipa e profesionistă, nu glumă. Îmi apucă strâns fundul cu mâinile, iar chestia asta mă întărâtă și încep să i-o împing în stilul filmelor porno. Îi vâr cocovigul tot mai adânc în gură, dar nu se dă-n vânt după chestia asta. Mă împinge de lângă ea și se răstește la mine, să termin odată, mie timp de-o clipă mi se limpezește mintea și-mi dau seama că situația e naspa. Nu vreau să se șucărească și s-o întindă. Mi se face inima cât un purice când mă gândesc ce mă fac dacă m-am îndrăgostit de ea și, în timp ce-mi bat capul cu ideea asta, se liniștește și iarăși se pune pe râs. Trec câteva secunde până mă prind că face mișto de mine. Se schimonosește, aruncă priviri triste, mă maimuțărește și, între timp, râde încontinuu. Până la urmă, nu rezist și mă apucă și pe mine râsul. Pe urmă, ea scoate din buzunar un capișon, mi-l rulează pe carici, după care se întinde pe burtă și se împinge cu curul spre mine. Toată treaba asta are în ea ceva animalic în timp ce i-o înfig pe la spate, mintea iar mi se împâclește, o împung din ce în ce mai tare, dar de data asta mă dezmeticesc la timp și încerc să mă înfrânez. La care ea întoarce capul, mă privește peste umăr și-mi poruncește s-o fac. Nu trebuie să-mi spună asta de două ori. Scoate strigăte din ce în ce mai zgomotoase, sunetele îi țâșnesc de undeva din adânc. Când îmi dă tărâța-n foc, puțin lipsește să nu leșin.

Stăm întinși pe bancheta din spate, unul lângă celălalt, n-avem cine știe cât loc, dar asta nu ne deranjează. Mă împing cu spinarea și curul de spătarul scaunului din față, nu cumva să cad. Stăm întinși așa, tăcuți, timp de zece minute. O mângâi pe umăr și pe burtă, pe urmă, brusc, se plictisește, își trage blugii și se saltă în capul oaselor. Încerc s-o împiedic, dar nu se lasă, se dă jos din mașină și își aprinde o țigară. Mă ridic și eu în capul oaselor, mă uit pe fereastră cum îi mocnește feștila, îmi

închei nasturii de la nădragi, apoi ies în noaptea cețoasă și mă opresc lângă ea. Îmi storc creierii o bună bucată de vreme în legătură cu ce ar trebui să-i spun.

— A fost de milioane, sparg, în cele din urmă, tăcerea.

Până să apuce să-mi răspundă, îi sună celularul și, desigur, trebuie să răspundă la apel. Ascult tăcut cum se ceartă cu cordaciul ei, dar nu mă bucur că nu umblă cu mine. Tipul e în toiul explicațiilor la celălalt capăt al firului, dar gagica închide telefonul, se întoarce către mine și-mi spune:

— Trebuie să plec.

Când vede cât de tare mă înveselește vestea asta, adaugă niște scuze.

— Te grăbești tare de tot? încerc eu marea cu degetul.

— Destul de tare, răspunde ea făcându-și, între timp, de lucru cu telefonul. Dar te duc și pe tine, cu plăcere.

Chiar mă bucură treaba asta, căci n-am de gând să merg pe jos pe vremea asta de căcat. Ploaia poate să se pornească iarăși în orice moment.

— Te las în stația de autobuz, e bine? mă întreabă.

— Mulțam, dau eu din cap posomorât.

Vreau s-o fac să priceapă că mă simt ofensat, însă s-ar zice că treaba asta n-o prea afectează.

Îmi pică fisa că la ora asta nu circulă autobuze doar când accelerează lăsând în urmă vapori de benzină arsă și un miros ciudat, înțepător. Când luminile din spate dispar în curbă, tăcerea se împietrește, iar eu mă apuc să înjur, pentru că am uitat s-o întreb cum o cheamă.

Mă uit pe telefon la starea vremii. Începe să plouă. Pe copertina de tablă a stației de autobuz, stropii iarăși răpăie mai deși. Totul se încetinește, totul încremenește, ajung undeva în afara timpului, așa-mi pare, sau timpul se scurge afară din mine. Ar trebui s-o iau din loc, dar nu mă simt în stare să

mă mișc. Pentru nimic în lume n-o să stau ca fraieru' aici până-n zori, mai bine mă las murat de ploaie, așa că pornesc spre centru, poate dau peste cineva dispus să bea o bericioaică cu mine.

Mă plimb pe strada Kölcsey. Nu țin minte cum am nimerit aici. E o stradă foarte lungă, dintr-un capăt nu i se vede, pe bune, capătul celălalt, deși e dreaptă ca săgeata și nici nu urcă, nici nu coboară deloc. Aici am făcut școala generală, într-o clădire cenușie, în formă de cub, cu trei etaje, care aduce mai degrabă a închisoare dărăpănată decât a școală. N-am mai trecut de mult pe-aici, dar nu s-a schimbat nimic, în afară de faptul că totul pare să fi intrat la apă. Mi-era silă să vin aici. Toți profii erau niște jigodii. Premiul pentru cea mai mare jigodie i-ar fi putut fi decernat jigodiei de director. Pe el îl urau până și ceilalți profi, însă, bineînțeles, erau niște speriați de bombe și-i dădeau mereu dreptate. I-au luat partea chiar și atunci când, în clasa a doua, m-a bumbăcit până m-am pișat pe mine. Poate că bătaia aia a căpătat proporții uriașe în amintirea mea, însă cam de pe-atunci nu m-a mai bătut nimeni în halul ăsta. Tot atunci m-am împrietenit cu Zolika, că amândoi eram șucăriți. N-am aflat niciodată de ce am încasat palmele alea, dar țin minte că stăteam cu spatele când dobitocul mi-a tras prima bleandă și a început să urle că am distrus suportul de hârtie igienică. Am vrut să-i explic că nu noi l-am distrus și că, oricum, nu există niciodată hârtie pe el, dar nu ne-a lăsat să deschidem gura. Dacă am fi fost un pic mai rutinați, poate că am fi scăpat teferi. Toată lumea știa că ăsta-i hobby-ul directorului. În recreații trecea din veceu în veceu și împărțea câteva zvasturi. Cred că-i plăcea să se bată, există și oameni din ăștia. E mai prudent să te caftești cu cei mai slabi decât tine, că n-au curajul să riposteze. Tot un drac. În ziua aia avea mai mult chef de cafteală decât de obicei și ne-a tras niște palme cu mâinile lui ca niște lopeți de ne-am pișat

pe noi amândoi. Pe bune. Am făcut în pantaloni. Știu că sună nașpa, dar, la drept vorbind, eram destul de mici. Ne-a pocnit peste cap când pe unul, când pe celălalt, timp de cinci minute, apoi ne-a târât în clasă trăgându-ne de urechi. Am avut baftă că pe mine m-a apucat cu mâna lui mai slabă, dar și așa mă căcam pe mine de frică să nu-mi rupă urechea. Lui Zolika i-a și țâșnit sângele din lobul urechii. Pe urmă ne-a pus să stăm lângă tablă și a explicat îndelung întregii clase ce chestie revoltătoare este distrugerea suporturilor de hârtie igienică achiziționate pe bani grei și că suntem niște ticăloși netrebnici, iar diriga, pizda aia cretină, dădea întruna din cap a încuviințare, de începusem să sper că poate i se răsucește vreun nerv pe gât, ca în clasa întâi, când două săptămâni a umblat cu capul strâmbat într-o parte și, ori de câte ori trebuia să se întoarcă brusc, scotea câte un sâsâit sonor. Iar noi stăteam cu pantalonii pișați, ca doi luzări, și ardeam ca puțurile petroliere irakiene. Pantalonii uzi leoarcă mi se lipeau de piele și mi se făcea din ce în ce mai frig. Mi-era tare frig, dar nu tremuram numai din cauza asta, ci și din pricina șocului. E clar că ne căcam pe noi de frică. Zolika se mâțâia în surdină, și el cu pantalonii pișați, și de fiecare dată când directorul ridica tonul, se cutremura și băga capul la cutie. Pe față, dungi roșii marcau locul unde încasase palmele. Mutra mea arăta ceva mai bine, pe mine mă usturau mai ales ceafa și fruntea, căci, după o bleandă zdravănă, trăsesem un cap în zid. Când am reușit să-mi vin un pic în fire, am tras cu coada ochiului la clasă, încercam să stau astfel încât iubita mea, un îngeraș cu părul blond ondulat, să nu-mi vadă pata de pe blugi și, între timp, mă îngrozea gândul că, dacă se întinde în toată clasa vestea că ne-am pișat pe noi, n-o să mai stea niciodată nimeni de vorbă cu noi. A trecut un sfert de ceas din ora de mate, după care directorul a considerat că ne-a bălăcărit destul, și-a luat rămas-bun de la tanti

învățătoarea și s-a dus în mă-sa-n cur. În ziua aceea n-am mai vorbit decât în șoaptă și nu mi-am putut schimba nădragii decât acasă. S-ar zice că singura chestie băftoasă în toată povestea asta a fost faptul că ai mei n-au observat nimic. Asta mi-ar mai fi lipsit, să se mai lase cu încă o caterincă.

Bineînțeles că, între timp, jegul ăla de director a dat colțul. A fost cea mai bună treabă pe care a făcut-o vreodată. Am auzit că ar fi suferit un AVC sau așa ceva și a dus-o multă vreme într-un scaun cu rotile. Mai corect spus, l-au dus, că nu mai era în stare nici măcar să se șteargă la cur cu mâinile lui cât lopata. Atunci ar fi trebuit să-l caut, aș fi avut câteva idei de pus în practică dacă aș fi putut rămâne singur cu el timp de-un ceas, dar n-am fost destul de coios la vremea aia. De-acum e tot un drac. Locuia aici, lângă școală. Mă opresc în fața porții lui. Citesc lista de locatari de pe interfon. Numele i-a rămas trecut pe ea până astăzi: *Ember Lajos*. Înseamnă că încă locuiește aici vreun membru al familiei lui. Poate că nevastă-sa, văduva Ember. Mă uit cât e ceasul și sun la interfon. Dacă nu i s-a terminat somniferul lui mamaie, poate că o să audă soneria. Aștept un minut, apoi iarăși apăs prelung butonul interfonului. Continui să apăs când un glas de femeie croncăne *Cine e?* Nu-i dau nicio șansă să se indigneze, îi spun doar că bărbatu-său a fost o jigodie de pedofil, la care ea repetă *Cine e?,* apoi întreabă *Cine vorbește*?, iar eu răcnesc că bărbatu-său a futut în cur o grămadă de copii. N-am încotro, trebuie să răcnesc, e surdă de n-aude nici dacă dai cu tunul, însă când răcnesc a treia oară din toți bojocii că bărbatu-său a fost un porc pervers, care viola băieței, face ciocu' mic. A fost o javră jegoasă, perversă. Se face liniște totală. *Ai băgat la cap ce zic?,* urlu eu. Nu vine niciun răspuns, se aude doar un păcănit discret. Pe urmă cineva vorbește iar la interfon: *Tu ești, măi, Balázska?*

O șterg de sub poartă, s-au aprins deja luminile în trei dintre locuințe. Trebuie să mă uşchesc urgent, până apucă să coboare sau să-i cheme pe gabori. La etajul întâi se deschide o fereastră. Pornesc spre strada principală. Continuă să plouă. Și cred că și plâng. Îmi promit să nu mai calc pe-aici în veci.

Peste douăzeci de minute mă opresc în dreptul vitrinei unui magazin de animale mici, pe o alee ce aduce, mai degrabă, cu o uliță ce pornește dinspre strada pietonală. Au aici de toate. Cuști, terarii, acvarii, colivii. Cobaii au picat lați de oboseală. Două țestoase cu tâmple roșii dorm strâns lipite una de cealaltă sub lampa cu raze infraroșii. Mă uit la pești. Câțiva se holbează lipiți de peretele de sticlă, alții țâșnesc în zigzag, în ritmuri bezmetice, din cauza gagicilor, îmi zic eu, iar câțiva plutesc căscând gura ritmic printre alge. Urmăresc o vreme peștișorii de aur cu aerul lor plictisit, peștii tigrați, guppy, peștii-neon, gourami, somnii și peștii-zebră. Și pe preferații mei, peștii-luptători siamezi. Pe urmă, nu știu de ce, jăvruțele astea colorate, care tot înoată de colo colo, încep să mă șucărească, ca și acvariul, tot negoțul ăsta cu animăluțe, totul.

Privesc în jurul meu. Strada e pustie. Continuă să plouă. Pe partea cealaltă a aleii, sub un tufiș, în noroi, zăresc ceea ce caut. Mă duc, ridic cărămida, apoi mă întorc și mă opresc în mijlocul străzii, la vreo trei metri de vitrină. Privesc în jur și trântesc cărămida de trotuar. Se sparge în două. Iau cele două bucăți de jos. Prima sparge cu zăngănit sonor geamul vitrinei și activează alarma. A doua bucată face fărâme acvariul de cinci sute de litri. Apa inundă magazinul, se varsă un pic și pe stradă, dar cea mai mare parte rămâne înăuntru. Peștii exotici fac surfing pe valuri, bat apa cu înotătoarele, se zvârcolesc pe dușumea. N-au nicio șansă, degeaba se saltă în aer, degeaba se zbat, degeaba cască gurile. Aici nu mai au aer. Încerc să-mi dau seama

ce-o fi în capul lor, dar mi-e greu să ghicesc, pentru că, orice li s-ar întâmpla, ăștia se holbează la fel tot timpul. Adineauri, când încă înotau în acvariu, făceau aceleași mutre ca și acum, pe dușumea și pe trotuar, respirau tot așa, doar că atunci, desigur, primeau aer. Alarma își schimbă tonalitatea. M-aș uita cu plăcere la pești, dar trebuie să-i dau sas, că acuși or să apară gaborii. Când s-o iau din loc, din greșeală calc pe un pește și-s cât pe-aci să cad pe spate. Reușesc să-mi păstrez, totuși, echilibrul. Mă uit la peștele terciuit. N-a rămas mare lucru din el, însă, judecând după culoare, o fi fost un danio cu desen de leopard. Măcar n-a suferit mult. În orice caz, i-a mers mai bine decât pretenarilor lui.

Nu prea are rost să-mi bat capul cu direcția în care să mă roiesc, pentru că gaborii poa' să răsară din orice direcție. O iau la fugă pe lângă magazinul de prezentare Zsolnay. Ăsta o să vină la rând cât de curând. Ceșcuțe de porțelan de tot rahatul. Când nu-mi mai ajunge la urechi țiuitul alarmei, încetinesc pasul. La două străzi mai încolo e brutăria mea preferată. Pâinea e coaptă pe loc, magazinul funcționează non-stop. Respir pe nas. Mirosul de pâine se simte din ce în ce mai tare. Aici vin, de regulă, după câte o chindie, cu Zolika. Produsele de brutărie ne ajută să ne dezmeticim, absorb alcoolul, iar dacă suntem prăjiți, ne îndopăm cu miez de pâine caldă, băgăm la malaxoare trei-patru cornuri sărate sau ceva proaspăt scos din cuptor. Mă opresc în poartă. Trag adânc aerul în piept. Nu vreau ca vreun brutar să se prindă că am alergat, că aici vin deseori și curcanii să bage la ghiozdan. Două minute trag cu urechea stând strâns lipit de calcanul brutăriei. În jur, totul e pustiu, doar dinăuntru se revarsă acordurile unui șlagăr unguresc căcăcios. Ies din întuneric, traversez curtea betonată. Lumina de neon a brutăriei se strecoară pe ferestrele cu gratii în formă de pătrat. Mă îndrept către o fereastră pe

drumul cel mai scurt, dar curtea nu vrea să se mai termine. Nu văd pe nimeni, apăs soneria. După două minute, de undeva, din spate, apare o babetă cu o mutră sictirită. Cu siguranță că nu i-a luat atâta timp să se târâie până aici fiindcă tocmai i-o trăgea vreun brutar. Mă holbez la mecla ei zbârcită. În timp ce dau comanda, îi simt pe pisari. N-am văzut când s-au înființat în curte, dar acum stau la coadă în spatele meu. Îmi doresc din tot sufletul să fi venit aici pentru haleală. Între timp, babeta se târăște înapoi cu cornurile și cu melcul cu cremă de cacao. Îmi spune ceva, dar nu reacționez. Unul dintre curcanii tineri se apropie de mine și scoate ceva din buzunar. Mă trec nădușelile la gândul că-i arma din dotare. Ultima oară m-am rugat când eram la grădiniță, dar acum mă apuc să zic *Tatăl nostru* și trag cu coada ochiului la el. Pisarul stă locului și își freacă, afișând un aer serios, smartphone-ul. În timp ce mă uit la el, își ridică privirea, iar eu mă fac că mă uit în altă parte. Femeia îmi spune pentru a treia oară cât mă costă distracția. Scot banii din buzunar și-i răsfir pe tejghea. Mi se pare că trece o veșnicie până ce babornița numără banii cuveniți pentru cornuri și melcul cu cremă de cacao. Mă coiesc o vreme până când reușesc să adun în palmă mărunțișul de pe tejghea. Între timp, pisarul se apropie de fereastră, de parcă nici n-aș fi acolo. Văd cum i se mișcă gura, dar n-aud nimic. Unul dintre cornuri îmi cade din sacoșa de plastic. Taman unde-i jegul mai mare. Când mă aplec să-l iau de jos, observ o bucățică de înotătoare lipită de vârful unuia dintre pantofi, judecând după culoare, o fi a peștelui danio cu desen de leopard, dar nu pricep cum a ajuns acolo. Dacă se prinde și caraliul, am belit-o. Ăștia știu mie-n sută de magazinul de animale mici. Ghemuit lângă caraliu, mă uit după mașina de patrulare. Am bulan, pentru că nici celălalt curcan nu e atent, își freacă celularul. Adun de jos rapid cornul căzut, suflu de

câteva ori peste el, de dragul aparenței, îl pun la loc în sacoșă, apoi mă duc unde văd cu ochii.

În timp ce dau colțul, mă mai liniștesc un pic. Înaintez cu pași regulați, ronțăi un corn în ritmul pașilor. Încet-încet, îmi scade nivelul adrenalinei și izbucnesc în râs. Habar n-am încotro merg, știu doar că nu am voie să mă opresc, pentru că, atunci, s-a zis cu mine. Sunt un rechin.

∵

Plutesc în pielea goală în apa neagră ca smoala. Mi-am lăsat hainele pe marginea bazinului de cincizeci de metri. Nu mă mai latră nici câinele de pază, stă lângă scurgere și înfulecă lacom resturile melcului cu cremă de cacao. La drept vorbind, nu mă lătra fiindcă ar fi vrut să mă facă fărâme, ci de bucurie că mă vede. Ne avem bine, mă duc de multe ori să înot peste noapte și îi dau de fiecare dată să mănânce. S-o fi plictisind îngrozitor cotarla asta. Și cine naiba și-ar propune să dea o spargere la un ștrand? Noaptea se înoată cel mai bine, nu mă vede nimeni și nici eu nu văd pe nimeni. Parcurg câteva lungimi de bazin, ultima o fac pe spate, fără să mă grăbesc, iar între timp privesc luna. Caut figura ei zâmbitoare, dar n-o zăresc nicăieri. Luna nu-i o față zâmbitoare, ci o roată, o țeastă galbenă. Plutesc în neant și-mi vine în minte o fotografie în care stau cocoțat pe umerii tatei. Mă bucur ca maimuțoiul de cârnăciorul lui, nu-mi amintesc prea clar dacă m-a săltat pe umeri, adevărul e că eram un copil destul de zdravăn la vârsta de la care mi-au rămas amintiri, nu sunt sigur că tata m-ar fi putut sălta de jos. A păstrat fotografia multă vreme în mașina lui. Într-un rând, ne întorceam noaptea de undeva, nu mai țin minte de unde, dar nu contează, fotografia trona pe bordul mașinii, deasupra volanului, și, atunci când farurile luminau periodic carosabilul, imaginea din poză se proiecta pe parbriz. La drept vorbind, la vremea aceea, totul se dusese de râpă. Ai mei nici nu și-au vorbit deloc cât a ținut drumul. E mortal

înotatul noaptea, ca și tăcerea de mormânt. Nu se prind mulți care-i partea bună a acestui lucru. Nu vreau să fiu văzut în pielea goală. De fapt, nu mai e ca la început, când făceam treișpe-paișpe la gândul că or să mă prindă, îmi dădea fiori și apa neagră, care zici că-i, pe bune, oglinda cerului nocturn. Pe urmă, lucrurile se schimbă, desigur, totul se transformă în obișnuință. Ca și înotul pe timp de noapte. Îmi vine-n minte cealaltă noapte. Luna se ascunde-n nori, rămân tablou, mă piș în apă și între timp îmi storc creierii cu niște tâmpenii gen ce-ar fi dacă ar exista două luni, două discuri galbene identice și s-ar roti împreună, și mă întorc rapid pe burtă, dar nu văd decât apa neagră. Vreau ca soarele să nu știe despre baia nocturnă.

Cen

Un dobitoc se apucă să sune lung pentru a patra oară când îl împușc pe Geamandură în cap cu un pistol cu amortizor. În ceafa îi apare o gaură babană, regulată. Sângele îi țâșnește în sus ca dintr-un gheizer, așchiile de os zboară în aer, fărâme de creier împroașcă peretele și se preling încetișor spre dușumea. E o chestie nașpa să mătrășești pe cineva de la spate, mai ales când e vorba de pretenarul tău, dar dacă nu-i fac eu felul, mă lichidează el pe mine fără să stea pe gânduri. Mă uit precaut pe ușă. Rață se pitește în camera alăturată, s-a ascuns în spatele unui șifonier. Ar fi destul de nasol să-i iau urma din această direcție, așa că mă hotărăsc să aștept până o să iasă. Mă lipesc de perete și mă las pe vine; dacă o să iasă, o să pot ajunge în spatele lui, iar până atunci pot ține sub observație și coridorul. Nu trebuie să aștept mult. Îl aud pe Rață pășind spre ușă. Scoate capul să se uite. Am baftă, nu mă observă și pornește taman în direcția opusă. Las deoparte pistolul și îmi scot cuțitul de vânătoare cu lama zimțată, mă furișez în spatele lui și-i tai beregata de la o ureche la cealaltă. Pielea i se despică, zgârciurile se zdrobesc pârâind, din artere sângele roșu-închis țâșnește în jeturi ce acoperă ambii pereți ai coridorului. Cred că doar Ottó a mai rămas în viață. S-a ascuns undeva la etaj, dar o să-l găsesc și o să-l termin. Precis că se cacă pe el de frică, astea-s situațiile când poți să-ți mierlești cel mai ușor inamicii. Simt mirosul fricii. Nu întâmplător sunt cel mai tare tocmai la jocul ăsta.

Rață bineînțeles că face ca toți dracii și înjură de mamă, cu o jumătate de minut în urmă a fost pus la păstramă pentru a patra oară și, în cazuri din astea, se naște din nou în celălalt capăt al terenului și trebuie să traverseze în fugă întregul bloc-turn ca să-și poată pune în aplicație răzbunarea. Dacă ar

avea răbdare, s-ar putea ascunde și ar putea aștepta până e lichidat și altcineva, pentru că în program a fost instalată o chestie de căcat și toată lumea învie în același loc, dar el n-are răbdare să aplice strategia asta.

În ultima vreme ne-am dezobișnuit să mai jucăm hochei. Jucăm mai degrabă Zombie-U, FEAR, Half-Life și Bulletstorm, iar uneori, în weekend, când nu avem concurs, băgăm câte o partidă mai tare de GTA. Cred că toată lumea s-a săturat să facă zgudu și nu-i nicio nenorocire nici dacă nu-și bubuie toți lapții în mijlocul sezonului de concursuri. E o superstiție străveche, așa făceau și seniorii. Data trecută, un doctor ne-a explicat la școală, într-o discuție edificatoare, că lucrul manual nu-i dăunător dacă nu depășim anumite limite. Am intervenit în discuție și am spus că, atunci, e ca iarba, dar nu i-a picat fisa ce vreau să zic.

Între timp, șapcaliul de la intrare iar se apucă să sune în draci. Se pare că n-o să se cărăbănească. Prost să fii și tot vezi că-i cineva acasă. Reușesc să mă ascund într-un loc destul de bun, așa că-mi dau jos casca de pe urechi și mă duc la fereastră. În fața casei e parcată o mașină necunoscută. Îi spun lui Rață că a venit cineva, dar ăștia tocmai atunci îl măcelăresc pe Geamandură și n-aude nimic din cauza răpăitului armelor de foc, a exploziilor și a țipetelor de moarte. Îi dau, la mișto, mesajul „au venit gaborii, băga-mi-aș”, dar, între timp, Geamandură renaște și rostogolește o grenadă sub mine. Rață îmi răspunde să-i lichidez. Îi scriu „ești tâmpit, *chiar* sunt aici”. Rață își ridică privirea din monitor, se citește pe moaca lui că încă n-a priceput care-i treaba. Ridic din umeri. Rață își dă jos casca și o trântește pe masă, se duce și se uită pe fereastră.

— Ăștia-s gabori? face el întorcându-se către mine.

— Nu știu, răspund eu. Dar sună la ușă de vreo zece minute.

— De ce nu mi-ai spus?

— Credeam c-ai auzit și tu, răspund eu în timp ce împușc pe cineva cu o pușcă cu țeava retezată.

— Să mor eu dacă am auzit, bombăne Rață și se așază la loc, în fața calculatorului.

Nu mă cac pe mine, însă cred că ar fi o gogomănie să nu coborâm, pentru că, dacă ăia chiar sunt gabori și nu-i lăsăm înăuntru, or să-i cheme pe cei de al antiterorism, iar ăia nu stau să se câcâie, sparg ușa și dau buzna peste tine.

— Du-te până jos, zice Rață în timp ce, cu ochii pironiți asupra monitorului, lansează o rachetă cu un aruncător purtat pe umăr.

Dacă nu mă-nșel, nimerește din plin casa în dosul căreia se tupilase Ottó.

— Unde? îl întreb eu în timp ce decapitez cu baltagul un paznic.

— La gabori, răspunde el fără să clipească în timp ce aruncă o grenadă ofensivă în curtea unei școli.

— Pentru ce? îl întreb eu, hotărât să nu mă las mai prejos.

— Mi-ar trebui un pic de timp, răspunde Rață. Să fac curat, adaugă el în timp ce lichidează un terorist de pe un acoperiș.

Iată un argument destul de convingător. Dacă-l prind cu marfa, am belit-o și noi.

— Și ce să le spun?

— Depinde ce-or să te întrebe, răspunde el; apoi, văzând că mă uit la el cu un aer tâmp, adaugă: Hai că ești tare-n clanță, inventează ceva.

Iar se pornește soneria. Mozart. Sau Vivaldi. Sau Bach. Rață nu se clintește și, între timp, se năpustește cu o drujbă la militarii care asigură paza bazei.

Nu-i mai spun nimic, mă scol și pornesc spre scări.

— Ești dat dracu', omule, rânjește Rață în urma mea. Mulțam.

Dacă aș avea la mine o armă, adică o armă *adevărată,* i-aș lua piuitul.

Ies din cameră, străbat coridorul până-n capăt, cobor pe scări. Mă opresc în fața ușii de la intrare. Poate că-s chiar gaborii, dar nu cred că mă caută pe mine la ai lui Rață acasă. Îmi fac în gând, rapid, un calcul, n-am mai fumat iarbă de trei zile, ceea ce-i destul de ciudat, dar acum mă bucur în draci. Îmi pipăi buzunarele, scot punguța pe care o am asupra mea și o pun într-o vază din antreu. Iar pozele cu Viki în pielea goală mi le-am șters din telefon. Mă uit pe vizor. În ușă stau un tinerel nebărbierit, cu o privire dură, de curcan, și o gagică pistruiată, cu ochii căprui și părul roșcat, cârlionțat. Arată trăsnet. Îmi amintește de actrița pe care am văzut-o pe internet într-o scenă unde se joacă biliard. Tipa și-a scos chiloții, să aibă cu ce să-și prindă părul, iar în acest timp doi luzări cărora le curgeau balele încercau să se gimbilească sub rochia ei. Mă întorc pentru o clipă la oglinda din antreu, îmi aranjez frizura și deschid ușa.

— Bună ziua! îmi spune bărbatul și scoate din buzunar o chestie care ar putea fi o legitimație de polițist, mi-o vâră sub nas și se prezintă: Locotenentul Faragó. După care, arătând cu capul spre bunăciunea de lângă el, adaugă: Colega mea, detectivul Szász.

Mă prezint și eu. Mă mai întreabă o dată cum mă cheamă. Le spun numele.

— Îl căutăm pe Kovács Lajos, spune tinerelul, apoi, văzând că tac mâlc, adaugă apăsat, să pricep: într-o chestiune urgentă.

Până acum am văzut doar la televizor detectivi adevărați, iar într-un rând au venit la școală să ne facă o demonstrație despre efectele nocive ale „așa-numitelor droguri artificiale" asupra sănătății, dar ăia erau doi caraghioși. În pauza mare, cineva le-a dizolvat în cafea ceva marfa care i-a tripat așa

de tare că în zece minute și-au terminat expunerea planificată să țină trei sferturi de oră și s-au cărat în pizda mamei lor.

— Sunteți băiatul lui?

— Da, le trântesc eu, iar apoi mă corectez rapid. Ba nu, nici vorbă, sunt amicul lui.

Cei doi caralii mă scrutează neîncrezători. Simt că iarăși îmi transpiră palmele.

— Adică amicul băiatului său.

— Ne puteți arăta actul de identitate? mă întreabă polițizda.

— N-am la mine decât legitimația de elev, spun eu și-mi bag mâna în buzunar.

Lângă legitimație simt că-i și o punguță de nailon. Tot n-am scăpat de toată marfa.

— Bună și-aia, spune tinerelul și îmi smulge legitimația din mână.

De învelitoarea din plastic, în dreptul numelui meu, e lipit un firicel de iarbă. Se uită la el, apoi încearcă să-l sufle la o parte, dar nu reușește, așa că, în cele din urmă, se vede nevoit să-l dea jos cu unghia. Îmi citește numele. Între timp, mă uit la gagică și dau din cap cu însuflețire.

— Spuneți-i domnului Kovács că am dori să stăm de vorbă cu dumnealui.

— Nu-i acasă, zic eu.

— Nu locuiește în această clădire?

Mă dă pe spate cu jargonul ăsta polițist, oamenii normali nu vorbesc așa niciodată.

— Nu, răspund. E plecat într-o călătorie.

— Dar soția? mă întreabă polițista.

— N-am soție, i-o trântesc eu, dar ăștia nici de-al dracu' nu-mi gustă umorul, se încruntă amândoi deodată, așa că prefer să-mi retrag cuvintele. Nici soția lui nu-i acasă.

— Nu știți unde o putem găsi?

— Din păcate, nu, răspund eu. Și adaug: Dar cred că dumneaei nu-i plecată într-o călătorie. Doar acum nu-i acasă, zic eu în criză de idei. Cred că s-a dus la cumpărături. Eventual, s-a dus să-și

pună unghii false, e la coafor, la masaj sau la sala de fitness.

— E-n regulă, am priceput, îmi face semn tinerelul să mă opresc.

— Sau la clinica de chirurgie plastică, îmi vine spontan.

Mă gândesc că balcoanele alea babane au nevoie destul de des de câte o revizie la service.

— Mulțumim, dă din cap polițista cu o mutră mortal de serioasă, deși părea să fie o tipă de gașcă; poate că în afara serviciului e mai zâmbăreață.

În clipa următoare, de la etaj se aude un bubuitor asurzitor, careva a dat sonorul la maxim. Polițizda duce mâna la tocul pistolului, iar eu, din reflex, mă dau cu un pas înapoi.

— Ce-a fost asta? mă întreabă ea.

— FPS, i-o întorc și o văd că mă privește nedumerită. E un joc cu împușcături.

Constat că încă nu i-a picat fisa. Mă morcovesc la gândul că m-ar putea ciurui cu arma din dotare. Sus răsună o rafală de pistol automat, apoi se aude horcăitul unui muribund, cineva lansează o rachetă cu un lansator portabil, apoi se aud hohote de râs isteric. Polițizdei îi pică fisa. Răsuflu ușurat.

— Cine se află acasă dintre membrii familiei Kovács? mă întreabă pulițistul.

— Rață, răspund eu. Unul dintre copii.

— Nu vreți să-l chemați aici? mă întreabă tipa.

— În ce chestiune? trag eu de timp.

— Nu te juca cu mine, băiețaș, mă amenință pulițistul.

Păi, da, de data asta mă tutuiește pe bune. Dacă n-ar avea o armă, l-aș întreba de când am ajuns să ne tragem de șireturi.

— L-ați putea chema aici? reia tipa; ea nu s-a bășicat.

— Îl așteptați afară sau intrați? îi întreb și, încet-încet, mi se termină și ideile și îmi piere și cheful să mai trag de timp.

— Îl așteptăm, răspunde tinerelul. Dar ia viteză, băiete!

Habar n-am de ce pula calului s-o fi câcâind Rață atâta, dar nici n-o să aflu vreodată, fiindcă, atunci când dau să urc la etaj, îl zăresc în capul scărilor. Din hi-fi se revarsă muzica răcnită din *Apocalypse Now.* Este melodia care însoțește atacul escadrilei de elicoptere a lui Bill Kilgore asupra satului vietnamez.

— Ei, ce-i? se rățoiește Rață.

— Te așteaptă jos, la intrare.

— Cine?

— Gaborii.

— În pula mea.

— Vor să vorbească cu taică-tău.

— În pula mea.

— Am spus că-i plecat într-o călătorie.

— Nici nu-i plecat.

— Ceva tot a trebuit să le spun.

— Tot un drac, dă Rață din umeri. E bengos Wagner ăsta, nu? mă întreabă făcându-mi cu ochiul și pornește spre ușa de la intrare.

Mă opresc pe treptele de jos, vreau să trag cu urechea la ce texte le bagă gaborilor. Deschide ușa, iese și o închide în urma lui. Mă furișez ca membrul unui comando și mă uit pe vizor. Detectivii își flutură legitimațiile sub nasul lui Rață, acesta le ia și se apucă să le studieze tacticos, apoi le dă înapoi cu un surâs jovial abia schițat. Puliștistul se uită brusc spre vizor, iar eu mă cac pe mine de frică să nu mă vadă. Mai bine o șterg, că tot nu aud ce trăncănesc.

Mă duc în bucătărie, deschid frigiderul și, lângă o sticlă de Cola de doi litri, găsesc una cu sos chili extrapicant. Importat din China. Pun Cola și sosul chili pe tejghea, scot un pahar și îl umplu plin ochi. Cola aproape că se varsă din pahar când face spumă, îl acopăr cu degetele, să se oprească, apoi dau peste cap, cu înghițituri mari tot conținutul. Acidul carbonic îmi râcâie gâtlejul. Pun paharul în

spălător, iar sticla o pun la loc în frigider. Îmi bag în buzunar sticluța cu chili și urc la etaj.

Caut dormitorul părinților lui Rață. Bat la ușă, nu-i nimeni înăuntru. Deschid ușa. Acum, încăperea nu mai are aerul ăla de futac de data trecută, însă, chiar și așa, mulțimea asta de mătăsuri roșii e destul de bengoasă. Parcă aș intra într-o zambilică uriașă. Trag sertarele noptierei. Nimic. Mă duc la dulapul de haine. N-am mult timp la dispoziție, cotrobăi rapid pe rafturi, la cel de sus nu ajung. Mă cocoț pe un scaun. În sfârșit, găsesc ceea ce căutam: vibratoarele mamei lui Rață. Îl găsesc pe cel gros, de culoare albă. Perechea lui neagră s-a rostogolit spre interior, dar eu de ăla am nevoie, așa că încerc să ajung la el săltându-mă în vârful degetelor. După ce reușesc să-l trag în față, îmi scot sticluța cu chili din buzunar. Picur câțiva stropi de chili pe vibrator, îi întind uniform pe suprafața neagră de material plastic. Nu-i pun și pe capăt, cine știe, poate că-l suge înainte de a și-l vârî în biboanță. Îl pun la loc și mă dau jos de pe scaun. Plec de lângă dulap. Nu mai țin minte dacă avea ușa deschisă sau nu, dar, pentru mai multă siguranță, o închid.

Mă strecor tiptil pe coridor când din camera lui Rață apare Ottó, pretenarul lui. Nu prea avem texte, că el nu e la înot. Flutură în mână un joint baban. Are mecla verde de-atâta iarbă, e hait urât de tot, bag seama că vrea să coboare la parter, între timp, jos se deschide ușa de la intrare, gaborul întreabă ceva, Rață dă din gură, iar Ottó dă să coboare. Ajunge deja la jumătatea scării când îi fac pssst, pssst, să se oprească, dar nu mă aude. Alerg după el și-i smulg cuiul din mână. Se uită la mine, nu se prinde care-i treaba. La drept vorbind, să fiu în locul lui, și eu aș rămâne tablou. Profit de ocazie că a încremenit și, până să înceapă să facă pe deșteptul, îi astup gura cu palma și-l țintuiesc din răsputeri de perete. Mai bine să-l doară pe el decât

să se-apuce să latre, pentru că, atunci, am căcat steagul.

Pe Ottó îl adoarme lovitura încasată în ceafa și cade grămadă, ca un sac de cartofi. Bag fumegara în buzunar. Rață le distrage atenția curcanilor, iar eu mă grăbesc să trag de Ottó, să urce înapoi la etaj. Tipul e subțirel, dar o fi având densitatea mare, că abia pot să-l duc. Îl așez pe podea, îl proptesc cu spatele de perete și cobor în bucătărie. Rață încearcă să-i convingă pe sticleți că nu merită să-l aștepte pe taică-său, că lipsește o săptămână de-acasă, iar maică-sa e la cosmeticiană, de acolo se duce la cumpărături, o să se întoarcă peste cel puțin două-trei ore. Gaborii îi cer lui Rață actul de identitate. Îl întreabă dacă are permis de conducere. Le răspunde că nu are.

Când pun la loc sticla cu sos de chili în frigider, într-unul dintre compartimentele laterale observ câteva alte sticluțe cu etichete lipite pe ele. Scot una și mă uit să văd ce scrie. Au lipit pe ea un leucoplast și are o dată. Mă uit la alta. Și pe asta este pusă o dată. Pun fiolele la loc, închid frigiderul, pornesc spre intrare, dar mai întâi arunc o privire în camera de zi. Pe perete atârnă trofee: câțiva elani, un rinocer și doi lei masculi. I-a împușcat tatăl lui Rață, în fiecare iarnă se duce la vânătoare, în Africa. Într-un rând ne-au pus și un film dat cu super-încetinitorul. E de milioane faza în care leul saltă în aer când este nimerit din plin.

Puliștistul își ridică privirea din hârtii. Ar fi bine să-l lase odată în pace pe Rață, să ne putem continua *deathmatch*[25]-ul. Rață le aruncă o privire imploratoare celor doi gabori. Îi dau înapoi cardul de identitate și-i spun că vor reveni mâine. Nu-mi dau seama dacă-s chiar într-atât de dobitoci sau au băgat un termen la vrăjeală, să-i poată veni de hac tatălui lui Rață. Rață îi conduce până afară. Mă duc la ușă, privesc ce se întâmplă afară. Cei doi sticleți urcă într-un Golf parcat lângă unul dintre Jaguarii tatălui lui Rață. Aștept până când se

îndepărtează. Mă trag înapoi de lângă ușă. Rață intră.

— Ce-au vrut? îl întreb.

— Nimic, vine replica lui.

Știu că mănâncă rahat, dar e mai bine să-l las în moarea lui, că tot nu pot să-i smulg nimic. Uit să-i povestesc faza cu Ottó, așa că, la întoarcere, Rață se împiedică de el, cade grămadă și-l ia la trei păzește.

— Ce pula mea te-ai întins aici, băga-mi-aș?!

Când vede că Ottó nu răspunde, Rață se întoarce către mine și mă întreabă:

— Ăsta ce pula mea a pățit?

Îi schițez pe scurt situația, Rață cade pe gânduri, apoi îmi spune să-l ducem în baie și să-l stropim cu apă rece. Când îl săltăm de jos, Ottó începe să ne explice ceva despre piperaș sau scăpăraș, dar nu pricepem în ruptul capului ce bălmăjește. Abia apucăm să-l cărăm câțiva pași, că iar se pornește soneria.

— Mama ei de viață, suduie Rață și-i dă drumul lui Ottó, care, ca într-o filmare dată cu încetinitorul, se prăbușește pe spate și iar își pocnește zdravăn căpățâna.

Între timp, Rață coboară tropăind pe trepte, iar eu rămân lângă nenorocitul ăsta. Mă aplec mai aproape, văd că respiră uniform. Îmi trec mâna pe sub capul lui și-i pipăi ceafa. Nu sângerează.

Nu gaborii au sunat, ci Mișu. În timp ce urcă șontâc-șontâc la etaj, se oprește la noi și își dă pe spate gluga bluzei de trening. Sub ochiul drept are ditamai monoclul naspa de tot, nasul îi este cârmit într-un unghi imposibil, e umflat și învinețit, în colțul gurii i s-a închegat sângele. Rămânem tăcuți, nimeni nu spune nimic. Îl ridic împreună cu Rață pe Ottó, îl cărăm în baie și îl băgăm în cabina dușului. Dăm drumul la un pic de apă rece, să-l ude; apoi, când începe să geamă, închidem robinetul. Măcar e viu. Ne întoarcem în cameră.

Rață îl scrutează pe Mișu, până și el își dă seama că ceva nu-i în regulă cu moaca lui.

— Cine te-a dilit la nașcarină, frățică? îl întreabă în cele din urmă.

— Dadzi-mi gheadză – răspunde pe un ton nazal Mișu, apoi își drege gâtlejul și trage o flegmă însângerată.

Rață se duce la frigider și scoate o pungă cu cuburi de gheață, i-o întinde lui Mișu. Acesta se așază într-un fotoliu, se lasă pe spate, își pune punga pe mutră și sâsâie de durere. Rață stă lângă el și-l privește cu ochi de Argus, îi e frică nu cumva să-i păteze Mișu carpeta cu sânge.

Geamandură câștigă *deathmatch*-ul, se ridică din fața monitorului, se apropie și el de Mișu. Vrea să dea mâna cu el, dar, când vede punga de gheață, îl întreabă:

— Sal'tare, Mișu, te-a futut careva-n bot sau ce-ai pățit?

— I-am dad un gab în gură lu' mă-da, vudu-i, mârâie Mișu din spatele cuburilor de gheață zornăitoare.

— Hai, bine, da nu te mai bășica atâta.

— Răzugiți-mi un gui gareva, ne roagă Mișu. Am zdad o oră nemijgat în zbatele jirului de duia, am grezut gă nu ze mai gară odadă băjinojii ăjdia de gabori.

Rață se apucă să caute iarba. Cotrobăie pe masă, întinde mâna printre pernele canapelei, își scotocește buzunarele. Nimic.

— Care mi-ai ciordit marfa? ne întreabă.

Mă uit la Rață și-mi desfac brațele.

— Geamandură?

— N-am ciordit nimic, răspunde el ridicând din umeri.

— Atunci, unde pizda mă-sii mi-e verdeața?

Cu greu mă stăpânesc să nu izbucnesc în râs, dar văd că, în afară de moarte, toată lumea ia lucrurile în serios, așa că prefer să mă înfrânez și să trag fermoarul.

— Am dat-o la vale, recunoaște, până la urmă, Geamandură.

— Ce bula mea ai văgut? geme Mișu dându-și jos punga cu gheață de pe mutră.

— Am dat-o la vale.

— Ai dat-o la vale? îl întreabă Rață.

— Da.

— La closet?

— Îhî.

— Futu-i, exclamăm în cor.

Rață o zbughește spre baie și între timp îl bagă întruna pe Geamandură în pizda mă-sii. Dinăuntru se aude un zornăit zgomotos, iar după douăzeci de secunde ușa se trântește de perete și apare Rață. Urlă ca o fiară, împroșcând salivă până departe.

— De ce pula calului, în pizda mă-sii de viață, a trebuit să dai marfa la vale în closet, măi, dobitocule?

— Erau aici gaborii, răspunde Geamandură desfăcându-și larg brațele.

— De unde pula lu' tac-tu ai mai supt și chestia asta, ai? îl întreabă Rață.

— M-am uitat pe fereastră.

— Și?

— Era o mașină de poliție aici, în fața casei.

— Ai văzut ceva scris pe ea?

— Nu, se apără Geamandură. Dar avea un număr de înmatriculare cu BIT, adaugă el grăbit.

— Mă baradezg, băga-mi-aj, scâncește Mișu. N-are nibeni nibig? ne întreabă el sau, cel puțin, sună de parcă ar vrea să ne-ntrebe *N-are nimeni nimic?*

În buzunar mi se lăfăiește feștila babană a lui Ottó, dar nici prin minte nu-mi trece s-o dau la comun. Mi-e milă de Mișu, l-o fi durând nasul în draci, dar fumegara e de-acum a mea.

— Stai, zice Rață și dă să plece, dar se întoarce din ușă, îl arată pe Geamandură cu degetul și ne zice: Fiți cu ochii pe ăsta, nu cumva să facă iarăși vreo tâmpenie.

Pe urmă coboară din nou la parter tropăind. Pe Geamandură evenimentele recente nu l-au marcat în mod special, se așază tacticos într-un fotoliu și dă drumul la televizor. Mișu își tot potrivește gheața pe mutră, să se poată uita și el. O vreme ne uităm tăcuți la meciul de polo. Din când în când, Geamandură trage cu coada ochiului, se uită la Mișu, în cele din urmă își ia inima-n dinți și îl întreabă:

— Cine-a fost?

— Vă zbun mai dârziu, îi face Mișu semn să-l lase-n pace.

Peste câteva minute se aud pași pe coridor și intră Rață, are o farfurie pe care, dacă văd eu bine, sunt resturile prăjiturii de ieri cu mere, ciocolată, miere și stafide. Eram deja haiți ca lumea când am frământat aluatul, așa că i-am băgat de cel puțin două ori mai multă iarbă decât ar fi trebuit să punem după rețete.

— Am mai găsit un pic de prăjiturică, zice el punând farfuria în fața lui Mișu.

— Nu bod ză mezdeg, vudu-i, spune Mișu pipăindu-și bărbia – pricepem tot mai greu ce bâiguie.

— Ce-a zis? ne întreabă Rață.

— Că nu poate să mestece, răspund eu.

— Hai s-o fărâmițăm, propune Geamandură.

— Tu ține-ți botul, futu-i, se răstește Rață la el.

— Dar…

— Dacă mai scoți o vorbuliță, Geamandură, te fărâmițez eu pe tine, futu-i. Nu mă interesează ideile tale cretine, adaugă el, iar apoi se întoarce cu fața la Mișu și îl întreabă: Cine te-a aranjat?

— Unul dindre oabenii lui Norris, răspunde Mișu în această nouă limbă Mișu.

— Ce-a vrut?

— Au vrud ză-i dea un zemnal lu' Jevu, ză-i bage ji be ei în avagere sau le vag bardeziu de zgânduri la dodzi.

— De ce nu le-ai făcut felul? îl întreabă Rață. Nu de-aia umbli cu focosul la tine?

— M-a adagad brin zurbrindere, din boarda unei gaze, găga-m-aș răspunde Mișu, apoi continuă: Ji mi-am uidad agază găgatul ăla de drangan.

— Ah, așa ar fi fost greu să le faci felul, dă Rață înțelegător din cap.

— Aldvel, l-aj vi lighidad pe găozar.

Mișu continuă să se bată o vreme cu cărămida în piept. Precis că-i face bine la moral, dar, altminteri, să zică săru' mâna c-a scăpat cu atâta. Rămânem tăcuți o bucată de timp. Până și Rață amuțește o vreme.

— Dadzi-mi un big de brăjiturigă, curmă tăcerea Mișu.

Îi întind farfuria. Mișu își trage de sub ochiul umflat punga cu gheață, privește prăjiturelele, o ia pe cea mai mare și ne întreabă:

— Ge-adzi amezdegad în ea?

— Doar un pic de iarbă, răspunde Rață, și un pic din chestia aia, din producția ta proprie.

— E mordală, confirmă Mișu și mușcă din prăjiturică; în timp ce mestecă, se schimonosește tot mai mult. Da budeadzi ză bunedzi ji nijde zahăr, vudu-i.

— Are îndulcitor, răspunde Geamandură, dar amuțește când Rață se uită la el.

Mișu mai mușcă o dată din prăjiturică, apoi își pune gheața la loc pe falcă și mestecă fără un cuvânt.

— Ar trebui să-i mătrășim pe găozarii ăștia, zice Rață și înfulecă și el o prăjiturică.

— Cu ce?

— Mi-am făcut o copie după cheia de la dulapul cu armament al lui babacu'.

— Mordal, spune Mișu; nu vrea să credem că se cacă pe el de frică. Hai z-o vagem, continuă el și iar își dă jos punga cu gheață de pe obraz.

Îi vedem nasul. Icnim în cor „Tii, futu-i".

— Ce-i? ne întreabă Mișu.

— Ți-a spart nasul, răspunde Geamandură.

— Tu de ce credeai că și-a pus gheața pe el?

— Ar trebui să-l punem la loc, propun eu.

— Îhî, acum are în nas o curbă în formă de S, se dă Rață expert, apoi izbucnește în râs.

Marfa și-a făcut destul de rapid efectul la el.

— Ubde-i o oglibdă? întreabă Mișu.

— În baie, răspunde Rață, la care Mișu se ridică cu greu și iese să se studieze în oglindă.

Trage câteva înjurături, apoi scoate capul pe ușă și întreabă:

— Gine o vage?

Se lasă o tăcere de mormânt. Dacă ar fi o muscă, s-ar auzi până și ea.

Nu vreau să mă uit la Mișu. Stăm ca rahatu-n iarbă. Tăcerea devine tot mai chinuitoare. În cele din urmă nu mai rezist și-mi ridic privirea. Rață, Geamandură și Mișu se zgâiesc la mine.

— Eu? întreb încrețindu-mi fruntea.

— A fost ideea ta, zice Rață.

Odată am făcut prostia să mă uit la un episod dintr-un serial de rahat, cu acțiunea plasată într-un spital, dar asta nu înseamnă că sigur aș putea opera un nas.

— Nu de găga pe dine, g-o ză meargă, mă încurajează Mișu.

— Nu mă cac pe mine, futu-i, dar nu sunt doctor, încerc să scap basma curată. Mai bine du-te la o cameră de gardă.

— Uidă de măgar la bine, mi-o întoarce el. Nu bă bod duge aja îndre oabeni.

Pufnește în râs, scoate un sâsâit de durere și își pipăie grijuliu nasul, care, la culoare și mărime, seamănă tot mai mult cu o vânătă expusă unui tratament cu radiații.

— Nu bă bai aburi, vudu-i, vă-o!

La urma urmei, ce-am de pierdut? Nu eu o să am bârnăul nașpa dacă o să fac un fâs.

— OK, dau din cap a încuviințare. Dați-mi un prosop.

Rață se duce la baie și scoate unul din dulap.

— Whisky avem? îl întreb eu când mi-l pune în mână.

— De care-ți trebuie?

— Unul care să i se suie la cap urgent, zic.

— Bu beau de velul beu, spune Mișu schițând un zâmbet chinuit.

— Atunci, poate fi de oricare, zic.

— Mă duc să aduc, dă Rață din cap.

Geamandură se uită, alb la față ca varul, cum examinez nasul lui Mișu. Încerc să-mi dau seama unde s-a rupt, însă, după cum arată, probabil e rupt în mai multe locuri.

Între timp, sosește Rață cu o sticlă de Johnnie Walker albastru.

— Poftim, spune el punându-i pileala în mână lui Mișu.

— Zău beau?

— Nu toată sticla, îi răspund eu.

Mișu îi desface capacul și miroase băutura.

— Nu-i zimd birozul, zice el.

— N-o mai mirosi atât, bagă pe conductă, îl îndeamnă Rață.

Mișu chiar că nu ne-a aburit, nu ține la băutură. După zece minute e complet mazgugur. Îl proptesc de spătarul unui scaun, apoi îi spun lui Geamandură să-l țină bine, să nu cadă sau să nu înceapă să se zvârcolească. Geamandură se scoală greoi de pe canapea, e galben ca ceara, pe tâmple îi lucesc broboane de sudoare, dar nu are curajul să spună nu. Îi spun lui Rață să țină strâns capul lui Mișu, să nu se zbată în timpul operației. Între timp, pe Mișu îl apucă un acces de râs necontrolat, dar nu mai simte durerea. Știu asta pentru că nici nu bagă de seamă că-i pipăi nasul. Are privirea încețoșată. Îmi zâmbește și-mi spune pe tonul lui nazal:

— Ce-i, gagiule, ce mai ajdebți? Nu de mai gâgâi adâda, băga-bi-aj!

Mă uit la Geamandură. Are o paloare cadaverică. Rață prinde capul lui Mișu ca într-o

menghină și mă privește încordat.

Respir adânc și îl apuc pe Mișu de trompa vineție, umflată cât bostanul.

∵

Peste zece minute, Mișu își recapătă cunoștința; după alte câteva minute, își vine în fire și Geamandură. Sunt greu de zugrăvit în cuvinte cele întâmplate în ultimul sfert de ceas. Când i-am mutat la loc nasul lui Mișu, s-a auzit un pârâit cumplit și nenorocitul de el a tras un răcnet, după care l-au apucat năbădăile. N-am reușit să-i pun la loc ca lumea osul nazal, dar, între timp, Geamandură s-a apucat să se răstească la bocanci, a borât pe umărul lui Mișu și s-a prăbușit pe covor. În clipa aceea eram deja scăldat în sânge până la încheieturile mâinilor, iar Rață s-a pornit să urle ce pulă bleagă e Geamandură și că o să-i povestească totul lui frate-său mai mare, să facă naibii ceva cu el. Eu, între timp, răsuceam din răsputeri nasul lui Mișu, după al treilea pârâit mai zdravăn a reușit să se smulgă cumva din strânsoarea lui Rață. Din nașcarină îi șiroia sângele, iar din ochi lacrimile, așa că nu vedea mai nimic, doar alerga de colo colo, ca o găină fără cap, pe urmă s-a repezit cu toată viteza în tocul ușii, s-a clătinat, a dat înapoi și a căzut lat. A avut o baftă chioară că a aterizat pe covor, nu pe colțul măsuței de fumat Pearson Lloyd. Rață a încercat să-l trezească cu câteva palme, dar i-am spus să nu-l pălmuiască prea tare după operație, că osul nazal i se poate luxa cu ușurință.

Din privirea lui Mișu se vede clar că habar n-are unde se află. După ce-l lămurim cum stă treaba, Rață îl ajută să se ridice și-l conduce până la canapea. Și Geamandură dă semne că s-ar trezi, dar lui nu-i dă nimeni o mână de ajutor. Mișu șade pe canapea cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, respiră încetișor, nasul îi arată ca dracu', acum e de două ori mai mare decât înainte de operație, tricoul îi bălțește de sânge. Geamandură se ridică în capul

oaselor gemând, clipește mărunt, se uită de jur-împrejur, începe să adulmece, apoi strâmbă din nas și spune:

— Pute ca dracu'.

— Ai borât pe tine, îi spun.

Geamandură își examinează corpul, și încearcă să îndepărteze resturile de vomă de pe tricou.

Mișu începe să scâncească pe nas. Cred că ne roagă să-l ajutăm, dar acum chiar că nu mai înțelegem nimic din ce bâiguie.

— Ce să-ți aduc? îl întreabă Rață.

— Oglibdă, răspunde Mișu. Breau ză-mi băd vadza.

Nu mi se pare o idee bună. Și lui Rață îi dă frisoane, dar, până la urmă, se duce la baie și se întoarce cu o oglindă folosită la bărbierit. I-o dă lui Mișu, care deschide ochii, încet-încet, și o ridică la nivelul feței. Se privește și ne spune pe un ton funest:

— Îi bădrăjezg be dodzi, băga-bi-aj.

— O să se dezumfle în două săptămâni, observ eu precaut.

— Ji aja o ză-i bădrăjezg be dodzi găgadzii ăjdia, insistă Mișu.

Este totuși reconfortant gândul că nu figurez și eu pe lista morții.

Rață se duce la dulap, scoate o legătură de chei și ne anunță:

— Aduc puștile.

∵

Suntem la bordul unuia dintre automobilele tatălui lui Rață. Simt că lucrurile încep să ne scape complet de sub control, însă, din câte-mi dau seama, Rață și compania nu și-au dat încă deloc seama cum stă treaba. Uneori, minute-n șir, am senzația că toată povestea asta nici nu se întâmplă cu mine, ci mă aflu într-un cinematograf 4D împreună cu pretenarii mei handicapați și ne uităm la un film de acțiune de rahat.

Lui Mișu i s-a pus capsa rău de tot, pe trepte abia se ținea pe picioare, dar tot el voia să conducă; noroc că Rață nu s-a lăsat. Acum, Rață e la volan, Mișu rânjește lângă el, pe locul soacrei – cocteilul de calmante l-a făcut vesel nevoie mare –, iar eu și Geamandură stăm în spate. Din difuzoare, Slipknot urlă *Wait and Bleed*[26], pentru că, după părerea lui Mișu, muzica asta merge cel mai bine când vine vorba să mătrășești pe cineva. Rață nu s-a încurcat, a săltat două puști de vânătoare din dulapul cu armament al lui taică-său. N-a găsit cartușe, dar a spus că-s bune și așa de-o sperietură. Îl căutăm pe individ, punem țeava pe el, pe urmă batem la el ca la fasole, să-și vadă lungul nasului. Mișu îl dăscălește pe Rață să nu-i dea blană ca un animal, că o să ne trezim că ne opresc pisarii. Băieții încep să cam facă pe ei de frică, însă de-acum le-ar crăpa obrazul de rușine să facă cale întoarsă. O vreme, tăcem intens, pe urmă, probabil ca să ne abată gândurile, cred, Mișu începe să ne bage texte despre ultima lui gagică.

— Are dreijbe abi, vudu-i, îi aggebdă ză vagă de doade, se laudă el. *De doade.* De migă brea ză vagă borno.

Dacă pricep eu bine, ne vorbește despre o gagicuță de treisprezece ani, care acceptă să facă de toate și care, de când lumea, vrea să facă chestii porno. Pe urmă, ne povestește cu lux de amănunte ultima lor babardeală, iar eu îmi storc creierii să-mi aduc aminte dacă o cunosc pe tipă sau am văzut scena asta într-un film. La drept vorbind, pornografia chiar că e pe val în ultima vreme. Oricare dintre pretenarii mei poate înșira zece vedete porno deținătoare ale premiului AVN[27] la categoria cea mai bună scenă străină cu sex dublu-anal, dar dintre cei treisprezece martiri de la Arad n-au habar decât, cel mult, de Kossuth sau Széchenyi[28].

— Gel mai mijdo e gă nu boade vi lăzadă gu burda la gură, gă îngă nu i-a benid, ne explică

Mișu.

— Îhî, și mie-mi plac astea, spune Rață rânjind. Nu trebuie să dai bani pe prezervative.

Trecem prin fața unei cofetării, îmi aduc brusc aminte că am uitat restul de prăjiturele la vedere, pe masă, iar pe Ottó l-am lăsat în baie nesupravegheat. N-ar strica să ajungem înapoi până se trezește și le halește.

GPS-ul îi explică lui Rață la marele fix încotro s-o apuce. Mișu a dat câteva telefoane și a aflat unde locuiește omul lui Norris, Rață i-a introdus adresa în GPS și iată-ne traversând orașul în goană. Coarda îi dictează drumul. Dacă scăpăm cu viață din povestea asta, o să-i cer lui Rață chestioara asta. Încă nu mi-am ciocănit-o niciodată în vârf pe un glas de GPS. Pe o voce de dispecer – da, însă atunci mi se înecaseră corăbiile rău de tot.

Geamandură stă cu capul lipit de geam, din gură i se prelinge o șuviță subțire de salivă. Îmi închipui că-i dărâmat.

— Aigi la dreabda, îi arată Mișu lui Rață, dar GPS-ul îl contrazice în draci, *Aici ia-o la stânga, baby.*

Dacă nu m-aș căca pe mine de frică, mi s-ar fi sculat deja bâzul. Rață ia curba fără să semnalizeze. În urma noastră, un găozar se apucă să claxoneze.

— Mai înged, zice Mișu, la care Rață calcă zdravăn frâna. Repornim, la care Mișu face semn către un hogeac baban: Azda ar vi.

Rață ia piciorul de pe accelerație. Trecem încet prin fața casei. Nu vedem nimic din cauza zidului. Mișu îl îndeamnă pe Rață să-și continue drumul și să caute un loc de parcare pe cealaltă parte a străzii. Găsim unul nu departe de casă. Ar încăpea aici și o remorcă cu atelaj cu tot, dar Rață parchează cu chiu, cu vai. Oprește motorul. Ne-am înțeles că o să așteptăm până se-ntoarce acasă jigodia aia. Îi trag un cot lui Geamandură. La el sunt căciulile decupate în dreptul ochilor cu care o

să ne mascăm. Tresare, îngaimă ceva, se freacă la ochi, pe urmă se saltă în fund și câteva minute rămâne cu privirea în gol. În următoarele zece minute așteptăm într-o tăcere totală, nici nu ne mișcăm, abia dacă mai și respirăm, stăm în mașină ca un grup statuar. În cele din urmă, Mișu e cel care curmă tăcerea:

— Ce-i, vudu-i? Vă găgadzi be voi?

— Dacă-l batem pe gagiu', o să iasă război, zic eu.

— Băi, deja a îngebud, vudu-i, arată Mișu spre nas. Dagă vă găgadzi be voi, ab z-o vag zingur.

— Eu nu mă cac pe mine, spune Geamandură.

Minte de îngheață apele. Știu că se cacă împrăștiat. Și eu mă cac pe mine. Cu toții ne căcăm pe noi și fiecare știe despre celălalt că se cacă pe el și mănâncă rahat.

— Radză? îl întreabă Mișu.

Rață tace. Șovăie; așadar, se cacă pe el.

— De gagi be dine?

— Pula mea se cacă, bombăne Rață, dar știu că și el se cacă pe el.

— Am o idee, zic eu până să apuce Mișu să mă întrebe și pe mine dacă mă gag be bine.

Într-un rând, un pretenar de-al meu s-a luat la ceartă cu un taximetrist, pentru că bulangiul ăla a vrut să-l țepuiască. Amicii lui au aflat unde locuiește tipul și au vrut să-i scrie pe peretele casei CENTRU DE COLECTARE A MELCILOR. La drept vorbind, n-au apucat să scrie decât CEN, dar nu ăsta-i esențialul. Am adus cu noi vopsea ca să acoperim lentilele camerelor de securitate.

— Ejdi dâmbid, îmi zice Mișu.

— Ce-o să spună Șefu' dacă o să afle că l-ai abolit pe omul lui Norris? îl întreb eu.

Mișu își pierde siguranța de sine, dar îmi răspunde:

— Mi ze vâlvăie. Nu be el l-au bumbăgid.

— Dacă-l prindem acum pe gagiu și-l altoim, Norris o să ne facă mațele coadă de zmeu, îmi

continuu argumentul. Ba chiar și Șefu'.

— Mi ze vâlvăie, se încăpățânează Mișu, dar se simte în glasul lui că nu mai e așa de convins că știe ce face.

— Avem vopsea căcălău pentru tot zidul, zic eu după ce mă uit încă o dată la zidul de piatră. Să i-o tragem. Știi cât o să aibă de tras de pe urma acestei chestii? Toți barabușterii și boschetarii o să se adune în fața porții și o să-i aducă saci întregi de melci comestibili.

— Bună ideea, spune Geamandură dregându-și gâtlejul.

Mă aștept ca Rață să i-o reteze, dar văd că nu zice nimic.

Privește în gol și bate darabana cu degetele în volan.

— Dă-mi găgiula, spune Mișu întorcând capul.

Geamandură mă privește descumpănit, apoi, ezitant, îi dă lui Mișu căciula neagră decupată în dreptul ochilor. Mișu și-o trage pe cap și se întoarce către Rață.

— Îmbragă-de gagiule!

Rață nu spune nimic, doar întinde mâna în spate, iar Geamandură îi dă căciula. Când își trage masca pe față, un bec galben începe să pâlpâie la poartă, apoi, peste câteva secunde, o mașină de teren bengoasă, de culoare neagră, babană, încetinește în fața casei.

— A benid, spune Mișu și, când mașina o cotește spre poartă, apucă una dintre pușți.

Vrea să se dea jos. Mă aplec și-i pun mâna pe umăr.

— Dă-bi drubul bână nu-ți vud una! se răstește el la mine.

Dă să deschidă ușa, însă Rață, fără alte fițe, îi trage un zbing în barbă. Maxilarul lui Mișu trosnește nasol de tot, capul i se bușește de geam și rămâne nemișcat. KO. Sângele iar se pornește să-i curgă din nas. Lasă o dâră roșie pe interiorul ferestrei.

— În pula mea, se crizează Rață abia audibil. N-am de gând să crăp – și, astea zise fiind, pornește motorul și calcă acceleratorul, dar mașina nu se mișcă din loc, doar motorul se pornește să huruie ca dracu'.

Începe să zgâlțâie schimbătorul de viteze, nimerește cu chiu, cu vai a-ntâia și accelerează. Cauciucurile scrâșnesc, mașina se smucește din loc și carburatorul se gripează. Simt în nări mirosul puternic de cauciuc ars. Geamul fumuriu al mașinii de teren se coboară încetișor și apare capul unui gagiu chel, cu ochelari de soare, care se bunghește la noi. Într-o zi o să aflu unde-s crescute specimenele astea. Tare ar mai trebui s-o tăiem odată. Rață repornește motorul, dar uită de ambreiaj, așa că iar se îneacă. Între timp, mă ginesc la tipul cu mașina de teren, nu vreau să-mi iau ochii de pe el, sunt încredințat că, dacă îl fixez cu privirea, poate că n-o să ne atace, dar degeaba mă autosugestionez, pentru că, în clipa următoare, portiera gipanului se deschide, tipul se dă jos din mașină și pornește spre noi. Pășește hotărât, dar fără să se grăbească. Pare liniștit, nu face nicio mișcare de prisos. Acum chiar că încep să mă cac pe mine de frică.

— Ăsta vine la noi, băga-mi-aș spun eu și-i trag una lui Rață în umăr, la care el se-apucă să urle.

Nu cred că-l doare, nu l-am cardit chiar atât de tare, mai degrabă s-a speriat. Geamandură se uită pe fereastră, îl vede pe haidamac și începe să recite ca pe-o mantra:

— Hai să-i dăm sas, futu-i! Hai să-i dăm sas, futu-i! Hai să-i dăm sas, futu-i!

— Hai să virăm odată, futu-i! îl îndemn și eu pe Rață.

Pornește motorul pentru a treia oară, calcă accelerația, până acum îi ieșea figura, pe urmă, cum-necum, reușește să se clintească din loc, iagalia se zgâlțâie de câteva ori, dar măcar nu se mai gripează carburatorul. Privesc în urmă. Între

timp, hăndrălăul a iuțit pasul. Să tot fie la vreo douăzeci de metri de noi. Bagă mâna în buzunarul sacoului.

— Dă pedală, băga-mi-aș dă pedală, băga-mi-aș! răcnesc eu, dar în viteza a treia beralia are o accelerație de rahat.

Rață, cu fruntea transpirată, se agață disperat de volan, se uită în oglindă, semnalizează la dreapta.

— Nu coti nicăieri, futu-i, ține-o drept înainte! urlu eu din toți rărunchii.

N-am curajul să privesc în urmă. Rață o calcă la blană. Acum, în sfârșit, motorul se mai dezmorțește. Trecem ca săgeata prin intersecție. Privesc în urmă, cheliosul a rămas în mijlocul drumului. Își împinge ochelarii de soare pe frunte, iar apoi, cu un rânjet, își trece degetul mare de-a curmezișul beregatei. De la o ureche la cealaltă.

Bine că m-a dus mintea să dau jos numărul de înmatriculare al mașinii.

4X200

E ora cinci dimineața, stăm în partea din spate a autocarului, ca un stol de vrăbii mahmure pe un fir electric. De aici putem vedea totul, putem fi cu ochii pe toată lumea. Zolika nu vrea să șadă lângă mine, treaba asta chiar mă bucură, în mod excepțional, pentru că nu sunt într-o pasă bună și n-am chef să-i ascult tâmpeniile cât e drumul de lung. Stă cu două rânduri mai în față, privește pierdut pe fereastră, nici de mâncat nu mănâncă. La drept vorbind, mi se fâlfâie. Ieri, la școală, s-a ținut scai de mine, m-a pisat că vrea să vorbească cu mine *despre ceva,* dar de fiecare dată l-am trimis la plimbare, iar la antrenament n-a venit, deși atunci poate că l-aș fi întrebat ce vrea. Nu mi s-a părut că s-ar fi bășicat prea tare, m-a și salutat și toate alea, dar e destul de ciudat că nu discută cu nimeni. Nu ne-a întrebat nici dacă mai e un loc liber în spate. Desigur, trebuie să ținem cont și de faptul că Rață îi dă mereu cu flit. Zolika nu-i prost, poate-i vorba doar de faptul că și-a măsurat șansele și n-a vrut să-și ia o leapșă înainte de concurs.

Rață, în schimb, e la turație maximă. Parcă ar fi tras, la micul dejun, o linie mai lungă. Are pupilele mai mari decât globul ocular, le trage întruna câte o bleandă peste ceafa celor mai mici, de zici că s-a făcut deja seară, intră în vorbă cu toată lumea, pipăie fundul gagicilor, le vâră mâna între picioare, le apucă de țâțe și face mișto de autocar, cu glas tare, să-l audă și șoferul. Cei mai mulți, însă, nu-s ca el. Toată lumea e amorțită. La ora cinci dimineața, nici nu-i de mirare. Unii ascultă muzică, rontăie câte un sandviș, se uită la film, își freacă tabletele și telefoanele sau încearcă să doarmă. Mi-e silă de călătoriile cu autocarul în zori, scaunele sunt incomode, în aer plutește mirosul de sandvișuri cu salam, de motorină, detergent de dușumele și guri nespălate. În situații

din astea aș prefera să se anuleze concursul sau să facă pană autocarul și să nu mai ajungem la destinație, sau s-o facă de oaie cei din personalul de întreținere al bazinului, așa cum s-a întâmplat anul trecut la Eger, când au combinat o cantitate industrială de hipoclorit și acid sulfuric, de a fost bazinul năpădit de mirosul de clor, dar pe bune, de-au trebuit să vină, până la urmă, cei de la inspectoratul pentru situații de urgență, să-l aerisească – seara, la știri, a fost prezentată și rețeta: șaizeci de chile de hipoclorit și trei chile de acid sulfuric, mi-am notat-o – dar, bineînțeles, de fiecare dată ajungem la destinație și atunci nu-mi mai pare rău că ne aflăm acolo, pentru că vreau să câștig.

Mămicile cu ochii înecați în lacrimi le fac semne odraslelor – pentru că habar n-au ce-i așteaptă pe băieți la inițierea care va avea loc diseară –, tăticii fumează cu un aer plictisit sau încă somnoroși. Când autocarul se rostogolește din parcare, Rață le povestește deja caraghioșilor adunați în jurul lui ce s-a întâmplat după ce l-am ejectat pe Mișu în spatele spitalului și ne-am întors acasă le ai lui, să ștergem urmele.

— Babacu' futu-i, s-a vărzuit de la prăjiturele. Se zbuciuma în camera de zi și își număra degetele de la mâini, dar nicicum nu-i ieșeau zece la numărătoare. Era hait în ultimul hal.

Tatăl lui Rață e un bancomat drogat.

A trebuit să reconstituim ulterior întâmplările, ca în *CSI: Crime Scene Investigation*[29], dar, în timp ce noi ne căcam pe noi cu omul lui Norris, lucrurile au evoluat cam așa: Ottó și-a venit în simțire și a coborât în camera de zi, să vadă un film porno la televizorul cu plasmă. Mai încolo a sosit tatăl lui Rață, l-a întrebat unde suntem, el n-a știut ce să-i răspundă, pe urmă a început să-l sâcâie să se uite împreună la un meci, la care Ottó l-a întrebat dacă nu preferă să se uite la un film porno. Tatăl lui Rață s-a trântit pe canapea și a început să

ronțăie restul de prăjiturele cu canabis în timp ce se uitau la televizor. În aluat băgaserăm marfă cât să ajungă întregii clase la o excursie de documentare de patru zile. Verdeața nu se simțea din cauză că frământaserăm jumătate din aluat cu îndulcitori. Când am ajuns acasă, Ottó și tatăl lui Rață se tăvăleau chiuind pe covorul persan, iar noi ne-am holbat la ei și n-am bănuit că ăsta-i doar începutul, pentru că, în clipa următoare, mama lui Rață a năvălit din dormitorul de la etaj, a luat-o la fugă spre baie și, între timp, își ștergea în draci biboanța, urlând „Văleu, înnebunesc, ăsta ustură rău de tot, huh, futu-i, ce ustură”. Bătrâna sprinta de mama focului, m-am și îngrijorat nițel, nu cumva să-i cadă frumusețea aia de balcoane. Iar Rață se uita în jur ca un om de zăpadă într-un solariu. Se citea pe mutra lui că-i terminat, pe bune, dar, când l-am văzut că și după o jumătate de minut stă ca o pulă beată, i-am spus să profite de ocazia asta excelentă și să meargă să aducă puștile din mașină, că în viață n-o să mai aibă așa baftă a doua oară. Dar, acum, serios: taică-său se zvârcolește vărzuit în camera de zi, iar maică-sa, la etaj, și-o freacă de zor în timp ce aleargă. Nu trebuie decât să intre cu pușcoacele și gata. Este exclus să-l observe careva. Rață s-a adunat, s-a dus la mașină, a scos cele două puști, dar n-a reușit să le strecoare la loc în dulapul de armament, pentru că taică-său l-a ginit în ultima clipă. Din fericire, era așa de luat încât, atunci când și-a văzut copilul cu ditamai pușcoacele cu alice, a izbucnit într-un hohot de râs interminabil, mai-mai să se sufoce. Noroc că a doua zi nu și-a mai amintit nimic din toată tărășenia asta.

Rață trăncănește întruna, de zici i-au învârtit o cheiță în fund, iar mie începe să mi se facă somn. Mă uit la Zolika. În ultima vreme nu e într-o formă prea grozavă. Face și vorbește niște parascovenii, iar apoi se miră că nicio gagică nu-i dispusă să și-o pună cu el. Înainte de-a porni la drum, Viki a venit

la mine și m-a întrebat ce are Zolika cu Rață și, când i-am spus că habar n-am, mi-a povestit că a auzit de la *cineva* că Zolika îi poartă sâmbetele lui Rață sau așa ceva, dar n-a putut să-mi spună clar despre ce-i vorba, pentru că gagica – sau gagiul – care a „bârfulit" n-a priceput întru totul ce se-ntâmplă. *A bârfulit.* Ăsta-i cuvântul pe care l-a rostit. I-am spus lui Viki s-o lase moartă, este exclus ca Zolika să-i poarte sâmbetele lui Rață – pe de-o parte, e un nătântoc pe lângă Rață, iar dacă-i face zile fripte, Rață o să i-o tragă de nu se vede. Am potolit-o, așadar, pe Viki, să nu-și mai bată capul, dar acum nu-mi dă mie pace povestea asta. La drept vorbind, degeaba îmi storc creierii, nicicum nu-mi dau seama ce dracu' o fi cu Zolika. După o vreme mă zăpăcesc de cap așa de tare încât îmi piere și somnul, iar pe urmă mă taie tot mai tare senzația de pișare, dar, bineînțeles, toaleta nu poate fi folosită. N-am călătorit niciodată cu un autocar cu toaleta funcțională.

Între timp, Rață începe să se dea la Zolika.

— Măi, Zolika, i se adresează el, iar acesta întoarce încetișor capul și se uită cu o moacă de labă tristă la Rață, care continuă: Ar fi bine dacă anul ăsta nu ne-ai fute ștafeta.

Anul trecut am pierdut ștafeta de 4 x100 de metri din cauza lui Zolika. Arbitrul competiției a susținut că tâmpițelul a sărit în apă prea devreme la schimb, așa că am fost descalificați. Toată lumea s-a ofticat la culme, pentru că terminaserăm cu două lungimi înaintea muhaialelor de la Kaposvár, iar ăia, când au aflat că am dat cu mucii-n fasole, bineînțeles că ne-au râs în nas. Rață a înțepenit ca un arc de ceas, iar apoi era să se dea la Zolika, nu l-a lovit doar pentru că atunci a apărut nea Bandi și l-a înșfăcat pe tâmpițel. Doar nu era să-l ia la palme acolo, pe marginea bazinului. Ar fi fost prea mulți martori oculari de față. Am crezut mie-n sută că Zolika o să se lase de înot, dar luni dimineața a apărut la bazin și s-a antrenat ca și cum nu s-ar fi

întâmplat nimic. De atunci încoace, Rață profită de fiecare ocazie să-i amintească cele întâmplate; altminteri, toată lumea ar fi uitat de mult de tărășenia aia.

Zolika rămâne pe mai departe tăcut. Tăcerea aceasta prelungită începe să devină bizară. Rață tocmai de-aia se dă la el, deoarece știe că tâmpițelul se ambalează foarte ușor și se-apucă să urle și să se crizeze înroșindu-se la față, ba uneori începe să dea și apă la șoareci, dar nu și de data asta. Pe chipul lui Zolika se ițește un zâmbet bolnav, se uită la Rață și nu pare câtuși de puțin șucărit.

— Șezi blând, Rață, n-am s-o fut, zice el într-un târziu.

Și glasul îi este absolut calm. Bag mâna-n foc că s-a pastilat cu ceva din medicamentele maică-sii. Rață rămâne tablou, uită să-l mai sictirească pe Zolika și-i mai spune doar atât:

— Bine, futu-i.

Pe urmă se apleacă și-l bate pe umăr. La care Zolika iar nu spune nimic, se întoarce și privește lung pe fereastră. Mâna lui Rață zăbovește o clipă în aer. Pe urmă și-o trage încetișor înapoi și schițează un zâmbet. E un pic încurcat. Poate că uneori dă roade și tactica lui Zolika. Sau poate că-s marfă sedativele maică-sii.

Peste un ceas iar mă apucă pișarea. După încă o jumătate de oră nu mă mai pot ține și mă gândesc să cer de la careva o sticlă de plastic goală; pe urmă, mă duc, totuși, în față și-l întreb pe nea Bandi când oprim, dar bătrânul mi-o retează, mă poftește la locul meu și-mi spune să-mi înnod cârnatul ca să mă țin. În timp ce mă duc înapoi, îmi beau sucul de portocale, mă așez pe scaun și încerc să mă piș sub învelitoarea spătarului din față. Ceilalți îmi fac nasoale, mă înghiontesc, îmi bagă texte legate de carici, de parcă acum mi l-ar vedea prima oară, iar gagicile – când se prind ce pun la cale – se pornesc să chicotească prelung.

Cea mai mare țeapă mi-o dă șoferul, fără să aibă măcar habar că vreau să mă piș. Parcă de-al dracu' nimerește hârtoapele taman când, în sfârșit, reușesc să nimeresc gura sticlei. Totuna-i, o să curețe el ce se varsă pe lângă ea. Până la urmă, prind șpilul și reușesc să-mi slobod cea mai mare parte a pisatului în sticlă. Când storc și ultima picătură din mine, nea Bandi începe să răcnească cât îl ține gura. Glasul îi pârâie de parcă ar vorbi dintr-un difuzor, dar el n-are nevoie de microfon, oricum îl aude toată lumea.

— Ne oprim la următoarea benzinărie. Aveți la dispoziție opt minute. *Toată lumea* merge să se pișe.

Băga-mi-aș. Nea Bandi și-a greșit socoteala la cumpărăturile de dimineață și nu și-a umplut ca lumea sticluța plată cu Unicum. Să bagi pe conductă la o stație OMV în zori e tare de tot. Ar fi bine ca bătrânu' să dea urgent de dușcă un întăritor, căci, altminteri, o să-l apuce bâțul până să ajungem acolo și, în situații din astea, ne trage la carabe într-o voioșie. Copiii se pun la coadă la ușa autocarului, iar șoferul, așa, de-al naibii, se câcâie juma de oră să parcheze, i se citește pe mutră că face asta în mod intenționat și se distrează pe cinste. La noapte o să-i facem noi figura lui găozaru. În sfârșit, reușește să oprească și toți se bulucesc vrând să iasă deodată. Nea Bandi face ordine în îmbulzeală. Puzderia de tâmpiței ia cu asalt magazinul, de parcă părinții nu le-ar fi împachetat hrană rece cât pentru o lună. Acum, că nu trebuie să alerg ca disperatul, aștept până coboară toți și pun bine sticla plină cu pișat. Am citit deunăzi că metoda străveche, legală, de îmbunătățire a performanțelor constă în înghițirea propriei urine. O fi ceva adevăr în treaba asta, zilele astea au spus și la știri că, după o explozie de mină, câțiva mineri chilieni și-au băut zile în șir urina proprie și, în cele din urmă, salvatorii i-au scos în viață din galerie.

Mergem la multe concursuri, m-am obișnuit cu benzinăriile din provincie și cu vânzătorii provinciali de la stațiile de benzină, ca să nu mai spun că în veceurile de aici mereu dai peste niște graffiti adevărate. Fotografiez capul lui Iisus suflat cu un șablon, cu un joint uriaș, fumegând, în gură, însoțit de inscripția „Iisus bagă rotocoale?" Fac câteva fotografii cu telefonul și, când să pornesc spre magazin, să șutesc câteva batoane Sport, Rață trece pe lângă mine cu celularul la ureche și intră într-o cabină. Îmi dau seama din prima că discută cu Geamandură. Nu mi-e foarte clar despre ce-i vorba, dar mă prind că treaba e pe nasoale și Geamandură nu poate juca în următoarele zece partide, pentru că a fost suspendat. Mă spăl pe față, iar Rață trage apa la closet, așa că nu aud ce mai trăncănește. Pe urmă iese din cabină, iar eu îmi pun mâinile sub jetul de apă, să mai atenuez susurul apei. Rață îi spune să nu se piardă cu firea, că frate-său o să tragă niște sfori și-o să se rezolve totul, apoi închide telefonul, iar eu îmi pun mâinile sub uscător și mă fac că n-am auzit nimic.

Intru în magazin, îmi burdușesc buzunarele cu batoane Sport, mă furișez rapid pe ușa cu celulă foto, urc în autocar, mă așez pe locul meu și bag la ghiozdan câteva. Nea Bandi o să se caciolească rău de tot, pentru că au trecut de mult cele opt minute. De pe rândul din spate, Rață e primul care se întoarce, își saltă geanta, cotrobăie o vreme prin ea, apoi se întoarce spre mine și, făcând semn spre termosul lui Zolika, îmi spune:

— Dă-l încoa!

— De ce? îl întreb.

În loc să-mi răspundă, Rață îmi flutură pe sub nas un blister cu niște medicamente.

— Ce-i aia? îl întreb și-i dau termosul.

— Cialis, răspunde Rață cu un rânjet, apoi privește în jur și se apucă să bage pastilele în termos.

— Nu ești sănătos la cap, futu-i, zic.

Rață, ca și cum nici nu m-ar auzi, cu o privire de dezaxat, îndeasă pastilele în sticlă.

— Ar trebui sfărâmate, îi sugerez.

— De ce? mă întreabă ridicându-și privirea.

— Se dizolvă mai repede.

Rață se uită la mine, pe urmă îmi dă termosul și-mi spune:

— O să pisez câteva, tu, între timp, zgâlțâie-l.

În timp ce zgâlțâi termosul, Rață scoate un briceag elvețian din geantă și începe să piseze pastilele pe cotiera scaunului. Nu-i pare rău de marfa că o strică pe Zolika. Dacă le înghite pe toate, o să ejaculeze din cinci în cinci minute tot weekendul ăsta. În autocar, oricum, ți se scoală mai abitir din cauza hurducăturilor.

— Șase! îl atenționez pe Rață.

Își ridică privirea o fracțiune de secundă, apoi, iute ca fulgerul, pisează încă o pastilă, exact așa cum face Gordon Ramsay cu usturoiul, îmi smulge termosul din mână, toarnă în el stimulentul sexual pisat, îl zgâlțâie bine și îl pune la loc. Pe urmă se trântește înapoi pe scaunul lui, își scoate telefonul și începe să-i frece ecranul.

Zolika sosește printre ultimii. Până acum s-au lăsat la fund depunerile sucului de mere mânărit de noi, n-o să simtă gustul de Cialis. Rar se întâmplă să fie în toane așa de proaste, poate că o să-i prindă bine un pic de stimulent sexual.

Autocarul se rostogolește din parcare. Bălăcăreala, în mod cu totul excepțional, n-o să mai aibă loc, pentru că nea Bandi a reușit să-și ridice alcoolemia și acum o să-și tragă o vreme sufletul. Rață continuă să-și mângâie ecranul telefonului, dar, în răstimpuri, trage cu coada ochiului la Zolika. Acesta nu se atinge de termos o bună bucată de timp, apoi, peste o oră, când trecem pe lângă Hortobágy[30], îl golește dintr-odată cu înghițituri mari. La urmă se strâmbă nițel și întoarce capul, închid ochii pe loc, mă fac că dorm. Zolika nu întreabă nimic. Număr în gând până la

șaizeci, apoi deschid ochii. Zolika se uită pierdut pe fereastră. Peisajul este îngrozitor de plat. În fața unui grajd se mișcă un fel de nor cenușiu, la început mi se pare că ar fi un nor de lăcuste, dar, până la urmă, îmi dau seama că-s doar tăuni, pe urmă, în depărtare, zăresc un lac cu apa roșie, dar despre ăla aflu că-i un rezervor de nămol roșu sau mai știu eu ce pula calului. Ar fi nevoie aici de câteva fântâni cu cumpănă, de o cireadă de vite gri ungurești și de herghelegiii ăia vestiți, cu nădragii lor evazați, dar de pe autostradă nu se vede decât pusta nesfârșită.

Îl urmăresc cu coada ochiului pe Zolika. E tensionat ca vedeta porno în confesional. Precis că nu-și explică în ruptul capului de ce a dat în pârg așa de zdravăn tocmai acum. O fi dând vina pe pantalonii strâmți sau pe hurducăturile autocarului, pe mireasma grețos de dulceagă a deodorantului care se revarsă dinspre gagicuțe, pe care mulți îl confundă cu mirosul de zambilică. Nu credeam că marfa o să-și facă atât de rapid efectul, dar, la urma urmei, e logic să fie așa, că, dacă omul vrea să se cordească și nu i se scoală cariciul, n-are timp de moșmondeală. Între timp, Rață se uită la cele mai dure pagini porno și, bineînțeles, ține tableta în așa fel încât să le vadă și Zolika, chiar dacă nu vrea, pe dominatricele gigațâțoase cu cravașa între dinți și cu vibratorul înfipt în cur. Până să ajungem la destinație, ejaculează de cel puțin două ori. Peste o jumătate de ceas, când parcăm în fața bazinului de înot, coboară din autocar roșu ca racul, ținându-și geanta în față. Le ocolește pe fete. De fapt, ocolește pe toată lumea, ceea ce este aproape imposibil în mulțimea asta. În timp ce tropăie acolo cu bagajul, Rață se duce la el și începe să-i bage texte, de față cu gagicile, că de ce se folosește de mâini când și-ar putea ține geanta și fără să se ajute de ele, și alte bășini de-astea. Tipele se tăvălesc de râs, bănuiesc că Rață le-a povestit deja care-i treaba.

Când ajungem în holul de la intrare, mă izbește mirosul de clor și mintea mi se mută pe un alt un palier al conștiinței. O clipă, stomacul mi se face ghem, însă, pe urmă, respir adânc de câteva ori, desigur, fără să mă observe nimeni și îmi trece morcoveala, până să ne primim la vestiar cheile de la dulapuri, mintea nu-mi stă decât la cursa de două sute de metri liber. În autocar am parcurs de câteva ori distanța în gând, mi-am închipuit cum o să fie startul, întoarcerile, ieșirile de sub apă, am numărat până la capăt cadența mișcărilor de braț, am pus accentul mai ales pe-a treia lungime. Îmi bag hainele în dulap, îmi leg șnurul la slip și îmi pun halatul. Pornesc spre bazin, la încălzire, când în vestiar dau buzna labagiii de la Kaposvár. Ștafeta rivală. De ani de zile ne împărțim victoriile. Câștigăm când noi, când ei. Anul trecut, lor le-a ieșit pasiența, așa că anul ăsta ar trebui să le-o tragem.

— Hello, mă salută unul dintre labagii, pe nume Nándi, și începe să mă șucărească.

Ne strângem mâna, trosnesc falangele, ne batem zdravăn pe spate, nimeni nu face pe delicatul, degetele noastre lasă pe piele niște urme de zici că-s caltaboși. Atmosfera e încărcată de testosteron, să-l cioplești cu dalta, nu alta. Anul trecut, Nándi a câștigat medalia de argint la patru sute de metri liber, la Campionatul European de juniori, de atunci se dă mai crocant și decât Ronaldo.

— Care-i maracu, Rață? întreabă el. Merge, merge fluturele?

Nu vorbește serios, dar cu Rață nu prea e de glumit nici în general, cu atât mai puțin înainte de concurs. Începe să-și zgândărească eul din timp, pentru ca, atunci când ajunge pe blocstart, să creadă că-i poate bate pe toți, inclusiv pe noi. Firește, asta se-ntâmplă cu toți, însă Rață ia lucrurile cel mai în serios.

— Ia-o-n gură, Nándika! îi răspunde el cu un calm dătător de fiori, fără ca măcar să-l

învrednicească cu o privire.

Tipul încearcă să pareze chestia asta cu o tâmpenie. Rață își ridică privirea. Zâmbește glacial, de îngheață aerul în jur, Nándi nu știe ce să mai spună. Chiar că a fost doar o glumă nevinovată, iar dobitocul ăsta se apucă să facă pe durul. Băiatului îi îngheață zâmbetul pe chip. Rață atâta așteaptă, pufnește în râs și-i trage câteva bucăți zdravene pe spate, la care celălalt, tulburat, începe și el să râdă. Pe urmă li se alătură și ceilalți, fiecare vorbește cu fiecare, toată lumea râde în hohote. Rață se uită în jur cu o privire vicleană, crede că nu-l vede nimeni, se apleacă ia urechea lui Nándi și-i șoptește ceva. Tipul rămâne o clipă blocat, apoi, când își vine în fire, își ia țoalele, se așază pe o altă bancă și își bagă hainele într-un alt dulap. Nu se mai uită la Rață, iar acesta își pune în ordine boarfele și se duce la încălzire.

Îmi pare bine că Rață-i așa de calm, au mai fost situații când s-a luat la bătaie în vestiar din cauza unei aiureli asemănătoare, însă n-ar fi țâță de mâță nici să fie prea potolit și să se cufunde într-o stare zen, pentru că dacă, în final, or să ne bată la ștafetă cei din Kaposvár, pe capul nostru o să cadă măgăreața, nu pe-al lui. Între timp, Zolika aleargă la veceu, mă gândesc că face o manivelă rapidă, poate că așa o să reziste la încălzire fără să-i vină în bazin. După ce se întoarce, se ascunde în dosul unui dulap, acolo se schimbă pentru concurs. Ștafeta de 4x200 de metri liber o să fie după-amiază; poate că până atunci o să treacă efectul mărfii. Stau și mă gândesc și-mi dau seama că tot nu m-am prins de ce-o fi trebuit să-i amestecăm stimulentul sexual în suc. A fost o poantă bună, desigur, însă mai degrabă e vorba de faptul că Rață încearcă să-l șunteze pe Zolika, să fie scos din ștafetă. Dacă tâmpitelul n-o să poată concura, nea Bandi o să fie nevoit să introducă pe altcineva în ștafetă. Sper că a ținut cont și de faptul că Zolika e într-o formă de zile mari și, oricine i-ar lua locul, o

să avem un rezultat mai naspa. Nea Bandi ne-a spus încă de acasă că toată lumea o să servească întregul meniu. Așa se întâmplă la toate concursurile. Fiecare ia startul în toate probele, ca să avem de timpuriu rutina de concurs adecvată. Dimineața ne merge destul de bine, scoatem, în linii mari, timpii la care ne așteptăm, ceea ce, bineînțeles, nu înseamnă că nea Bandi e mulțumit. De fiecare dată ne desființează pe fiecare, chiar și atunci când urcăm pe podium. Dacă ai timpul bun, nu ții mâinile bine la contactul cu apa, la perete întorci prea devreme când te împingi cu picioarele, la start plonjezi cu capul într-un unghi prea abrupt, iar după ce ai efectuat întoarcerea, înaintarea fără brațe nu-i destul de lungă.

Mâncăm la o cantină-expres de la parterul unui bloc lung. Pescuiesc un gândac șvab cât un dinozaur din supa de gulaș, îl trimit pe unul dintre pișpirici după pâine și, când se duce, după o scurtă caterincă, i-l strecor în supă. Îl fac bucăți, căci, dacă-l las întreg, precis o să-l observe, reușesc să pescuiesc și carapacea chitinoasă până să se întoarcă băiatul cu pâinea. După prânz ne ducem unde suntem cazați, la o siesta scurtă, de care Zolika, bineînțeles, nu are parte, fiindcă trebuie să fugă la veceu o dată la zece minute. Rață se pregătește deja de ștafetă, privim timpii înregistrați dimineața, să știm care-i forma fiecăruia dintre noi. judecând după rezultate, cei din Kaposvár au scrântit-o la timpii cronometrați pentru stabilirea formei de moment, nici nu știu de ce s-au dat așa mari scule la vestiar. Judecând după ce au demonstrat și după ce am demonstrat și noi, putem să câștigăm ștafeta la pas, desigur, cu condiția ca Zolika să n-o facă de oaie. În timp ce mergeam să ne odihnim după masa de prânz, l-am întrebat ce-a pățit, mi-a răspuns că s-a stricat la burtă de la ceva, dar să nu-mi fac griji, că până după-amiază o să se adune. A ars-o în terțe așa de bine că-mi venea să-l felicit, dar m-am stăpânit la timp. Stau întins pe

pat, ascult ultimul album al lui Lostprophets, dar nu reușesc să fac abstracție de faptul că solistul vocal a violat bebeluși, așa că prefer să șterg întregul folder. Bine că am descărcat totul de pe torrent, pentru că, altminteri, acum m-aș fi ofticat la maxim că și eu am alimentat contul bancar al acelui nemernic. Trec la muzica lui Slipknot și revăd cu ochii minții, de mai multe ori, probele de după-amiază. Când să ajung la o întoarcere, nea Bandi dă buzna în cameră fără să bată la ușă. Ne săltăm toți deodată în capul oaselor, precum contele Dracula în coșciug, Zolika e singurul care nu-l observă pe maestru și rămâne nemișcat în patul etajat, cu fața întoarsă la perete. Și el ascultă muzică. Dacă ar avea un strop de minte, n-ar ascultă-o tocmai pe Beyonce, că-i periculoasă și fără stimulente sexuale. Pe perete este un poster uriaș, când deschizi ochii te trezești față-n față cu o blondă cu o gură sugace și țâțe siliconate, dezmierdată pe la spate de un hăndrălău de negrotei. După ce a studiat posterul și dispunerea paturilor, Rață i-a spus lui Zolika că ăsta o să fie locul lui. Cred că ăsta i s-a părut cel mai dur dintre toate, pentru că la mine un actor cu o moacă de fraier și geacă de piele se uită provocator de pe capota unui automobil sport roșu. Te pomenești că stau în patul vreunui buzilău? Îl înghiontesc pe Zolika, să sară-n sus, însă, când îl ating, se cutremură, iar apoi, când se întoarce, dă cu ochii de nea Bandi. Îi țin pumnii să nu se blocheze din pricina șocului, dar, din fericire, se saltă imediat în capul oaselor.

— Mă bucur că ai parte de o siesta așa de plăcută, zice bătrânul făcându-i semn către poster, apoi urmează: Dacă o să fuți și anul ăsta ștafeta, băiete, cu mâinile mele o să-ți smulg coaiele. E clar?

Zolika îngaimă ceva, nu înțeleg ce spune, deși stau chiar sub el. Dacă nici acum nu se pierde cu firea, nu-l văd să se mai piardă vreodată din altă

cauză; ar fi curată minune să nu fută ștafeta la modul cel mai nasol cu putință.

— Ai vreo problemă? îl sfredelește nea Bandi cu privirea.

— Da, nea Bandi, bâiguie într-un târziu Zolika… adică, nu… n-am nicio problemă.

Rață pare dezamăgit. Se uită la nea Bandi și spune:

— Zolika are diaree.

— Ce face? se întoarce nea Bandi furios către el.

— Zolika, repetă Rață. Diaree.

Acum măcar am priceput că, într-adevăr, vrea să-l debarce pe Zolika din ștafeta noastră.

— Ai diaree? îl întreabă nea Bandi pe Zolika.

— Mi-a trecut, răspunde Zolika, dar nu pare nici el foarte convins. Azi-dimineață m-a durut un pic burta, dar acum totul e-n regulă.

— Nu te juca cu mine, băiete, bombăne nea Bandi. Nu poți lua startul în ștafetă dacă ești bolnav.

— Zău că mă simt mai bine, se încăpățânează Zolika. De la cafea mi s-a tras, dar mi-a trecut.

— De-aia te duci la budă din cinci în cinci minute? îngaimă Rață.

— Nu-i adevărat, se apără Zolika disperat.

— Chiar că nu-i adevărat, intervin eu. N-a mai fost la veceu de o jumătate de oră.

Bineînțeles că și asta-i o gogoașă, dar mă simt de tot rahatul din cauza pastilelor de Cialis și nu vreau ca nea Bandi să-l scoată pe Zolika din ștafetă.

— Zât!

Nea Bandi a ajuns la capătul răbdărilor. Cunoaștem cum devine chestiunea, așa că ne tragem fermoarul și suntem numai urechi. Nea Bandi îl măsoară pe Zolika din priviri, timpul pare să stea locului în încăpere, poate că ne aflăm aici de câteva zile, iar apoi, când ne-am apuca să urlăm dacă cineva ar intra peste noi, continuă așa:

— Adună-te, băiete, și prezintă-te la încălzire; dacă nu, în locul tău o să ia startul Kishorvát.

După ce iese, mă uit la telefon să văd cât e ceasul. Vizita a ținut trei minute. Privirea mi se încrucișează cu a lui Rață. Citesc dezamăgirea pe chipul lui, dar nu spune nimic, ridică din umeri și se întinde pe spate.

∵

Penultima probă din concurs este ștafeta de 4x200 de metri liber băieți, după asta urmează doar ștafeta de 4x100 de metri liber fete. Am ajuns în finală cu cel mai bun rezultat, vom înota pe culoarul patru. De acolo îți poți observa toți adversarii, la întoarcere te uiți o dată la dreapta, o dată la stânga. E mai nașpa să concurezi pe un culoar lateral, fiindcă încasezi în plin toate valurile și, nici măcar într-o apă limpede precum cristalul, nu e sigur că poți vedea până-n cealaltă parte a bazinului, așa că n-ai cum să te bunghești dacă la start a țâșnit vreunul ca din pușcă. Pe măsură ce se apropie clipa startului, conștiința începe să mi se îngusteze, nu mă mai gândesc decât că trebuie să-i halim pe toți ceilalți. Am ajuns în finală cu un avans destul de mare față de cei clasați pe locul doi, însă, până nu ajungi la finiș, nu poți ști dacă vreun bulangiu nu și-a fraierit adversarii în cursa de calificare. La drept vorbind, la ștafetă e destul de greu să-i duci de nas pe ceilalți, fiindcă aici e vorba de tactica a patru oameni, însă, dacă cineva ține morțiș la asta, poate da o țeapă.

Zolika nu se lasă înlocuit, ba chiar își egalează cel mai bun rezultat al acestui sezon. Cu cariciul îmbățoșat. Doar din cauza startului prea bun nu stabilim un nou record național. Eu sunt în ultimul schimb, pornesc cu un avantaj de-o lungime și jumătate și îl măresc pe primii cincizeci de metri. Nu mă omor cu firea, mai am benzină și pentru partea a doua a cursei. Dacă tipul de la Kaposvár, de pe culoarul cinci, se adună, pot să iau viteză și eu. Practic, șansele lui de-a recupera un handicap

așa de mare sunt egale cu zero, aici nu mai suntem în genul de sport unde soarta competiției se decide în mintea participanților; la două sute de metri, un avans de trei-patru metri e arhisuficient. Mai am puțin și explodez, spintec apa cu mișcări prelungi ale brațelor, mă întind mult în față, mușchii nu îmi ard, nu simt oboseală; la ultima întoarcere, înot îndelung sub apă, ceilalți abia acum ajung la perete. Parcurg ultimii douăzeci de metri fără să mai știu de mine, abia mai respir și puțin lipsește să sfărâm panoul de cronometraj când ajung la finiș. Batem echipa de pe locul doi cu două lungimi. Tipul de la Kaposvár e terminat pe final, la finiș îl bate până și cel de la Szolnok. Pe marginea bazinului, Rață țopăie și zbiară extaziat, deși a scos un timp de căcat. Nu m-am uitat la tabela de cronometraj, dar bag mâna-n foc că a mers cu cel puțin jumătate de secundă mai slab decât i-a cerut nea Bandi. Rață a fost în primul schimb și băiatul de la Szeged cu care s-a futut la icre l-a bătut clar cu patru-cinci zecimi de secundă. Nu-i mult, dar și așa, noi am fost cei care a trebuit să le recuperăm. Dacă fuți ștafeta, tu ești vinovatul, dar, dacă câștigăm, victoria e a tuturor. Mă agăț de ațe, mă aflu în punctul de unde am pornit. Respir adânc. Când ajunge la finiș și ultimul înotător din ultima echipă, deja nu mai gâfâi. Tac din gură și mi-e frig. Ceilalți se îmbrățișează pe mal, bat Cuba, strigă. Îmi scot ochelarii de înot și mă uit în tribună. Nea Bandi se uită la cronometru, apoi, încruntându-se, își notează ceva în caiet. Se vede de la o poștă că nu-i fericit. Băiatul de la Kaposvár se agață de ațele de pe culoarul lui, pe urmă înoată spre mine și dăm mâna. Răsuflă greu, e stors de puteri. Se strecoară pe sub șnur și înoată spre scară. Mă agăț de perete lângă blocstart și mă trag în brațe pe marginea bazinului. Nici nu mă ridic bine în picioare, că Rață îmi cuprinde umărul și-mi răcnește în ureche: „Le-am dat clasă, băga-mi-aș!” Mă uit peste

umărul lui Rață, unul dintre arbitrii concursului ne privește sever, mă fac că nu-l observ. Între timp, cei din Kaposvár se cărăbănesc cu coada între picioare, îl cunosc pe antrenorul lor, o să și-o ia și ei în bâză. La drept vorbind, merită să și-o ia, pentru că au fost slabi. Ne strângem catrafusele, îmi pun halatul și mă duc să fac duș. Avem timp berechet până la anunțarea rezultatului.

∵

Când crainicul sălii ne rostește numele, urcăm pe podium. Abia încăpem pe el toți patru, dăm un pic din coate până-și găsește fiecare locul. Rață se înghesuie în față, îl acoperă complet pe Zolika, iar acesta, în mod excepțional, n-are nimic împotriva lui. Mă gândesc să-i fac vânt lui Rață, poate cade peste vicepreședintele consiliului județean de educație fizică și sport care ne înmânează medaliile. Individul are o gușă uriașă și e roșu la față de parcă acum ar fi ieșit din saună. Mi-e clar că demult, în copilărie, avea scutire la educație fizică. Ne aplecăm pe rând, iar tipul cu cap de porc gâfâie în timp ce ne agață medaliile la gât, ne privește în ochi cu toată seriozitatea, ne felicită și ne strânge mâna. Rață începe să-i facă pâs-pâs gagicuței care ține tava cu medaliile de argint, dar ea nu-l aude, deoarece crainicul începe să înșire numele băieților de la ștafeta din Szolnok. Urmează apoi băieții din Kaposvár, au reușit să treacă peste șocul înfrângerii, nu li se citește dezamăgirea pe fețe. Toată lumea dă mâna cu toată lumea, suntem, totuși, sportivi. Rață tot le aruncă: *Băieți, a fost frumos.* Ei știu că face mișto de ei, dar se mulțumesc să mormăie în barbă. Rămân pe podium, dar îmi scot medalia de gât. Nu mă interesează ceremonia asta; pentru mine, adrenalina contează.

Gagicuțele s-au fript rău de tot. Nea Bandi s-a pichirisit rău de tot, conta pe faptul că or să câștige locul întâi la pas, însă, până la urmă, puțin a lipsit să termine fără nicio medalie, încă sunt

bosumflate, stau pe podium cu un aer indolent. Felicită ștafeta câștigătoare, dar, de fapt, le-ar scoate ochii cu cea mai mare plăcere. Le cunosc eu. La drept vorbind, nu-mi dau seama de ce-o fi rămas nea Bandi așa de surprins. Se vedea cu ochiul liber că or să înoate de rahat. Anul trecut, la mondiale, s-au înveninat relațiile dintre fete, deși nici până atunci nu murea niciuna de dragul celeilalte, după ce au aflat că, în cantonament, Rață le-a cordit, pe rând, pe toate. Bineînțeles că treaba asta nu s-ar fi aflat în veci dacă tembelul, făcându-se mangă la banchet, cu pileala căpătată gratis, n-ar fi început să se bată cu cărămida-n piept că-i singurul băiat care e și în ștafeta de fete. Ca Robbie Williams în Spice Girls. Fetele, firește, și-au sărit la beregată una celeilalte, s-a lăsat cu de toate – păruială, zgârieturi, tot ce vrei și ce nu vrei, au trebuit să fie despărțite cu forța. Iar în acest timp Rață stătea la bar și se tăvălea de râs.

La cină l-am întrebat pe Rață ce se întâmplă cu Geamandură, că nu reușesc să-l prind la telefon. Mă fac că nu știu nimic, iar el îmi povestește că Geamandură a picat testul antidoping la un turneu internațional de polo pe apă și, de bună seamă, o să primească o suspendare de mai multe luni și nici frate-său, care-i membru în conducerea federației de polo și fostul centru al echipei naționale, nu poate mușamaliza povestea asta. Mormăi ceva gen treaba asta sună nasol de tot, dar la cum își injecta Geamandură EPO[31]-ul, e de mirare că nu l-au depistat mai devreme. Poanta e că și-a băgat asta tocmai din cauza lui frate-său. Toată lumea îl futea la cap cu frate-său în sus, frate-său în jos. Într-o vreme, gagicile se culcau cu el crezând că așa or să aibă mai ușor acces la un număr cu marea vedetă. Geamandură a savurat o vreme situația asta, dar pe urmă i-a picat fisa că, în comparație cu frate-său, nu-i decât un luzăr. Într-o seară, s-a trotilat urât de tot la Rinocerul și mi-a schițat în câteva cuvinte cum o să depășească el rezultatele lui frate-său.

Am știut încă de-atunci că n-o să-i iasă pasiența cu una, cu două, căci frate-său participase la două olimpiade, dar i-am zis că nu-i treaba mea și nu mă bag.

Îmi împing de colo colo în farfurioară felia de tort de punci trandafirie ca neonul și, între timp, punem la cale inițierea care va avea loc astă-seară. Pe listă figurează toată puștimea. Rață susține că unul dintre pișpireii blonzi umflați a ciripit ceva în autocar, așa că pe ăsta să i-l dăm lui pe mână. O să fie o *exclusivitate,* spune el rânjind, apoi ni-l arată pe copil. Un blonduț molâu, nu pare, la prima vedere, periculos sau băgăreț, pe mine până acum nu m-a cântat încă niciodată nimeni, dar cu mucoșii ăștia nu se știe niciodată. Micul umflat, privit de la distanță, zici că-i întruparea inocenței, dar se prea poate să fie un găozar răzgâiat. A mai existat unul care, în timpul inițierii, ne-a amenințat că tăticul lui e polițist și că o să ne bage pe toți la închisoare. Asta, bineînțeles, nu i-a folosit la nimic; dimpotrivă, și-a luat o porție dublă, dar tot n-a vrut să facă ciocu' mic, așa că Rață l-a căutat după stingere și i-a șoptit la ureche că, dacă ne cântă, o să-i taie beregata la noapte, în somn. N-aș fi băgat mâna-n foc că Rață chiar o să-i taie beregata, dar ce-i al lui e-al lui, știe să fie foarte convingător. A doua zi, nenorocitul ăla de țânc, cu ochii umflați de nesomn, abia se ținea pe picioare când s-a dus la bazin și, cum se așeza undeva, cum ațipea. Peste un an, el era deja una dintre marile scule ale inițierii.

Așteptăm până se așterne liniștea pe coridor, apoi ne ducem la cei mici. Avem la noi șlapi, prosoape și lanterne, Rață are și o sacoșă de plastic, habar n-am la ce-i trebuie, pentru că până acum n-am mai folosit așa ceva. Batem la ușa gagicilor, să vină, să jurizeze, apoi mergem în camera celor mici. Deschidem ușa și ne strecurăm înăuntru pâș-pâș. Copiii somnoroși clipesc mărunt la lumina lanternelor. Unul dintre ei scoate mâna

de sub pătură și Rață se răstește la el să nu și-o ia la labă, la care toată lumea izbucnește în râs, iar piciul se înroșește până-n vârful urechilor. Rață îi și ordonă rapid să se dea jos din pat, iar fetele se așază pe pat în locul lui. Pe urmă, îi aliniem frumușel pe pișpirici la perete, le spunem să-și tragă jos pantalonii de pijama și-i batem la cur cu șlapii. Pe blonduț îl ia în primire Rață și, bineînțeles, încasează o porție dublă. Nu mi-am închipuit că or să reziste așa de bine. Abia dacă orăcăie doi-trei dintre ei, unul singur începe să se smiorcăie pe bune, dar îl potolim rapid. Vin la rând prosoapele. Le răsucim, le umezim capetele la chiuvetă, și-i zvântăm în bătaie, le lăsăm dâre roșii pe spinare. Câțiva iarăși dau apă la șoareci, printre ei și blondușul, dar el iar încasează o porție dublă de la Rață, care, la final, se duce la el și-i întinde o batistă. Băiatul rămâne mască și dă să o apuce, dar, în ultima clipă, Rață o scapă pe podea și, când copilul cu părul bălai se uită la el năuc, zbiară la el s-o ridice de jos. Pe urmă, când se apleacă, Rață își înalță piciorul și-l pune să-i lingă talpa papucului, s-o facă lună. La început, băiatul crede că-i vorba de-o glumă, începe să râdă, tulburat, la care Rață își apropie și mai mult șlapul plin de ciuperci de fața lui și repetă porunca. Cineva izbucnește în râs, iar bufleiul se pune pe smiorcăială. Se prinde că-i o treabă serioasă, pe viață și pe moarte, și chiar trebuie să lingă jegul, începe să-mi fie milă de amărâtul ăsta. E speriat rău de tot, deși nu știe că Rață s-a dus dinadins la veceu înainte să venim aici. În clipa următoare, unul dintre cei mari se apropie de băiat și-i trage o bleandă zdravănă, la care acesta începe să lingă talpa șlapului. Bineînțeles că taman acum se apucă să-mi sune telefonul. Mă uit să văd cine mă caută. Maică-mea. Poate că abia acum a observat că nu-s acasă. Altminteri, n-am nici cea mai vagă idee de ce m-o fi căutând. Trec telefonul pe modul silențios și mă uit cum își face treaba băiețelul. Scuipă și-i vine să

vomite, dar linge tot mai grăbit, și-o fi dat seama că, cu cât termină mai repede, cu atât mai curând o să scape de dementul ăsta rânjit, care-i ține lanterna în ochi.

Începe să mă plictisească spectacolul ăsta. Privesc în jur. Pișpiricii, galbeni ca ceara, fac niște ochi cât cepele. Bănuiesc ce-i așteaptă, au auzit deja despre aceste povești de groază.

— Apasă ca lumea cu limba, agariciule, că, dacă nu, o să-mi lingi și curul până-mi tocești flocii, îl amenință Rață pe zgâmboi.

Iar îmi sună telefonul. Maică-mea n-are stare. Îl închid și-l pun în buzunar, dar apoi îmi dau seama că ar fi mai bine să vorbesc eu cu ea decât să se-apuce să-l sune pe nea Bandi.

— Mă-ntorc imediat, îi spun băiatului de lângă mine, care îl privește fascinat pe Rață, apoi ies pe coridor în vârful picioarelor și mă duc înapoi în cameră.

Zolika doarme cu fața la perete. Scâncește în somn. Nici n-am băgat de seamă că nu participă la inițiere. Îmi scot din geantă iarba dosită. Brusc, cum-necum, îmi trece cheful de toată povestea asta, prefer să cobor în curtea din spate și mă ascund după pubele, să-mi răsucesc fumegara. În timp ce-mi scot din buzunar hârtia și iarba, capacul uneia dintre pubele se deschide cu un păcănit asurzitor și din ladă răsare un ciudat bărbos cu moaca jegoasă. Parcă ar ieși din turela unui tanc, exact ca gagiul ăla cu căciulă din piele în *Eroii lui Kelly*[32], iar țoalele zici că și le-a înnoit dintr-un film cu zombi. În timp ce se cațără să iasă din gunoiul care duhnește de-ți mută nasul din loc și se oprește lângă mine, îl măsor încetișor din cap până-n picioare. Chiar că arată ca un zombi, poate că doar capul îi arată ceva mai bine. Își scutură din chică câteva coji de cartofi, apoi se uită la mine și-mi spune:

— Salutare, tinere padawan[33]. Îmi dai și mie un rotocol din feștila ta?

Totul e atât de bizar încât nu m-ar fi mirat nici dacă trăncăneala bătrânului ar fi apărut într-o bulă de dialog. Îi spun că îi dau, firește, dar nu prea mai am chef de trăncăneală. Când bag rotocoale, mintea mi-o ia din loc, nici nu mai încerc să-mi urmez gândurile. Îl ascult pe tip. Pufăim jointul, iar el simte că, în sfârșit, a găsit pe cineva căruia îi poate împărtăși viziunea lui legată de apocalipsă sau mai știu eu ce. La început mă asigură că nu-i cazul să-mi fie teamă de boschetari, cu ei n-o să am vreo belea. Ba dimpotrivă, din moment ce omenirea produce tot mai multe gunoaie, boschetarii au s-o ducă și ei din ce în ce mai bine, căci știu cu precizie ce și unde să caute. Și-așa în curând o să se facă totul praf și pulbere în apocalipsă. Încerc de trei ori la rând să pronunț cuvântul apocalipsă, dar nicicum nu vrea să-mi iasă, la care ciudatul ridică arătătorul în aer și-mi șoptește doar atât:

— Armageddon.

— Bruce Willis, zic eu dând din cap a încuviințare. E un tip de milioane.

Tipul își încrețește fruntea, apoi, văzând că nu mai spun nimic, ridică din umeri și mă întreabă:

— Mi s-a făcut foame. N-ai vrea să iei cina cu mine?

Știu că nu se cuvine să refuz o asemenea invitație, dar, la cantină, două pițipoance mi-au dat și cina lor, am băgat în mine trei porții de cașcaval pane și încă simt că dau pe-afară de cât am glojdit. Îi spun că abia am mâncat, dar îi mulțumesc, la care ciudatul, zâmbind, cum că nu face nimic, îmi spune că pomana porcului nu-i obligatorie, apoi se urcă din nou pe containerul de gunoi, mai întoarce o dată capul și dispare în deschizătura lăzii, trăgând capacul peste el.

O vreme rămân lângă pubelă, ascult zgomotele dinăuntru, tipul își caută o poziție comodă, apoi mă îndrept spre intrare și mă trec apele la gândul că poate tocmai acum o să-l apuce pișarea și pe

nea Bandi. Pe palier, între etaje, încep să-mi chiorăie mațele. Ca o detunătură. La etajul nostru e o liniște mormântală. Zici că inițierea a avut loc acum o sută de ani, deși este exclus să se fi terminat așa de repede. Mai degrabă se consumă o lucrătură din aia făcută în tăcere. Iau viteză, să ajung la timp la veceu. Cineva a lăsat lumina aprinsă. Nu mă pot hotărî în care cabină să intru, dar mai am puțin și mă cac pe mine. Tropăi o vreme nervos, în cele din urmă respir adânc și împing ușa cabinei de lângă perete, plină de mâzgălituri, cu pizde, pule, nume și numere de telefon.

Rață stă în picioare în fața bazinului, cu spatele rezemat de ușă, și își înfige un ac al dracu' de lung până la rădăcină în buca stângă. Are curul plin de urme de înțepături. Cred că, până acum, nu mi-a sărit în ochi deoarece nu am obiceiul să mă uit la curul lui. Ușa se desprinde de degetele mele, continuă să se deschidă. Rață își injectează conținutul seringii în mușchiul fesier, apoi își scoate acul. Abia acum se vede ca lumea cât e de lung. Ușa se lovește de perete. Rață își ridică privirea.

— Puteai să-ncui ușa, futu-i, îl apostrofez eu uitându-mă la seringă.

Rață rămâne o clipă descumpănit, apoi se întoarce cu fața la mine și ascunde seringa la spate.

— Am văzut ce-ai făcut, îi spun eu rânjind.

— Mătușa lui Geamandură mi-a prescris-o, o dă el cotită. Mă dor urechile de-nnebunesc, băga-mi-aș.

Știu că știe că știu că mănâncă rahat. Mă uit la dobitocul ăsta nenorocit, cum stă cu seringa ascunsă la spate, îmi apare în fața ochilor curul lui ciuruit de înțepături și nu-mi mai pot stăpâni hohotele de râs, care aduc, mai degrabă, a chelălăit. Rață se uită la mine cu o privire ciudată, parcă speriat, mie îmi dau lacrimile de-atâta râs,

chiui și nu mă mai pot opri. Nu-mi dau seama cât timp trece până când Rață se adună și-mi spune:

— Încetează odată, băga-mi-aș! O să-l trezești pe nea Bandi.

Cu asta nu face decât să pună paie pe foc. Mă apuc să nechez din nou și vreme de două minute nu reușesc să mă potolesc și, între timp, mă bagă-n boală gândul că o să râd așa până la sfârșitul vieții. Lui Rață îi pică, în cele din urmă, fisa că degeaba mă țistuiește, că oricum n-o să-mi trag fermoarul. Știu să citesc pe moaca lui care-i treaba, acum e la faza când începe să-și piardă răbdarea. Face un pas spre mine, iar eu sar într-o parte ca un toreador. Rață mă privește dând din cap dezaprobator, ridică din umeri, apoi iese din veceu. Intru în cabina goală, îmi șterg lacrimile și mă ghemuiesc deasupra bazinului, dar nu reușesc nici în ruptul capului să mă cac, pentru că mă tăvălesc de râs.

4X100

Când Zolika ajunge la capătul bazinului, mă aplec cu o mișcare hotărâtă și apuc cu ambele mâini marginea cauciucată a blocstartului. Îl văd ca într-o filmare dată cu încetinitorul, dar poate că chiar se mișcă ceva mai încet pe măsură ce mușchii i se încarcă de acid lactic, când brațele și picioarele îi devin tot mai rigide. Apa spumegă în jurul lui, stropii de apă împroșcați de jur-împrejur scânteiază în lumina rece a reflectoarelor. Strigătele îmi par mai stinse, zgomotele mai estompate, de parcă m-aș afla sub un clopot de sticlă. O clipă am senzația că Zolika n-o să mai ajungă niciodată la finiș în timp ce toți ceilalți răcnesc din toți rărunchii în spatele meu. De-acum, ei nu prea mai au ce face, și-au înotat lungimile, doar eu am mai rămas în concurs. Sunt ultimul din ștafetă. Arbitrii stau de o parte și de alta, urmăresc cu fețe grave dacă efectuăm schimbul în mod regulamentar. Sunt cât se poate de liniștit, avem un avans uriaș. Este exclus să poată recupera un handicap atât de mare oricare dintre ștafetele aflate în urma noastră. Rață a fost primul, a înotat foarte bine, și-a depășit adversarii cu o lungime și jumătate, apoi omul nostru cel mai slab a reușit să conserve acest avantaj, la care Zolika a adăugat încă o jumătate de lungime. Când ai un avans ca ăsta, n-ai cum s-o faci de oaie decât dacă ratezi schimbul. Mie nu mi s-a mai întâmplat așa ceva până acum, l-am exersat în draci la antrenament. Schimbul este cel mai simplu lucru din lume: nu sări în apă până când coechipierul nu atinge peretele cu degetele. Esențială este continuitatea. De parcă n-ați fi doi, ci tu și coechipierul tău sunteți un singur om, de parcă ai fi o prelungire a lui, sunteți o singură mișcare continuă. În concurs, desigur, lucrurile stau un pic altfel, ești mai montat și toate alea, ții morțiș să câștigi. Eu încă n-am

ratat niciun schimb, însă, când mă aplec înainte, spre suprafața apei, simt că am început prea devreme această mișcare. Până când degetele lui Zolika nu ating peretele, picioarele trebuie să-mi rămână pe blocstart. Cronometrai semnalează dacă am luat startul prea devreme. Acum câțiva ani, decizia o luau arbitrii, dar acum, până și la acest capitol, decizia o iau aparatele. Am senzația că încremenesc în aer o zecime de secundă. Poate că vârfurile unghiilor încă ating partea cauciucată a blocstartului. Totul pare să se încetinească și mai tare în jurul meu, ultimul sunet pe care-l aud înainte de a spinteca apa este urletul lui Rață, „Bagămarefutuibagămare". Dacă am ratat schimbul, a fost o chestie de milimetri.

Ajung la finiș. Până să ajungă, la egalitate, și ștafetele de pe locul doi și locul trei, îmi scot casca și ochelarii de înot, îmi șterg fața și mă uit în tribună. Imediat văd că am îmbulinat-o. Nea Bandi e mai congestionat la față decât de obicei. Mai are puțin și radiază lumină. Mă cațăr pe marginea bazinului trăgându-mă în brațe până la brâu, iar apoi pășesc pe gresia zimțată. În timp ce-mi șterg din ochi apa care mi se prelinge de pe frunte, Rață se apropie de mine și nu-mi spune decât „Ai futut calu-n pizdă, futu-i". Ridic din umeri, nu știu ce pula mea să-i spun, chiar că am pizdit-o, dar să-mi arate ei pe cineva care n-a dat niciodată-n viață cu mucii-n fasole. Mă întorc la scaune și-mi adun catrafusele, apoi pornesc spre vestiar. Văd că nea Bandi urlă și-mi face semne, dar mi se fâlfâie. Prefer să las capul în piept și să-mi văd de drum, trec prin fața tribunei, iar apoi cobor scările ce duc la dușuri. Aici, jos, e liniște, intru într-o cabină și dau drumul la apă. O fac tot mai fierbinte, îmi clocotește tot mai tare în creștet. N-aud nimic, nu văd nimic. Pe urmă, când ies de sub jetul de apă și încep să bâjbâi după prosop, simt că ating pe cineva. Îmi șterg apa de pe față și deschid ochii. Rață stă proțăpit în fața mea. Nu-mi spune nimic,

doar îmi trage un pumn în mutră. Luat prin surprindere, nici nu-mi dau seama ce se întâmplă, mă ia cu amețeală, dar reușesc să-mi păstrez echilibrul. Când îmi aplec capul, picăturile de sânge îmi țâșnesc din nas și împroașcă linoleumul ud în jeturi tot mai groase, zici că-i un bombardament aerian devastator. Durerea, ca o pânză de păianjen, îmi cuprinde toată fața. Îmi ridic privirea. Rață stă la câțiva pași de mine, gata să-mi mai tragă una, dar Kishorvát îl imobilizează. Pornesc spre el, să-l altoiesc, dar, când ridic mâna, cineva îmi prinde brațul și mi-l răsucește la spate. Zolika mă conduce la punctul de acordare a primului ajutor. Doctorul – un tip tinerel, ochelarist, în șlapi, îmi șterge sângele de pe față, se uită la mine o bucată de vreme, îmi pipăie nasul, bărbia și pomeții, apoi îmi spune să nu-mi fac griji, nu-i spart, am doar o contuzie. Dacă nasul cu contuzie ar fi al lui, precis n-ar fi așa de liniștit. Îmi vine să mă răstesc la el, dar văd că nu-i vreun papleacă, așa că, până la urmă, nu mai spun nimic. Se duce la frigider, scoate o pungă cu gheață din congelator, se întoarce cu ea la masa de consultație și mi-o pune pe obraz. Recele îmi cade bine, mă simt de parcă mi-aș băga capul într-o copcă de pescuit. Între timp, îmi promit c-o să-i fac felul găozarului ăluia. Indiferent dacă mi-a rupt nasul sau nu. Îl rog pe doctor să mă lase să stau nițel întins pe patul din cabinet, dă din cap a încuviințare, îmi spune să mă simt ca acasă, apoi se duce la chiuvetă și își spală mâinile cu dezinfectant.

Ștafeta noastră a fost descalificată. Altminteri n-ar fi avut motiv jigodia să se dea la mine. Cel mai tare mă sperie mutra mea, ce-o să se aleagă de ea, că încă am niște junghiuri nasoale, cu toată gheața pe care o țin apăsată. Javra mi-a tras-o ca lumea și probabil că o să mai încasez una și de la nea Bandi. La drept vorbind, n-o să se lase cu scandal, dar sunt tare curios să văd cum or să pună batista

pe țambal. Pe Rață nu-l vor suspenda, aș îndrăzni să pariez oricât pe chestia asta. Cafteala n-au văzut-o decât Zolika și Kishorvát. Pe Zolika or să-l amenințe că-l pun la păstramă dacă ciripește, iar pe Kishorvát or să-l ungă, să nu dea din clanță. Eu, unul, n-am nicio șansă în fața avocaților năimiți de babacu' lui Rață. Ăștia-s în stare să inventeze ceva și dacă șulfa asta se repezea la mine în tribună, de față cu cinci sute de martori oculari. A vrut să mă îmbrățișeze în semn de consolare, dar a alunecat pe linoleum. Iar eu am vrut să-l bat pentru că n-am suportat eșecul, așa că a fost nevoit să se apere.

Aș putea să-l dau în gât fără probleme. Are baftă că la concursurile de juniori nu se face controlul antidoping. Cică costă prea mult, dar adevărul o fi că n-are nimeni nici chef, nici timp să se distreze cu copiii. Las să bage-n ei marfa, odată și odată tot or să crească și atunci o să-i umfle WADA[34]. O să-i trimită acasă din cantonamente sau o să-i prindă cu ocaua mică la un concurs internațional și o să fie suspendați câteva luni. Câtă vreme ești tânăr, bagi în tine ce vrei, sau ce-ți dă mâna să cumperi, sau ce-ți procură antrenorul. Nu interesează pe nimeni cum ajunge cineva campion la șaisprezece ani.

Ușa se deschide, o clipă zgomotele de afară se întețesc, apoi iar se cufundă totul în tăcere, cineva se apropie de mine, nu mă uit cine e, nu pot deschide ochiul, mi-l acoperă gheața.

— Ce-a fost asta? mă întreabă nea Bandi cu glas răgușit.

Stă lângă masă, se apleacă deasupra mea. Când îmi dau jos gheața de pe obraz, mirosul pătrunzător de transpirație îmi izbește nările. Mi se face stomacul ghem de greață, așa că-mi pun gheața la loc și mi-o tot aranjez, să nu-mi acopere gura. Vreau să-i pot da răspunsuri inteligibile.

— M-a lovit, îi spun eu pe nas.

— Dar știi de ce, nu-i așa? mă întreabă.

— Pentru că-i o jigodie, răspund eu și zâmbesc satisfăcut că i-am servit-o la fix, dar apoi simt un junghi în nas și îmi piere cheful de zâmbete.

— Nu te obrăznici, băiete, că-ți trag și eu una, mormăie nea Bandi.

— Nu știu de ce m-a lovit, răspund.

— Știi pe ce loc a terminat ștafeta?

— Nu.

Mă prefac că n-am nici cea mai vagă idee că am fost descalificați.

— Pe locul zero, băiete, spune el. Zero, repetă pe un ton funest. Ai belit-o, băiete. Ai belit-o nasol de tot.

— Dar…

— Mucles! mă repede pe un ton mai ridicat, dar încă nu zbiară. Ne-au descalificat din cauza ta.

— Îmi pare rău.

— Ai de ce să-ți pară rău, îmi zice el. În ștafeta asta, acum, ai înotat pentru ultima oară. N-o să te las să fuți încă o dată munca altora. Ai merita să-ți smulg coaiele și să ți le îndes în gură.

Nu-i răspund nimic. Știu că astea-s vorbe goale, să mă sperie. Oricum n-o să mă scoată din ștafetă, eu sunt al doilea pe țară la două sute de metri, dacă nu mă bagă în echipă, păcălicii ăștia n-or să mai urce niciodată pe podium.

— Bagă-ți mințile-n cap! mă previne.

Simt că se străduiește din greu să-și păstreze cumpătul, deși e opărit rău de tot. I-aș spune cu dragă inimă să nu se ambaleze, să nu facă hemoragie cerebrală, dar prefer să fac ciocu' mic, să n-aibă impresia că vreau să-l provoc. La o adică, mi se rupe-n paișpe dacă o mierlește. Pe urmă, simt o chestie absolut ciudată, nici nu prea îmi dau seama de unde până unde, dar mi se face milă de nenorocitul ăsta de bășinos bătrân. Nea Bandi se întoarce pe călcâie, se îndreaptă spre ușă, îl aud cum se oprește o clipă, poate că vrea să mai spună ceva, dar pe urmă apasă clanța și iese. În timp ce iese, iar se întețește hărmălaia din bazin,

clipocitul apei sfărâmate în particule fine, crainicul sălii anunță participanții la următoarea probă, zgomotele reverberează, apoi se lasă tăcerea. Închid ochii și adorm cu gheața pe obraz.

Până la urmă, nu trebuie să merg la spital, doctorul e de părere că nu-i vorba de o fractură, cel mult e o mică fisură; prin urmare, nu trebuie pus osul la loc, iar altceva nu prea se face în situații din astea. Mi-e totuna, de-acum nu mă mai doare așa de tare și asta mi-ar mai lipsi, să fac o radiografie la creier. În drum spre casă au grijă să ne despartă. Eu șed în față, nea Bandi bombăne în spatele meu împreună cu antrenorul secund, iar Rață stă pe locul lui obișnuit, face pe deșteptul pe rândul din spate de tot. A început să se poarte mieros cu Zolika, dar bag mâna-n foc că-i aruncă praf în ochi și a născocit vreo altă șmecherie. La urmă, Zolika are să și-o ia în frează, precis. Tâmpitelul se mai ține oleacă tare în șa, dar se vede că nu-și încape în piele de bucurie. I se permite să stea pe locul meu, lângă Rață și gagici. Poate că Rață aranjează ca, în drum spre casă, să aibă parte și de un supt.

Concursul s-a terminat târziu, iar pe urmă ne-am dus să mâncăm, așa că o să ajungem acasă după lăsarea întunericului. La ore din astea se poate face orice, luminile nu se aprind, doar pe intervalul dintre șirurile de scaune e o luminiță de semnalizare din podea. Nu mă uit în spate, știu ce fac. De fiecare dată-i aceeași poveste. Se distrează cu telefoanele în semiîntuneric sau se uită la un film, se uită cu mutre amețite la ecranele celularelor, parcă ar fi niște măști, iar alții profită de ocazie și bat untul. Acum câteva săptămâni, nu mai țin minte de unde ne întorceam, Niki i-a stat cloșcă lui Rață și altor doi băieți, iar apoi Rață a convins-o pe o tipă nouă să-și dea în coapse cu toți, că aici ăsta-i obiceiul. În timpul ăsta, doi gagii își băgau degetele în Viki sau în Timi, nu-mi amintesc exact. Mergea treaba destul de bine, dar, pe urmă, una dintre gagicile nasoale s-a crizat că ei

nu vrea să i-o pună nimeni, ceea ce era foarte adevărat, dar săraca-i chiar urâtă cu spume, așa că am încercat să-l convingem pe Zolika să profite de ocazie, și așa e întuneric, nu-i chiar așa naspa, dar tâmpițelul nu s-a lăsat fraierit; între timp, gagica s-a pornit să bombăne tot mai tare, iar noi n-am vrut să vină nea Bandi în spate, așa că, până la urmă, ne-am lăsat de frichifrichi și ne-am uitat la un film porno cu legături pe tableta lui Viki.

Mor de ciudă când mă gândesc ce pierd din cauza jigodiei de Rață. Nu pricep în ruptul capului de ce am eu de tras dacă el a fost jigodia. Obrazul continuă să mă doară, dar treaba asta, în afară de mine, nu interesează pe nimeni. O să se pună batista pe țambal, în mod sigur. Nea Bandi a uns deja osia, să nu se încheie un proces-verbal în legătură cu cele întâmplate, iar acasă contează doar vorbele lui. Și, categoric, nu există nicio șansă ca maică-mea să se atace, iar dacă, Doamne ferește, tot încearcă să se plângă, nea Bandi are să-i explice că-i numai vina mea, iar ea, ca de fiecare dată, o să dea din cap aprobator.

Aș putea să-l dau în gât pe Rață, pe chestia cu dopajul, însă asta ar fi o nemernicie, iar eu nu-s un nemernic.

Îl aud pe Zolika, întorc capul, văd că vrea să vină la mine, dar nea Bandi îl oprește, îl întreabă ce vrea, pe urmă, când Zolika îi spune că ar vrea să discute cu mine, nea Bandi îl gonește la locul lui. Zolika nu se încontrează cu el, pornește înapoi, drumul șerpuiește, îi urmăresc din priviri silueta, cum înaintează clătinându-se. Când se așază la locul lui, pe rândul din spate, privirea mi se încrucișează cu a lui Rață. Rânjește la mine și își trece degetul arătător de-a curmezișul beregatei, i-aș face semn că poate să mi-o ia în gură, dar urmează o curbă mai ascuțită și Rață se prăbușește în poala lui Niki. Amândoi râd în hohote. N-au decât să râdă. Mă doare-n cur. Mă întorc cu fața înainte, rămân cu privirea ațintită pe fereastră. Nu

știu pe unde suntem. Motorul autocarului huruie monoton, luminițe mărunte răsar din neant, apoi, în clipa următoare, dispar în întunericul imens, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Mă plictisesc de moarte, de unul singur. Mă zgâiesc în neant și inventez în mintea mea tot felul de metode de execuție. Îmi împrumut ideile din serialul *Scrânciobul*[35]. Mă ambalez tot mai tare, îmi devin tot mai limpezi, tot mai sofisticate modurile în care poate muri cineva. În cele din urmă adorm și totul se continuă în vis. Până ajungem acasă, Rață o mierlește de jdemii de ori.

Mă trezesc când cineva aprinde lumina. Mijesc ochii, apoi văd că toată lumea se pregătește de coborâre. Nea Bandi stă lângă mine, se răstește la careva să ia viteză. Acum o lasă mai încet cu înjurăturile, pentru că ne așteaptă părinții în parcare, nu și-au mai văzut odraslele de două zile, sunt foarte emoționați, vor să afle cum a fost, de parcă nu le-ar fi sunat la telefon din cinci în cinci minute. Când dau să cobor, nea Bandi mă apucă de braț și-mi spune să stau locului, că vrea să discute cu mine. Mă așez la loc și mă uit cum coboară cu toții frumușel, unul după altul. Rață trece pe lângă mine de parcă nici n-aș exista, bineînțeles că și eu mă străduiesc să fac abstracție de el, dar, pe măsură ce se apropie de mine, mi se suie sângele la cap și mă gândesc dacă să-l lovesc sau nu. Nea Bandi e însă pe față. Îl cunosc pe bătrânu', îmi freacă ridichea încă o dată, că din cauza mea a fost descalificată ștafeta noastră și să fiu cuminte. Pe Rață n-o să-l bruftuluiască în veci din cauza trosnelii, cel mult o să-l cheme la el în birou, o să se uite urât la el și o să-i spună să nu se mai repete treaba asta. Între timp, Rață o să facă pe el de râs în sinea lui, pentru că știe că, dacă taică-său nu sifonează lovelele, s-a zis cu clubul. De aia iese de fiecare dată basma curată din orice belea. Datorită lui taică-său. Datorită cașcavalului lui taică-său. După ce coboară toată lumea, nea Bandi se apleacă

spre mine și-mi spune că știe că am futut ștafeta în mod intenționat, de-al dracului, chestie care mă ia nițel prin surprindere, pentru că nici măcar eu însumi nu sunt sigur de treaba asta, așa că de unde naiba ar putea s-o știe el. Nu-i spun nimic, nici nu se așteaptă să-i spun ceva, îmi bombăne încă o dată să-mi vin în fire și alte căcaturi de-astea, își încrețește fruntea, se încruntă, se holbează la mine și mă previne să născocesc o explicație credibilă până ajung acasă, în caz că m-ar lua maică-mea la întrebări, căci, altminteri, o să-mi ia la șuturi curul căcăcios. Începe să mă doară nasul, deși nici nu s-a atins de el. În încheiere mă amenință c-o să-mi smulgă coaiele dacă mâine-dimineață nu mă prezint la antrenament. Iar eu nu fac altceva decât să dau din cap ca un tembel și, între timp, simt că bătrânu' trece printr-o pasă ciudată, împăciuitoare, mă bate chiar și pe umăr când, la despărțire, îmi spune: „Iar acum, marș acasă, băiete, nu cumva să-și facă griji mămică-ta".

Futu-ți mama mă-tii, îmi zic în sinea mea, dar, firește, nu-i răspund nimic.

Când cobor din autocar, îmi dau seama ce mulțime s-a adunat în parcare. Mă duc la cală și, când mă aplec să-mi iau geanta, Zolika mă pâsâie de pe cealaltă parte a autocarului. Mă prefac că nu-l aud, dar, în cele din urmă, insistă atât de sonor încât, oricum, nu m-ar crede că nu-l aud.

— Ce-i? îl întreb.

— Vreau să vorbesc cu tine, îmi spune.

— Ia-o-n gură, îi răspund.

— E ceva foarte important, îmi spune, ca și cum nu m-ar fi auzit.

Citesc pe mutra lui că iar a dat de bucluc, dar a fost o javră după cardeală. S-a dat cu Rață. N-are decât să se ducă-n mă-sa aia urâtă ca noaptea.

— Nu mă interesează, îi spun și dau să-mi scot geanta din cală.

A mea a rămas ultima. Șoferul vine lângă mine și vrea să tragă în jos ușa calei. Îi spun să n-o tragă

peste mine, la care el se răstește să nu mă câcâi atâta, n-are timp să se coiască aici toată noaptea cu noi, medicamentele mi se rostogolesc pe jos și-i spun să mi-o ia în gură, că de-aia își ia firfiricii și, la urma urmei, să zică săru' mâna că are slujbă și așa mai departe, la care tipul se sictirește și e gata să se repeadă la mine, dar tocmai atunci apare o mămică și îl întreabă unde-i rucsacul lui Pișțike, că nu-l găsesc nicăieri. Șoferului îi trec năbădăile, iar eu îmi umflu rapid geanta, mi-o pun pe umăr și pornesc spre casă. De Zolika nu reușesc să scap, desigur, cu una cu două. Ocolește autocarul și se ia după mine. Pe el nu-l așteaptă nimeni. Pornesc spre oraș. Vrea să mă opresc, la care eu îi spun să cânte la altă masă. Un automobil se apropie și oprește lângă noi. E mama lui Rață. Ea e la volan, cu băiețelul ei așezat lângă ea. În spate sunt două gagici, cred că-s Niki și Viki, dar nu le văd clar din cauza geamurilor fumurii. Rață își coboară geamul și-l strigă pe Zolika să urce, că o să-l ducă acasă. Zolika pare stingher, emoționat, dar îmi închipui că nu vrea să fie nepoliticos, mai ales acum, că a ajuns să se tragă de șireturi cu Rață, așa că, până la urmă, urcă în spate. Mama lui Rață mă întreabă dacă nu vreau să mă ducă și pe mine, dar, până să apuc să-i răspund „mulțumesc, nu", Rață îi spune că eu locuiesc pe-aproape și mașina o ia din loc. Privesc conturul capului lui Zolika și al celor două gagicuțe. Știu că-i o tâmpenie mare cât mine, dar îmi trece prin minte, nu știu de unde pula mea, ce-o să fie dacă asta e ultima oară când îl văd pe tâmpițel.

În drum spre casă traversez zona cea mai dărăpănată a orașului, poate o să se lege careva de mine și, atunci, nu trebuie s-o mai ard în terțe în legătură cu nasul spart. Această parte e numită Bronx, aici i-au mutat pe cioroi când au reabilitat centrul orașului. Totuși, nu-i un loc chiar atât de nasol, mai degrabă are doar o reputație proastă; în orice caz, întorc capul destul de des, să văd dacă

nu cumva mă urmărește cineva. Străzile sunt tăcute de tot, doar din câte o fereastră răsună strigăte și plânsete de copilași, din unele curți se aude lătratul câinilor, grohăit de porci sau răgetul vreunui măgar.

Tocmai când ajung într-o zonă mai liniștită, pe lângă mine trece o iagalie vărzuită, cu toba de eșapament spartă. Când ajunge în dreptul meu, mă uit înăuntru. În rablă sunt doi tipi cu moace de bidon turtit, unul dintre ei îmi întoarce privirea, dar se face că nici nu mă vede, să tot aibă vreo șaișpe ani, iar pretenarul lui douăzeci. După vreo sută de metri încep să încetinească, opresc la colțul următor, în fața buticului non-stop, coboară în grabă, unul din față, iar altul de pe bancheta din spate, abia acum observ că nu-s doar doi, ci trei, doar că ăla din spate precis că o fi stat culcat pe banchetă. Șoferul rămâne la volan, nici nu oprește motorul. Ceilalți doi sunt niște huidume pocite, nici nu-i de mirare că beralia abia înainta, dar acum ăl mai baban dintre ei se apropie de geamul pe care sunt serviți clienții și începe să fluture o chestie neagră. Văd cum i se mișcă buzele, crâmpeie din ce spune răzbat până la mine, dar nu pricep ce tot turuie. Reclama luminoasă le vopsește chipurile în roșu și albastru. Îmi pică fisa că-i vorba de un jaf și că chestia neagră pe care o flutură hăndrălăul trebuie să fie un pistol.

Brusc, simt că mă apucă toți dracii. M-am săturat, în pula mea, de toate porcăriile astea. Mi se rupe-n paișpe, n-au decât să-mi facă pardesiu de scânduri, dar nici de-al dracului n-o să traversez strada și nici n-o să mă tupilez sub o poartă, să aștept până jefuiesc ăștia magazinul și pe urmă virează în paștele mamei lor. Îmi continui drumul, acum non-stopul e doar la vreo cincizeci de metri de mine. Cei doi goriloi continuă să se moșmondească la ghișeu, sunt tot mai nervoși, iar vânzătorul sau e foarte mocăit, sau foarte coios, pentru că până acum ar fi avut timp să facă și

inventarul. Inima îmi bate nebunește, ca la antrenament, după zece serii de patru sute de metri fluture, iar între timp mă năpădește un val dur de adrenalină și simt cum începe să mă furnice cârnatul. Bandiții continuă să urle, cineva mă sună la telefon, mă uit să văd cine. E Zolika. Îmi ridic privirea, s-a lăsat o tăcere dubioasă, cei doi tipi nu mai răcnesc, doar motorul huruie. Pulsul mi-o ia și mai tare razna, îmi văd de drum, dacă ăștia nu-și termină jaful, voi fi nevoit să trec printre ei, fiindcă am luat deja decizia că n-o să traversez. Strada e pustie, nicăieri nu-i niciun stăpân care-și plimbă câinele, nicio mașină, niciun polițist. Precis că e un meci la televizor. Sau poate că-i ora la care se dă *Printre prieteni*[36]. Ajung la douăzeci de metri și una dintre jigodii întoarce capul. Privirile ni se încrucișează. Nu privesc în altă parte. *Tu-ți mama mă-tii,* îmi zic în gând. Poate că-mi aude gândurile sau simte cât sunt de furios și știe că nu merită să se ia în hără cu mine. Ajung la zece pași de ei. Malacul se întoarce, își apucă pretenarul de braț, îl smucește din fața magazinului, tipul trage o înjurătură, să-l lase dracu' în pace, îi trebuie și mărunțișul, dar celălalt îl înghesuie în mașină. Se uită la mine ca la o fantomă. Sau ca la aer. Când ajung în dreptul magazinului, șoferul ambalează motorul, una dintre javre coboară geamul și-mi latră că or să-mi facă felul dacă-i bingănesc, iar eu mă răstesc la el să se ducă-n pizda răpănoasă a curvei care l-a fătat, îmi privește nasul umflat, tricoul plin de sânge, dar nu coboară din mașină și nu vrea să mă ia la bătaie. Pe urmă, motorul duduie și o iau din loc în scrâșnet de cauciuc. Mă uit înăuntru pe ușa de sticlă a magazinului. La vânzare e o tipesă. Privește strada, e albă ca varul. E șocată, pe bune. Deasupra ei, pe un raft, vibrează un televizor. Barcelona umilește Realul. O întreb dacă se simte bine, iar ea îngaimă ceva, apoi pune mâna pe telefon și-i sună pe pisari. O tânără ieșită la plimbare cu câinele trece pe lângă mine. Are

căști în urechi. Se oprește la ghișeu, se apleacă și cere un pachet de Marlboro auriu. Pornesc în direcția opusă. Peste un sfert de ceas răsucesc cheia în broască și-mi aduc aminte că n-am sunat-o pe mama.

Surioara lui Zolika

Stau la oglindă și încerc să-mi imaginez că mă privesc pe mine de dincolo, din cealaltă parte. Îmi privesc bărbia julită, nasul umflat. Din fericire, Rață-i o pulă bleagă, nu-i în stare nici măcar să-mi fută o directă de dreapta ca lumea. Slavă Domnului, maică-mea e complet întoarsă pe dos, nici n-a observat ce mare mi s-a făcut bârnăul, dar așa, măcar, n-a trebuit să inventez niște explicații. Deși s-ar putea să observe la un moment dat, doar că n-o interesează. Firește, dacă o să mă întrebe ce s-a întâmplat, o să încropesc cu ușurință o minciună gogonată. Nu-mi fac griji că s-ar putea să nu se lege ceva în povestea mea sau că o să mă încurc în detalii. Există găuri în toate poveștile, de cele mai multe ori e de-ajuns să ceri câteva detalii și imediat îți dai seama că-i vorba de-o goangă. Uneori, chiar n-o înțeleg pe maică-mea. Dacă ar scormoni puțin dincolo de aparențe, m-ar încolți ușor de tot, ar trebui doar să-mi pună întrebările potrivite. Adevărul e că-i naspa de tot când torni de zor gogoși și te prinzi că lucrurile nu aveau cum să se întâmple așa. În situații din astea n-ai voie să te lași cuprins de panică, pentru că cel cuprins de panică se apucă să gesticuleze și, din acest moment, scapă hățurile din mână. Dacă observi că ai greșit ieșirea de pe autostradă, n-are rost să mai clămpănești cum te poți întoarce înapoi. Cel mai bine e să-i dai blană. De altfel, pe adulți îi doare în șpiț ce pălăvrăgești. Și ei își fac viața mai ușoară dacă îți iau de bune brașoavele. Când am ajuns acasă, mama a băgat capul în cameră să mă întrebe de ce n-am sunat-o după ce nu i-am răspuns la apel, nu știu ce mi-a venit, dar mi-am cerut iertare, de i-a căzut și ei fața de mirare, așa că pe urmă nu mi-a mai dat pace toată seara. Într-o oră m-am săturat până peste cap de ea, i-am spus că-s rupt de oboseală, concursul a fost cumplit de greu și mă

duc să mă culc, dar, firește, n-am reușit să dorm. Am zăcut în pat, holbându-mă la tavan, și m-am tot gândit la ce-o fi vrut să-mi spună Zolika. L-am și sunat, dar prima oară nu mi-a răspuns, pe urmă mi-a respins apelul, iar apoi și-a închis telefonul, iar eu nu las niciodată mesaje în căsuța vocală. Pe urmă am sunat la linia verde pentru consiliere sufletească și mi-am cerut la telefon gagicuța-consilieră preferată, am aburit-o cu niște tâmpenii, cum că iar m-a bătut taică-meu și că vreau să mă sinucid și, în timp ce tipa mă consola, i-am dat în cap lui chelu'.

∵

În zori înotăm serii lungi. Nu sunt în apele mele, antrenamentul mi se pare plicti, așa că-l aburesc oleacă pe Rață. Până la două treimi din distanță înot în ritmul lui, să creadă că încă mă poate prinde din urmă, dar la urmă sprintez irezistibil. Am grijă să-l întrec exact cu cât să-și dea seama că fac mișto de el și n-are nicio șansă să mă bată. Nici nu trebuie să mă sforțez. Rață gâfâie roșu ca racul, ținându-se de marginea bazinului. Mă unge pe suflet să-l văd suferind. Îl bălăcăresc pe căcănar cu glasul coborât, să nu mă audă ceilalți. Îl întreb dacă a uitat să-și injecteze marfa și mă umflă râsul când văd că n-are suflu să se răstească la mine. Așa merge treaba vreme de-o oră, citesc pe moaca lui că mai are puțin și explodează, dar n-are curajul să facă circ, se bucură că a ieșit basma curată la concurs. Cred că s-a căcat pe el de frică, să nu-mi vărs gușa. De-atunci încoace nu prea mai avem ce discuta.

Mă îmbrac și pornesc spre școală, vreau să ajung mai devreme, fiindcă trebuie să-mi copiez tema la mate de la vreun ochelarist. Zolika iar n-a venit la antrenament. L-am sunat dimineața în zori, dar nu-i mergea telefonul, cred că i se descărcase bateria. Totuna-i, maică-sa îl lasă să plece de-acasă și fără telefon. Nu mai țin minte când am mers ultima oară la școală fără el. La drept vorbind,

prefer să merg mai degrabă singur decât cu Geamandură. Azi-dimineață era într-o dispoziție de căcat. De fapt, se pare că frate-său ar putea să-i rezolve buba, să scape cu o suspendare mai scurtă și, între timp, are voie să se antreneze cu echipa, dar la sfârșitul săptămânii iar au luat bătaie, mai e puțin și se termină campionatul, iar șapcaliii ăștia sunt pe un loc de play-out.

În fața școlii trece în goană pe lângă mine unul dintre tocilarii clasei. În trei ani n-am schimbat două vorbe cu el. Face naveta dintr-un sat, sosește întotdeauna primul, apoi stă în bancă în poziție de drepți și citește sau tocește. Pe coridor îl zăresc pe Lázár, e în al nouălea cer, pesemne iar o să lase o droaie de corigenți, cădea-i-ar în cap un panou cu absolvenții vreunei promoții. Mă trag în spatele unui dulap, să nu mă vadă. E o cutră dezgustătoare. Are urechile mai păroase decât țeasta, transpiră tot timpul, de-ai zice că stă într-o saună, iar părul din nas îi este așa de mare că i-ar putea ține loc de mustăți. Ca un pedofil, ucigaș în serie, ne toacă tot mai tare cu matecoaiele. La sfârșitul anului o să pună la cale o operațiune de exterminare în masă și n-o să-i trântească doar pe gogomani, asta mie-n sută. Îmi închipui că, la el, treaba asta e o perversiune. Poate că i se scoală atunci când trece un unu în catalog, sau cine știe. În orice caz, i se citește satisfacția pe mutră. Dacă la ultima lucrare iau unu, o să mă trântească și pe mine, dar lui Zolika i-a tras-o și mai nasol. El, indiferent ce note mai ia, va trebui să tocească toată vara. La drept vorbind, a fost și vina lui, ar fi trebuit să se trezească la timp. Habar n-am de ce nu s-a adunat, că nu-i chiar așa de prostovan la mate și era previzibil faptul că Lázár o să se dea la el. Și anul trecut a vrut să-l fută, dar, până la urmă, s-a îndurat de el la sfârșitul anului. Acum, însă, n-are nicio șansă să treacă. Lázár pășește țanțoș ca un ofițer imperial și dispare în cancelarie ținând la subraț servieta lui maro, în care stau la pândă

tezele noastre. O să ni le împartă în ora a cincea. Acela va fi momentul adevărului.

∵

Când jigodia de Lázár intră în clasă, toată lumea face ciocu' mic. Ne împarte lucrările într-o tăcere mormântală. După smiorcăieli îți poți da seama cu exactitate care gagică s-a ales cu o olimpiadă. Lázár ajunge în dreptul băncii mele, îmi pune lucrarea sub nas, apoi mă privește cu subînțeles și trece mai departe. La început nu-mi cred ochilor. Precis că a greșit ceva sau mi-a încercuit punctajul în locul notei finale. Adun în grabă punctele primite pentru fiecare subiect, dar nu-i nicio greșeală. Mi-a ieșit nota trei[37]. Nu mă duce capul cum naiba am reușit să scot treiarul, căci colegul de bancă după care am copiat a luat doi. Se și enervează puțin când vede că am trei. Vasăzică, se pare că o să scap teafăr la cositul de sfârșit de an. După ce fiecare își primește lucrarea scrisă, Lázár ne explică soluțiile corecte, apoi mai face o tură pe deșteptu' în legătură cu mediile finale. Înșiră numele celor care trebuie să răspundă pentru nota doi, dar nu mai sunt atent la ce turuie, pentru că în fața mea șade tipa cu cele mai mari țâțe din clasă și tocmai atunci începe să-și dea jos tricoul cu mâneci lungi, de i se văd bretelele sutienului. Doar spre sfârșitul orei îmi aduc aminte că ar trebui să întreb pe cineva ce notă a luat Zolika. Precis că se cacă pe el de frica matematicii, de aia n-o fi venit la școală, dar măcar ar fi putut să mă anunțe. Nu vreau să mă sune în recreație și să mă întrebe cât a luat. N-am niciun chef să-i spun ceea ce știe deja: Lázár l-a trântit. Firește, degeaba fac treișpe-paișpe, pentru că Zolika nu mă caută. Această tăcere prelungită devine tot mai suspectă. Habar n-am unde a dispărut tâmpitelul ăsta, dar se îngroașă gluma, așa că după prânz o virez de la școală. La sport și așa n-o să se observe dacă absentez.

Ora unu. Stau ca o statuie în fața scării lui Zolika. Îl sun la telefon, dar e închis, iar numărul

fix nu i-l cunosc și, oricum, nu vreau să vorbesc cu maică-sa, în caz că o fi crezând că Zolika-i la școală. Le pândesc hogeacul, dar nu-i nicio mișcare. Aștept până când iese cineva din bloc și mă strecor în casa scării. Urc la etajul zece, mă opresc în fața ușii de la apartamentul lui Zolika și trag cu urechea. Niciun zvon. Tocmai când dau să plec, aud zornăitul lanțului de siguranță, broasca țăcăne, se deschide ușa. N-am curajul să mă întorc, nu cumva să fie mama lui Zolika.

— Sal'tare! mă salută surioara lui Zolika.

Toată lumea îi spune Iepuraș, nici nu știu cum o cheamă de-adevăratelea. Stă în ușă, în papuci, tanga și bustieră.

— Îl cauți pe Zolika? mă întreabă.

Până să apuc să-i răspund, mă ginesc la ea temeinic. S-a făcut frumușică foc de când n-am mai văzut-o. E o gagicuță mortală, n-ar strica să aibă sânii mai mari, dar intră în categoria celor după care cad în cur băieții. De fiecare dată când o văd, mă gândesc cum a putut o cotoarbă naspa, ca mama lui Zolika, să aibă o fiică așa de țuț. La drept vorbind, și Zolika e un băiat chipeș, ar avea mult mai multe gagici, dacă nu s-ar mai frământa atâta sufletește.

— Îhî, îngaim eu într-un târziu și înghit în sec.

— Intră, mă poftește Iepuraș, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Privirea îi zăbovește o clipă la înălțimea carasului meu. Schițează un zâmbet, se trage un pic înapoi, să pot intra, însă are grijă ca sfârcurile ei să-mi atingă, ca din întâmplare, brațul.

Stăm așezați pe patul lui Iepuraș din camera lui Iepuraș, care-i și camera lui Zolika. S-ar părea că suntem singuri în hogeac. Mă bucur nespus de mult că maică-sa nu-i acasă, dar m-aș bucura și mai mult dacă aș afla, în sfârșit, unde pizda mă-sii e Zolika, fiindcă-i deja limpede că nu zace la pat, cu febră, și nici nu strigă din veceu cum că vin

imediat. O întreb pe Iepuraș unde-i fratele ei, dar se uită la mine ca la un tontălău și-mi răspunde:

— Păi, la școală.

— Vezi ceasul ăla? o întreb.

— Ăhă, zice ea dând din cap, dar se vede că n-o interesează unde vreau să ajung.

— Știi să citești cât e ceasul acum?

Iepuraș se uită o vreme la ceas, apoi răspunde:

— Două fără un sfert.

— Bravo, ești isteață, spun. Știi ce-nseamnă asta?

— Că imediat se face ora două.

Puștoaica face pe isteața, dar prefer să las să-mi intre remarca ei pe-o ureche și să-mi iasă pe cealaltă, și continuu:

— Azi am avut cinci ore.

— Și?

— S-au terminat orele de-o mie de ani.

— Ăhă. Marfă.

E sătulă până peste cap de trăncăneala asta, se uită întruna în poala mea, își răsucește șuvițele de păr, se foiește pe pat.

— Înseamnă că-i la bazin.

Șovăi, pentru că, dacă-i mărturisesc că frate-său n-a fost nici la antrenament, îl bag pe țeavă pe tâmpițel. La drept vorbind, dacă tot nu-i nicăieri, degeaba îl mai acopăr.

— Nu l-am văzut toată ziua, spun în cele din urmă. Iar săptămâna asta n-a venit deloc la antrenamente.

— Pe bune? se arată Iepuraș sincer surprinsă. Asta-i nașpa de tot.

— Îhî, așa zic și eu.

— Mama o să-i ia capul, adaugă ea schițând un zâmbet răutăcios.

S-ar părea că habar n-are unde ar putea fi frate-său.

— Când l-ai văzut ultima oară? o întreb eu; scena aduce trasă la indigo cu una din *CSI: Crime Scene Investigation.*

Iepuraș stă să se gândească.

— Păi, cred că de săptămâna trecută, răspunde ea.

— Futu-i, oftez eu.

— Ce s-a întâmplat? gângurește Iepuraș și se trage mai aproape de mine. Pari tare nervos.

În timp ce mă trage lângă ea, pe pat, îmi ațintesc privirea asupra unui elefanțel de pluș roz.

Peste douăzeci de minute ies din bloc. Îmi pare rău că am lăsat-o pe Iepuraș să se dea de-a dura cu mine. Chestia nasoală nu e că cineva și-o pune cu sora prietenului său, dar acum încep să am un morcov, să nu mă fi potcovit Iepuraș cu vreo boală. Bineînțeles că mi-a plăcut tot tacâmul, pentru că eram al naibii de zbârlit, dar acum nu mai sunt; adevărul e că nici cu mult mai deștept n-am devenit după asta. În afară de faptul că Iepuraș cântă la flautul cu gușă ca o actriță porno, n-am reușit să descopăr nimic.

În timp ce cobor, în lift, încerc să pun laolaltă piesele acestui puzzle. Nu țin minte când l-am văzut pe Zolika ultima oară. Cam de ieri dimineață tot încerc să dau de el la telefon, dar degeaba, nu-mi răspunde la apel. Habar n-am pe cine aș putea căuta. O să-i mai dau o zi și, dacă nu apare, o să-l caut pe Rață și o să discut cu el, să mă ajute să-l găsim pe tâmpitel. El poate că știe ceva, pentru că, după concurs, au ars gazul împreună o grămadă de vreme. Când liftul ajunge la parter, sunt deja mai liniștit. Planul ăsta mi se pare bun.

Mă uit la ceas. Am timp căcălău, aș putea să fac orice și, totuși, pornesc spre bazin. Pot să ajung acolo la ora trei chiar și dacă merg cu spatele. O iau prin parc. Trag un șut într-o pietricică. Puțin lipsește să-l nimeresc din plin pe un pici călare pe-o țoaclă, pietricica lovește spițele. Se sperie, însă n-ar păți nimic dacă s-ar aduna de pe jos, fiindcă are cască pe cap. Mă uit de jur-împrejur, să văd dacă m-a observat cineva. Nu văd decât doi drogangii pe o bancă, tocmai cotrobăie prin

boarfele unui boschetar, îi scotocesc și buzunarele, dar, bineînțeles, nu găsesc nimic. Îmi place parcul ăsta. Aici mi-am pierdut virginitatea acum două veri. Eram împușcat în aripă, nici nu-mi aminteam ce se întâmplase, dar pe urmă mi-a povestit gagica. Ne întâlniserăm la o paranghelie, îmi adresase un zâmbet ciudat, așa că m-am dus la ea și ne-am pus pe chilabaleală. Arăta destul de bine, avea sâni mari și toate alea, așa că m-am dat la ea și, bineînțeles, am sfârșit la veceu. În timp ce făceam sex, aveam, pe bune, senzația de déjà vu, iar ea mi-a mărturisit că deja ne-o mai puseserăm o dată.

Iar trece pe lângă mine pișpirelul pe țoaclă. Fugărește o fetiță care pedalează pe o tricicletă, mai-mai s-o răstoarne, dar cineva se apucă să răcnească la el și, în ultima clipă, trage cumva de ghidon și o evită. Nu știu de ce, dar brusc îmi vine-n minte bătrânul pe care l-am bușit pe variantă. Parcă nici nu s-ar fi întâmplat toată treaba asta sau nu ni s-ar fi întâmplat nouă, sau, dacă ni s-a întâmplat nouă, ni s-o fi întâmplat, de bună seamă, într-o viață anterioară. Chestia asta a susținut-o deunăzi, la televizor, un budist, chestia asta cu existența anterioară, dar n-a spus și de unde ne putem da seama dacă cineva își trăiește viața normală sau pe cea anterioară. Dacă-i adevărat ce susținea tipul ăla budist, înseamnă că bătrânul cu țoacla zburdă de-acum, în ipostaza de cărăbuș, undeva prin pădure, iar apoi, într-o bună zi, o să se stârcească de parbrizul unei mașini. Nu m-am mai gândit de mult la povestea asta, iar acum gândul nu-mi dă pace și nu reușesc să-mi alung din minte noaptea aceea. Îmi închipui că curcanii ne-ar fi luat deja în jbilț dacă ar fi știut că noi am fost cei care l-au făcut afiș pe tataie. La drept vorbind, li se rupe tuturor de alconauții bătrâni, până și gaborilor, n-or să se omoare ei cu firea să-l găsească pe făptaș nici măcar dacă a fugit de la locul accidentului. Peste cinci minute sunt complet subjugat de acest subiect, al accidentului, îi și văd

pe mascați cum mă smulg din pat, mă trântesc la pământ îmbrăcat doar în chiloți, îmi răsucesc mâinile la spate și-mi pun cătușele în timp ce maică-mea se văicărește în gura mare, dar cum e cu putință, dați hodoronc-tronc buzna în casa omului, apoi gaborii mă târăsc din hogeac și mă înghesuie în dubă lângă Geamandură, pe care l-au săcuit înaintea mea. Asta-mi trece prin minte, dar, între timp, dau din picioare, nici nu știu încotro, apoi mă aud strigat de cineva și, când îmi ridic privirea, îl zăresc pe Ottó, șade pe-o bancă cu șapca de baseball pe cap, cu ochelari de soare, deși nici nu-i o zi însorită, și-mi face semn să mă apropii, iar eu mă morcovesc nițel, căci nu l-am mai văzut de când l-am bulănit acasă la Rață, de-a adormit. Ottó mă cheamă atât de hotărât încât n-am încotro, sunt nevoit să mă apropii de el. La urma urmei, am timp căcălău. Mă comport ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, însă m-aș mira ca Ottó să-și mai amintească în detaliu ce și cum a fost la chindia de-atunci, mai ales dacă, după KO, a mai și glojdit o farfurie cu prăjiturele împreună cu tatăl lui Rață. Batem Cuba, apoi mă cocoț pe spătarul băncii, lângă el. Mă liniștesc, fiindcă se pare că, pe bune, chiar nu-și amintește nimic, dar sunt pe fază, nu cumva să mă aburească.

— Care-i maracu'? mă întreabă cu un aer indiferent, trăgând adânc fum din feștilă.

— Mișto de tot, răspund eu.

Tăcem un pic, apoi Ottó zice:

— Am rupt-o în fericire, băga-mi-aș.

Mai trage un fum. Mă uit la el cu coada ochiului; până acum, din cauza ochelarilor de soare, n-am observat că are mutra umflată, ca după o mardeală. În curând o să am mai mulți prieteni stâlciți în bătaie decât nebătuți.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Am rupt-o în fericire, băga-mi-aș repetă Ottó scurt pe doi.

Între timp, scoate din buzunar pachetul de țigări, scoate una, o aprinde cu jeraticul celei dinainte, apoi dă un bobârnac chiștocului, azvârlindu-l într-un boschet, și-mi povestește că într-o seară se dădea cu mașina prin oraș, împreună cu Mișu, când, pe nepusă masă, dinaintea lor a răsărit, din pământ, din iarbă verde, o măgăoaie de Volkswagen Transporter negru, din ea au coborât Norris și oamenii lui, i-au târât din mașină pe el și pe Mișu și i-au luat așa de tare la poceală încât Ottó, efectiv, s-a căcat pe el, nici măcar ambulanța n-a putut s-o cheme, fiindcă, până a ajuns la el un trecător, să-l ajute cumva, două jigodii i-au șparlit tot ce avea în buzunare. La drept vorbind, acum se bucură că s-a întâmplat așa, căci, pe cât de rău i-a părut de lovele și de mobil, pe atât de mult s-a bucurat că javrele alea i-au șutit și toată marfa și, dacă gaborii îi găseau în buzunare iarba și pastilele, acum și-ar fi petrecut convalescența în infirmeria penitenciarului.

— Cu Mișu care mai e treaba?

— A futut calu-n pizdă, răspunde Ottó. Rău de tot, adaugă el după o scurtă pauză de efect.

Apoi îmi povestește că pe Mișu l-au bulit nasol de tot, a încasat câțiva pumni în burtă, iar după ce a căzut la pământ, i-au tras șuturi în cap și-n rinichi și, în acest timp, unul dintre ei răcnea la el, *băi, dacă-mi mai zgârii o dată iagalia, buzilăule, îți iau capul și ți-l îndes în plămâni.* Ottó l-a văzut pentru ultima oară pe Mișu când cei trei goriloi l-au înghesuit în Transporter. A reapărut a doua zi, în zori, și arăta *de tot căcatul,* acum e internat la terapie intensivă, cică e în afara oricărui pericol, dar starea lui este în continuare critică.

— Dură chestie.

Nu reușesc să spun mai mult de-atât.

— Îhî, băga-mi-aș.

Ottó trage o flegmă babană, apoi își varsă năduful, că s-a săturat, în pula lui, de orașul ăsta de căcat, de toate căcănărelile, și că o s-o taie în

Columbia, că acolo Cola e mai ieftină decât țigările, o să-și cumpere un chil, o să-l aducă acasă, o să-și facă de cap, doar că-i al dracu' de scump biletul de avion, dar îl doare-n cur, că tot o să facă rost de lovele sau, în cel mai rău caz, o să facă autostopul.

— Ar trebui să dăm o raită la spital, zic eu după ce Ottó își termină monologul.

— Băi, ești în toate mințile, futu-i? se uită el la mine ca la un blambete. Ce te faci dacă jigodiile alea stau cu ochii pe spital?

— Au vrut doar să-i dea un avertisment, răspund eu. Dacă ar fi vrut să-l lichideze, l-ar fi mătrășit de mult.

— Să dea dracu' dacă i-au spus ce pula mea vor de la el, dar pe mine, unul, au reușit să mă convingă, băga-mi-aș zice Ottó.

Prin dreptul băncii trece, pe bicicletă, piciul cu cască, îmi trece prin minte să-i trag un șut în cur, dar pe urmă o aud pe maică-sa strigând la el de lângă tobogan să se întoarcă. Copilului, bineînțeles, i se fâlfâie și ia viteză în direcție opusă, spre carosabil; poate o să-l turtească o mașină, poate că și-ar lua ce merită, maică-sa o rupe la fugă, târăște după ea o fetiță ca de vreo doi, surioara dobitocului, îmi zic, și urlă ca șacalul, „Marceluș, oprește-te!", dar țâncul pedalează mai departe, nu se oprește, n-o fi auzind-o din cauza căștii. Maică-sa trece prin dreptul băncii țipând asurzitor, împreună cu fetița care bombăne, nu are sutien. Mama, desigur. Puștiul îi dă blană, dispare în dosul unui boschet, poate că-i ultima oară când îl mai vede maică-sa viu. Mă întorc către Ottó, stă cu privirea pierdută, îl doare-n cur de ce se-ntâmplă. Îl doare-n cur de toți și toate. Iar eu o studiez pe mămica țâncului cu țoacla. Are un cur ca lumea. N-o să-l prindă din urmă pe copil. Copilul o să iasă pe stradă și cu asta basta. În cele din urmă totuși, reapare din spatele boschetului copilul tâmpit; când îl ajunge din urmă, mămica îi

trage o leapșă din răsputeri, noroc că piciul are cască, căci, altminteri, i-ar fi spart timpanul. Din cauza asta, palma o doare doar pe maică-sa, așa că aceasta îi dă jos țâncului casca și-i mai trage o bleandă, la care cel mic se apucă să bombăne.

— Ottó?

— Ce e?

— Nu vrei să te duci la poliție?

— Băi, tu ești chiar așa de mocamete? mă întreabă Ottó; apoi continuă: Și ce pula mea să le spun? Că am greșit școala în fața căreia am vândut droguri?

La asta nu știu ce să-i mai răspund. Dacă lui Mișu n-or să-i facă felul în spital și o să-și revină cât să poată fi interogat, gaborii or să-l bage la presă și, mai devreme sau mai târziu, or să ajungă și la Ottó. Chiar că trebuie să se alivănească urgent. Până și-n Columbia ar fi mai în siguranță decât aici.

— Mă duc în pulă cu reactoru', mormăie Ottó.

— E bine-așa, spun eu dând din cap aprobator.

— N-ai zece mii? mă întreabă el suflând fumul din plămâni.

— Zece mii?

— Îhî.

Mă umflă râsul, dar când îmi pică fisa că Ottó vorbește serios, mă opresc din râs și îl rog să mă scuze, dar n-am. De fapt, ultima oară am văzut o bancnotă de zece mii când un pretenar a vrut să falsifice bani cu un copiator, să-și facă cumpărăturile la magazinul de pe colț, unde vânzătorul era un moșulică chior.

Rămânem tăcuți câteva minute. Bat clopotele, mă uit la telefon, să văd cât e ceasul, dar n-am chef s-o iau din loc.

— Pe Zolika nu l-ai mai văzut în ultima vreme? întreb eu.

— Cine mai e și ăsta? mă întreabă Ottó.

— Pretenarul meu. Un tip așa, subțirel, spun. Trăncănește întruna.

— E pe felie cu Rață? întreabă Ottó.

— Îhî.

— Ieri l-am văzut pe Rață, zice el. Era cu două gagici și cu un tip zvelt, blond.

— El e, dau eu din cap. Când i-ai întâlnit?

— Dreacu' știe, răspunde Ottó, vorbește hârâit, nici nu observă chestia asta. Cred că aseară.

— Unde?

— La fermă.

— Nu știi ce făceau?

— Tu ce crezi că făceau? mă ia Ottó încă o dată de prostovan.

— Ah, da, răspund.

Mămica se întoarce cu fetița și cu țâncul cu țoacla. Amândoi bombăne. Copilului îi curg întruna mucii și balele. S-a ambalat rău de tot. Mămica e cu nervii la pământ. Gâfâie. Sânii i se înalță și-i coboară într-un ritm sacadat.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? întreb.

— S-au cărat, răspunde Ottó.

— Încotro?

Ottó mă privește și-mi spune sictirit:

— Nu știu.

Rămânem tăcuți alte câteva minute. Habar n-am ce-or fi punând la cale Zolika și Rață, dar, dacă Ottó nu mănâncă rahat, se prea poate ca Rață să fie ultimul care l-a văzut pe tâmpitel. Trebuie să discut cu el.

Plânsete de copii, strigăte, scârțâit de leagăne. Încep să mă satur până-n gât de parcul ăsta.

— Am tăiat-o, spun eu, deși mi-e clar că pe Ottó îl doare-n bască de ce am eu de gând să fac.

Mă dau jos de pe bancă, batem palma și pornesc spre bazin. Când ajung la marginea parcului, privesc în urmă. Ottó stă nemișcat pe spătarul băncii, ca o statuie sau un cadavru, apoi duce la gură fumegara, trage adânc fum în piept, pe urmă îl dă afară. Columbia, ei, da, sigur.

Zolika nu apare nici după-amiază la antrenament.

Viaductul

Aseară n-ar fi trebuit să halesc așa de mult, pentru că am adormit cu chiu, cu vai, într-un târziu, iar apoi am visat niște chestii absolut nașpa. Într-unul dintre coșmaruri e noapte și Zolika, pe bune, se aruncă de pe viaduct, rămâne agățat de o bară a parapetului, o chestie metalică ieșită în afară îl taie la gât și începe să sângereze, hemoragia nu vrea să i se oprească nici de-al naibii, așa că valea de sub el se umple frumușel, lacul de sânge se unduiește ca Balatonul, iar Zolika atârnă la înălțimea de șaptezeci de metri și degeaba se zvârcolește, nu se poate cățăra pe pod și tremură la gândul că o să cadă și o să se sufoce în sânge, și degeaba urlă, că nu-l aud decât eu, pe urmă, încet-încet, se golește de tot sângele și, între timp, nu-i dă pace gândul că de-acum precis o să crape virgin, iar gagicile stau la soare tolănite pe o uriașă saltea de culoare roz, își întărâtă ghiocelul în draci, și eu stau întins alături de ele, însă în clipa când mă zăresc pe mine însumi, sar de pe saltea în sângele rece, dau aiurea din brațe și din picioare, de parcă nici n-aș ști să înot, dar, până la urmă, răzbesc cumva până la mal și, când să ies ud leoarcă de sânge, Rață apare dinaintea mea și parcă m-aș bate cu ceața, nu reușesc să-l lovesc, iar el îmi rânjește în nas, știe că degeaba mă zbat, pe urmă îmi dă un bobârnac și mi se crapă corpul, îmi dă încă un bobârnac și mă fac țăndări, și trebuie să-mi caut scăparea, dar abia reușesc să-mi salt rucsacul, pe urmă, când îl deschid, văd că cineva mi l-a umplut ochi cu pești morți, iar peștii tigrați, guppy, peștii-neon, gourami, peștii-zebră și somnii, plus peștii-luptători siamezi îmi înoată sub piele, mă lovesc cu înotătoarele, apoi, muți, cu gurile căscate, se cufundă încetișor în neantul negru, iar eu bag mâna în buzunar, pentru că am de dat un telefon, dar celularul îmi este moale și jilav

ca o pungă de lapte și, când încerc să tastez numărul, văd că în memoria telefonului e salvat doar numărul maică-mii, deși vreau să previn pe cineva că treaba-i pe nasoale și devin tot mai agitat, pe urmă mă trezesc, o sun pe Viki și-i povestesc că am avut un vis cu ea și o rog să-mi spună ce știe în legătură cu moartea lui Zolika, ea rămâne un pic surprinsă și-mi răspunde că nici nu știa de moartea lui Zolika, dar îmi promite că n-o să mă ciripească gaborilor, pe urmă, când o întreb dacă vrea să se culce cu mine, convorbirea se întrerupe și mă trezesc lângă patul lui Rață, în spital, sora medicală îmi spune că se simte deja mai bine, poate să-și adune catrafusele, îl sunăm pe Ottó, să ne aducă niște marfa, îl aștept în spatele șirului de garaje, pe urmă, când apare, ne apucă pandaliile, dar până la urmă ne potolim cu toții și fumăm un joint, Rață se apucă să râdă, seamănă tot mai mult cu Joker, pe urmă dă din mână a lehamite, fumează un cui baban și iar se transformă în ceață, la care Zolika se pune pe plâns, Viki se ridică de la pământ și se șterge la gură, apoi iar mă trezesc și, bineînțeles, nu reușesc să adorm la loc, așa că o vreme încerc să-mi aduc aminte când am avut ultima oară un vis în care nu apar gagici porno, pe urmă, în gând, o întind la viaduct. Am vrut să mă cațăr pe pod încă de când l-au construit. Când încalec parapetul și mă prind de partea cealaltă, vântul îmi ciufulește părul, brusc simt că nu mai am aer, ca acum două ierni, când am pus pariu că pot înota sub gheață și era cât pe-aci să mă înec, pentru că abia am mai găsit copca în apa murdară. Stig Severinsen[38] a înotat șaptezeci și șase de metri sub gheață doar în slip, el este unul dintre modelele mele umane. Bate vântul, trebuie să mă agăț de parapet, să nu mă ia pe sus, n-am niciun chef să mor în starea asta de torpoare. După ce reușesc să mă prind bine, îmi ridic privirea. Păcat că-i întuneric, pentru că așa nu se vede nimic din peisaj, doar lumina din două-trei

case pâlpâie în beznă, nu trec nici măcar automobile. De fapt, nici nu-i chiar așa de nasol că a apus soarele, această nemărginire neagră are ceva înfiorător de liniștitor. Mă aplec în față și mă uit printre gratiile parapetului, pe drum nu-i nimeni, n-am niciun punct de sprijin, nu mă pot raporta la nimic, doar hăul negru se învolburează sub mine, dar de-acum nu-mi mai este frică de el. Câteva mașini trec prin spatele meu. De pe drum nu pot fi văzut, lumina farurilor nu trece dincolo de parapet și grilaj. M-am plimbat până aici fără probleme, fără să se oprească nimeni ca să mă întrebe ce fac. Voiam să-mi închipui un cer înstelat, dar bolta e complet acoperită de nori. Pe urmă mă lovește trăsnetul, mă târăsc până la grilaj și o clipă tresar speriat, dar apoi îmi pică fisa că totu-i doar un vis și mă afund la loc în somn. Iar mă aflu pe viaduct și mi se face tot mai frig, dar, cu toate astea, încep să mă dezbrac. Mai întâi îmi arunc paltonul departe de tot. Luat de vânt, se înalță nițel, apoi dispare în hău ca Batman. Vin la rând pantofii, șosetele și nădragii, arunc totul în hău. Se pornește să picure mărunt, degeaba încerc să opresc bura asta. Pe urmă îmi scot tricoul, de cum îl arunc, îl ia vântul, îl poartă peste parapet și-l lipește de parbrizul unui camion care tocmai trece în goană. Șoferul apasă frâna din răsputeri, remorca ajunge de-a curmezișul șoselei și blochează ambele sensuri. Nu-i un trafic intens, dar camionagiul aprinde imediat luminile de avarie, deschide ușa cabinei și sare pe carosabilul asfaltat. E un tip la cincizeci de ani, cu căciulă. Se duce în partea din față a camionului, se cațără pe bara de protecție și dă jos tricoul de pe parbriz. Când se prinde ce are în mână, se uită în jur, iar eu nu-s pe față și uit să mă pitesc în spatele parapetului. Camionagiul se pornește să răcnească în limba ucraineană, așa mi se pare, și face urât. Nu pricep o boacă din trăncăneala lui, dar, judecând după gesturi, mi-o fi spunând ceva gen

futu-i să-i fut și duce-m-aș dracu' de pe căcatul ăla de parapet. Când dă să se repeadă la mine, o altă mașină e gata-gata să-i lovească din spate camionul, șoferul claxonează și își agită pumnul în aer, dobitocul crede că, așa, o să dispară și măgăoaia din drum, camionagiul se răstește la el și-i arată cu degetul spre parapet, la care șapcaliul de la volan își pornește și el luminile de avarie și se dă jos din mașină. Camionagiul pornește spre mine, iar eu îl bag în sperieți, îi sugerez că sunt capabil să mă arunc în gol în orice clipă. Reușesc să-l vâr în boală pe tip, înlemnește, în timp ce păcăliciul ălălalt se câcâie cu telefonul. O să se lase cu un circ de groază aici în câteva minute, deși doream să reflectez în liniște, nu ca individul ăla din Ghana, care, săptămâna trecută, s-a cățărat pe Turnul Eiffel în curul gol și s-a aruncat în cap, de la trei sute de metri, de s-a înfipt în beton. Între timp, ploaia se întețește, degeaba încerc s-o opresc, dârdâi de frig pe viaduct doar în chiloți, iar ucraineanul îndrugă câte-n lună și-n stele, deși ar trebui să-și dea seama că nu pricep o boabă din ce-mi zice, iar șapcaliul termină ce avea de făcut cu telefonul, cred că a reușit să ia legătura cu poliția autostrăzii sau cu pompierii; de regulă, ăștia-s cei care îi adună pe oameni de pe pod. Încerc să-mi alung din conștiință toată povestea asta, mă holbez la șosea, traficul e mai aglomerat spre mare, a și crescut coloana de automobile, luminile de frânare se rostogolesc ca un râu de lavă. Tipul cu telefonul pornește spre mine, îmi turuie ceva, dar vântul șuieră atât de tare încât n-aud ce-mi spune și nici nu mă pricep la cititul pe buze. Mă sprijin de aerul întunecos. Nervii faciali ai ucraineanului nu sunt deloc netezi, urlă de parcă aș fi sărit deja în gol și, între timp, îmi flutură tricoul ca pe un steag alb, pe urmă se dă bătut și se ghemuiește lângă camion. Între timp, coloana de mașini devine tot mai lungă, automobilele încetinesc cu luminile de avarie pornite, călătorii se dau jos și, când își dau seama

despre ce-i vorba, pun mâna pe telefoane, doar – doar or reuși să imortalizeze momentul când mă arunc în gol. Deslușesc în zare primele lumini roșu-albastre. Mașinile încearcă să tragă cât mai aproape de parapet, dar, între timp, au coborât o grămadă de gură-cască și le ia ceva timp să urce la loc în mașină și să se dea la o parte din drum. Pe urmă apare o mașină de poliție din sens opus. Sunt împresurat. Nu mai am mult timp la dispoziție, așa că mă aplec peste parapet, până să fiu smuls de acolo vreau să-mi imaginez cum se aruncă Zolika în gol și, în timp ce privesc în bezna uriașă, pur și simplu, nu reușesc să-mi dau seama cum pizda mă-sii a reușit tâmpitelul să facă una ca asta. Fapt e că nu s-a coit nu știu cât, a venit aici și hop. Mă hâțân un pic, la care lumea iar se pornește să răcnească în spatele meu, sunt ca o vedetă rock, cu cât mă las mai în față, cu atât mai zgomotos urlă spectatorii, mă joc un pic cu chestia asta, mă legăn înainte și înapoi, n-au decât să răcnească. Între timp, sosește la fața locului prima mașină de poliție. S-a lăsat cu hărăhău, futu-i. Încep să simt că ar fi naspa dacă, până la urmă, nu mă arunc în gol. O clipă îmi vin în fire, fiindcă-mi trec prin minte tot felul de tâmpenii ca, de pildă, ce-or să zică gagicile dacă or să afle că și eu m-am aruncat de pe pod sau că maică-mea o să fie terminată când o vor suna să-i spună că idiotul de fiu-său și-a făcut felul. Vântul îmi suflă ploaia în obraz, îmi ling buzele, au un gust ciudat, sărat. Dintr-o mașină de poliție coboară un caraliu, se apropie de parapet și începe să dea dispoziții, se răstește la mine să mă dau jos de pe parapet, eu nu spun nimic, pe urmă vântul răbufnește, mă clatină nițel, la care curcanul se dă înapoi cu mâinile ridicate și-mi repetă să mă liniștesc, totul e-n regulă, iar eu îmi spun că nimic nu-i în regulă, pentru că, dacă nu-s atent, a dracu' furtună o să mă mături de pe parapet. Între timp, al doilea caraliu îi pune câteva întrebări camionagiului, dar acesta doar îi arată

tricoul și cred că turuie în ucraineană. Tipul cu telefon face pe serviabilul, le dă explicații amănunțite. În timpul ăsta apar alte câteva mașini de poliție și o mașină de pompieri uriașă, cu troliu și cu o nacelă cu macara. Să tot aibă vreo cincizeci de tone, sper că nu se surpă podul sub noi, pentru că, până la urmă, mie o să mi se pună în cârcă și beleaua asta. N-aș vrea să ajung în fața instanței pentru provocarea unui dezastru. Unul dintre curcani vorbește la stația de radio, celălalt încearcă să împingă mai în spate mulțimea de gură-cască, pompierii coboară din mașina lor și rămân în așteptare, au mai văzut chestii din astea, unul dintre ei mestecă gumă, face un balon, acesta e când albastru, când roșu. Apare încă o mașină de poliție, mai e una și la capătul podului, nu vor să mai intre pe pod și alții. Printre ei e și un gabor tânăr, e ghem de nervi. Își aprinde o țigară. Ne uităm unul la celălalt. Îi citesc furia în ochi. Pricep din ce în ce mai puțin ce se întâmplă sau, mai degrabă, abia acum pricep că până acum n-am priceput nimic. Pornește spre mine, îmi las capul în piept, când îmi ridic privirea, văd că e-n același loc. Pe urmă, când mă uit din nou în jos, Zolika îmi întoarce privirea din întuneric. Degeaba e frig, degeaba plouă, mă cac pe mine de frică, un val de căldură îmi inundă trupul, transpir tot. Iar îmi ridic privirea, apare încă o mașină de poliție, de-acum să tot fie vreo cinci la număr, totul începe să semene cu finalul lui *Die Hard,* doar Bruce Willis mai lipsește, coboară încă un caraliu, iar pe portiera din spate se dă jos un tip îmbrăcat în civil, la început cred că a sosit psihologul care o să încerce să mă convingă să renunț la sinucidere – la urma urmei, de unde să știe că nici prin gând nu-mi trece să mă arunc –, apoi, când pornește spre mine, observ că șontâcăiește, la fel ca taică-meu, până și figura lui îmi pare cunoscută, deși n-o văd bine din cauza pălăriei, dar, la drept vorbind, până și pălăria îmi pare al naibii de cunoscută de

undeva, pe urmă, pe măsură ce se apropie tot mai mult, și-o dă pe spate și-i disting clar obrazul chiar și prin ploaie, nu prea îmi doresc să-mi cred ochilor, dar jigodiile astea l-au adus aici pe babacu'. Bătrânu' se oprește și rămâne tăcut. Ploaia i se revarsă de pe frunte în ochi, își șterge obrazul cu mâneca paltonului, apoi le face semn gaborilor să stea locului, o să discute el cu mine, se apropie de parapet, mă țin de el doar cu o mână și încă nu-mi vine să-mi cred ochilor, iar babacu' nu spune nimic, doar îmi face semn cu capul să mă dau jos de parapet, iar eu mă arunc dezinvolt în neant și tresar speriat.

Așternutul e ud leoarcă. Mă uit cât e ceasul. E ora zero. Cele două zerouri mă privesc în beznă ca doi ochi scobiți din orbite.

Decantorul

De o săptămână încoace nu mai am nicio veste de la Zolika. A dispărut, parcă l-ar fi înghițit pământul. Când încep să mă interesez în legătură cu el, constat că nu l-a văzut nimeni, dar, desigur, nimeni nu-mi poate spune de când nu l-a mai văzut. De câteva zile sau câteva săptămâni, sau dracu' știe. La școală nu vine, iar la antrenament n-a mai dat toată săptămâna. Maică-sa s-a morcovit, pe bune, și a anunțat la poliție că a dispărut tâmpițelul. Bineînțeles că gaborii, gardienii publici și câinii special dresați l-au căutat degeaba, n-au găsit nimic. Nici măcar un tricou însângerat sau un deget tăiat. Pe urmă, mă ambalez atât de tare pe tema asta încât într-o noapte am un vis cu Zolika, e destul de nasoală toată chestia asta, a doua zi mă și duc în câteva locuri, doar – doar o să dau de el, dar peste tot văd aceleași mutre și niciuna nu-i a lui Zolika. Vreau să-l întreb și pe Rață dacă știe ceva, dar ne evităm tot timpul, după o vreme începe să mi se pară suspectă chestia asta, îmi spun că anume mă evită; până la urmă, reușesc să-l încolțesc, dar n-are chef să stea de vorbă cu mine, așa că mă văd nevoit să recurg la o cacealma, că-l bingănesc la gabori în legătură cu accidentul dacă nu mă ajută să-l găsesc pe Zolika. La faza asta, trece la amenințări, dar, când vede că mă doare-n șpiț de ele, devine dintr-odată drăguț, bineînțeles că, atunci când îl iau la întrebări, încearcă din răsputeri să mă ducă cu vorba, iar eu mă șucăresc și-i spun s-o lase jos, că măcăne, pentru că, de la concurs încoace, tot timpul a fost cu Zolika și nu cred că nu i s-a părut și lui suspect faptul că tâmpițelul s-a extras de o săptămână încoace din peisaj. Rață pricepe, în sfârșit, că treaba e groasă, o vreme stă cu fermoarul tras, iar pe urmă îngaimă că acum o săptămână l-a văzut și el pe Zolika pentru ultima oară, dar habar n-are unde ar putea

fi, iar apoi îmi îndrugă o povestioară care îmi amintește în chip izbitor de visul pe care l-am avut nu de mult: într-o seară au cumpărat ceva marfa de la Ottó, s-au dus în dosul șirului de garaje, să-și răsucească un cui, însă careva iar a amestecat iarba cu altceva, pentru că s-au tripat în așa hal încât el a început să aibă halucinații, i s-a rupt filmul și, când și-a venit în fire, ia-l pe Zolika de unde nu-i. A dispărut, s-a topit, cu asta basta. De atunci nu l-a mai văzut. Iar pe pisari i-a aburit pentru că ar fi fost un tâmpit dacă s-ar fi dat în gât de unul singur. La drept vorbind, treaba asta nici nu e, în fond, o tâmpenie prea mare, pentru că nici măcar poliția rurală n-ar lua de bună cioaca asta, cum că cineva se duce în spatele șirului de garaje să se întindă puțin în iarbă, apoi adoarme și, între timp, prietenii îi dispar fără urmă.

Noaptea iar mă trezesc năclăit de sudoare și încep să mi se învârtă rotițele în cap, devin tot mai convins de faptul că Rață a făcut o porcărie nasoală de tot. Stau așezat în bucătărie, pe masă e ziarul de ieri, hârtia subțire foșnește în bătaia curentului, dacă o să am vreodată propriile mele lovele, am s-o pun pe maică-mea să renunțe la abonamentul lunar, am s-o smulg din Evul Mediu și am să-i cumpăr un telefon adevărat. Zolika a ajuns pe prima pagină. Scandalul ia amploare. De-acum, autoritățile îl caută și cu câinii de prim ajutor. Se cacă pe ei de frică, pe bune. Adevărul e că anul ăsta a fost deja ucis un copil în oraș, poate că de-aia e toată lumea așa de speriată de bombe. Adulții sunt mai morcoviți la faze din astea. Desigur, e greu să te împaci cu gândul că cineva e lichidat așa, pur și simplu. Un pretenar mi-a povestit că, într-un rând, l-au omorât în bătaie pe-un tovarăș de-al lui în fața unei discoteci. Tipul era destul de răvășit, toată seara n-a trăncănit decât despre cafteală și despre droaia de jigodii, iar eu am tăcut chitic, am dat doar din cap aprobator, iar

după un timp m-am simțit de parcă nici n-aș mai fi fost acolo.

Până să mă montez și mai mult, îmi sună telefonul. Cel care mă sună e Rață. Îmi spune că neapărat trebuie să ne întâlnim. Încerc să-l trag de limbă, să aflu ce vrea, dar îmi spune că-i vorba de-o treabă care nu poate fi discutată la telefon, să ne întâlnim diseară la bazinul de decantare. Mi se aprinde în cap un semnal de alarmă, știu că n-ar trebui să mă duc acolo, dar nu-mi dă pace gândul că poate vrea să-mi spună ceva în legătură cu Zolika. Îmi zic că și lui Rață îi e clară chestia asta, de-aia a și născocit această poveste, iar eu, până la urmă, spun da, desigur, deși aș băga mâna-n foc că umblă cu șahăr-mahăr.

Aseară, după antrenament, am fumat un joint, iar pe urmă am luat la rând toate locurile pe unde-și făcea veacul tâmpițelul. Am început cu Rinocerul, pentru că lui Zolika acolo îi plăcea cel mai mult să frece buha, dar bineînțeles că nu era acolo și nu-l văzuse nimeni. Sunt destul de puține la număr locurile normale, așa că mi-am epuizat rapid ideile și eram și sătul până-n gât de drumurile bătute degeaba prin oraș, în căutarea tâmpițelului, că nici de-al dracu' nu vrea să apară. M-am și bășicat nițel, deși știam că ar fi trebuit să mi se fâlfâie de toată povestea asta.

Dacă aș avea și alte idei pe unde să-l caut pe Zolika, nu m-ar interesa propunerea lui Rață, dar, cum habar n-am unde o fi dispărut, mă hotărăsc să mă duc la întâlnire. La drept vorbind, nu-mi dau seama de ce vrea să mă bage în povestea asta cu cântec, îl și sun, la rândul meu, îl întreb de ce o să aibă picnicul loc tocmai la decantor, la care el îmi răspunde că, dacă mă cac pe mine de frică, o să-l trimită pe Geamandură să mă întâmpine la rambleul căii ferate și să-mi arate drumul sau să-mi aduc o lanternă și, astfel, n-o să mă rătăcesc. Când îl mai întreb o dată de bazinul de decantare, îmi spune că acolo trebuie să ne întâlnim neapărat,

pentru că vrea să-mi arate ceva. Dacă o să dau înapoi, el și amicii lui or să mă considere un căcănar de ultima teapă. N-am încotro, trebuie să accept. OK, atunci, Geamandură o să mă aștepte la rambleu, o să-mi semnalizeze cu lanterna și o să mă conducă la decantor.

Ajung la locul convenit, dar nu-l văd pe Geamandură nicăieri. Mă uit la ecranul telefonului, n-am întârziat. O clipă stau în cumpănă, poate că n-am nimerit unde trebuia, dar pe urmă îmi spun că mă doare-n cur; dacă vor, or să mă găsească. N-am chef să-i aștept în picioare, așa că mă așez pe o șină. Îmi întind picioarele, pietrele rambleului emană căldura înmagazinată peste zi, e o arșiță de parcă ar fi sosit deja vara. După zece minute mă cuprinde o plictiseală de moarte și, ca să-mi omor timpul cu ceva, încerc să sparg cu pietre geamul mâzgălit cu graffiti al unui vagon de călători. Reușesc din a doua încercare, dar, la auzul zăngănitului, un câine de pază de la un depozit din apropiere se apucă să latre, așa că o las moartă cu aruncatul pietrelor și rămân nemișcat în țârâitul greierilor. Tocmai când mă hotărăsc să aștept încă două minute, iar apoi s-o tai spre casă, numai ce-l aud în spatele meu pe Geamandură și-s cât pe-aci să mă cac pe mine de frică. Se apropie orbecăind prin întuneric și, când îl întreb unde pula mea îi e lanterna, îmi spune să-mi bag pula-n ea, că i-a murit bateria, iar telefonul i s-a descărcat, de-aia n-a putut să-mi semnalizeze.

Bâjbâim prin beznă. Geamandură merge în față și fredonează *Stayin' Alive* de pe coloana sonoră a filmului *Madagascar,* iar eu mă zăpăcesc complet în brambureala asta nenorocită. Un tip, un întreprinzător oarecare, a cumpărat terenul din spatele combinatului de prelucrare a cărnii, a vrut să construiască un complex de locuințe de lux sau o platformă industrială, nu mai țin minte, dar pe urmă l-au aruncat în aer cu mașina lui cu tot și proiectul a picat. Asta s-a întâmplat cu mai mulți

ani în urmă, de atunci nu s-a mai schimbat nimic pe aici, doar bambușii speciali, modificați genetic, pe care i-a comandat din China, cresc într-un ritm de groază. În plus, i-au plantat atât de deși încât Geamandură se poate strecura printre ei înaintând doar într-o parte. Iar acolo unde bambușii au putrezit, urzicile ne ajung până la brâu. În tăcerea de mormânt răsună brusc huhuitul unei bufnițe, iar apoi un trosnet de creangă ruptă. Sper că n-au adus și tigri cu care să populeze crângul. De la întreprinzătorii ăștia te poți aștepta la orice. În răstimpuri se pornește vântul, frunzele șușotesc asemenea unor foi de șmirghel care se freacă gingaș una de alta. Geamandură rupe nepăsător crengile ce-i ies în cale, dacă n-aș ști că el e cel care pășește înaintea mea, lesne l-aș lua drept mistreț. Tot dă din clanță, dar în foșnetele din jur și-n trosnetele de crengi uscate nu pricep o boacă din ce vrea să-mi spună și, până să-l întreb despre ce-i vorba, ajungem într-un luminiș. În lumina puternică a lunii pot distinge clar terenul chiar și fără lanternă.

O siluetă scrutează bazinul de decantare acoperit cu plante acvatice, din care se înalță niște miasme ca dintr-o groapă comună. Ne aude apropiindu-ne, se întoarce cu fața la noi. Și-a acoperit fața cu un batic, dar, după cum se mișcă, îl recunosc pe Rață. Are în mână un obiect lung, la început îmi intră morcovul, crezând că strânge în mâini pușca de vânătoare a lui taică-său, dar, când ne apropiem mai mult, văd că-i vorba doar de o creangă groasă. La marginea decantorului, duhoarea scârboasă îmi izbește nările. Stomacul mi se face ghem de greață.

— Asta nu-i destul de lungă, bombăne Rață în loc de salut și azvârle din mâini creanga noduroasă cu care scurma fundul apei.

Duhoarea e atât de brutală încât mă ia cu amețeală dacă respir mai adânc. Și Geamandură e gata să vomite. Rață, în schimb, se vede cât-colo, n-are nicio treabă cu miasmele. Ai zice că stă pe-o

pajiște înflorită. O fi aici de-o bună bucată de vreme. Îmi dau jos tricoul și mi-l leg peste față, prefer să mă halească țânțarii, mă doare-n cur de ei, dar putoarea asta este insuportabilă. Rață pornește spre copaci, probabil ca să ia o creangă mai lungă, îmi zic. Lui nu i-a murit bateria lanternei, așa că ne ținem după el, dar nu găsim nicicum o creangă mai de Doamne ajută. S-ar zice că barabușterii încep să adune lemnele de foc încă din timpul verii. Geamandură s-a săturat, se oprește în dreptul unei tulpini de bambus mai subțiri, o vreme se uită la ea, o pipăie, iar apoi, folosind metoda elefanților flămânzi, se opintește în ea și o dezgroapă cu rădăcină cu tot. Rață o măsoară temeinic din priviri și, în cele din urmă, stabilește că-i destul de lungă, apoi își scoate cuțitul de vânătoare cu lama zimțată, să-i taie crengile laterale. După ce termină cu treaba asta, tragem tulpina spre iaz. Aici, nici tricoul nu-mi mai folosește prea mult, duhoarea de hoit îmi mută nasul din loc. Geamandură se ține o vreme după mine, dar pe urmă îi vine să vomite și e nevoit să se oprească. Suferă îngrozitor, dar nu decartează decât un pic de bilă. În timp ce Geamandură horcăie și se răstește la bocanci, Rață se oprește pe malul iazului și scurmă apa sau, mai corect spus, masa densă de pe fundul gropii. Iazul acesta nu-i cu adevărat un iaz, ci, mai degrabă, aduce cu șanțurile săpate pentru fundația construcțiilor. Are malul abrupt, dacă cineva alunecă la vale, nu se mai poate cățăra afară de unul singur. Peștii din ei au fost pescuiți de mult sau au crăpat. Iar îmi vine să dau la boboci, dar reușesc să mă stăpânesc, apoi mă apropii de Rață, care luminează cu lanterna, metru cu metru, adâncitura.

Cadavrul plutește pe apă culcat pe burtă. Fasciculul lanternei luminează corpul umflat, acoperit de pete verzi, vinețiii și portocalii. În *CSI,* cadavrele din apă nici pe departe nu arată așa, dar prefer să nu fac pe deșteptul, pentru că-i posibil ca

bacteriile de aici să umfle cadavrele exact așa. Rață ia de jos o piatră și o aruncă spre cadavru. Șobolanii care se ghiftuiesc cu cadavrul aflat în stare avansată de putrefacție se împrăștie în fugă. O jivină uriașă, cenușie, se cațără din borta ce se cască într-o parte a cadavrului taman când privesc într-acolo. Ceva, poate că o broască, sare în apă cu un pleoscăit molcom, iar din mine țâșnesc într-un jet gros tăițeii cu varză pe care i-am mâncat la cină. Rață reușește să se ferească în ultima clipă, îmi zice vreo două de mamă, se uită să vadă dacă nu cumva i-am borât pe pantaloni, apoi, când vede că sunt neatinși, se potolește și-mi spune să examinăm cadavrul. Apucăm, împreună cu Geamandură, bambusul smuls din rădăcină, iar Rață ne indică de pe marginea gropii încotro să-l împingem, când să-l săltăm, când să-l lăsăm mai jos. Ne câcâim neputincioși mai mult timp; pe de-o parte, nu ne e clar ce vrem să facem, de fapt, iar pe de altă parte, cadavrul se destramă, pur și simplu, așa că, atunci când încercăm să-l întoarcem pe spate, i se desprinde un braț. Până la urmă, lui Rață îi vine ideea să-i tăiem gâtul, pentru că astfel putem să-i întoarcem capul mai ușor. Vorbește ca și cum ar mai fi făcut treaba asta și altă dată. În timp ce ne schițează planul lui de acțiune, scoate cuțitul de vânătoare cu lama zimțată și un sul de bandă izolatoare neagră. O clipă mă întreb în sinea mea de ce-o fi având asupra lui chestii din astea, dar, până să-i adresez întrebarea, Rață apropie lama cuțitului de tulpina de bambus și, cu mișcări exersate, începe să înfășoare banda izolatoare pe bambus.

— Băi, Rață, după părerea mea, treaba asta nu-i deloc cușer, spun eu, pentru că n-aș vrea să-l văd tranșat pe Zolika.

La urma urmei, e pretenarul nostru și ar fi naspa să-i profanăm cadavrul în halul ăsta.

— Iar după părerea mea, ar trebui să facem pe dracu-n patru să aflăm cine pula mea e ăsta, îmi

spune Rață luminând cadavrul cu lanterna.

O grămadă de pești și câțiva șobolani umflați se strâng în raza de lumină și se apucă să ciugulească din carnea de pe țeastă. N-aș fi crezut că-n mocirla asta colcăie atâtea vietăți, însă, judecând după fojgăială, după înotătoarele de pești și cozile de șobolani care ies în răstimpuri la iveală de sub apă, s-ar zice că există o biodiversitate remarcabilă acolo, jos. Geamandură se încovoaie încă o dată și iarăși începe să dea la rațe. Rămân tablou când văd câtă bilă poate să aibă.

— Să-i chemăm pe gabori, propun eu.

— Ete pula, se răstește Rață la mine. Nu începe iar, OK?

— Ce?

— Căcănărelile astea cu gaborii.

— Aici nu-i vorba de căcănăreală, Rață, îl înfrunt eu.

— Ba da.

— Ba nu, mă încăpățânez eu. Aici e vorba de un cadavru, băga-mi-aș. Când găsești un cadavru, anunți poliția. Atâta tot.

— Ba nici de-al dracu' nu chemăm pe nimeni aici până când nu-i facem felul jigodiei care l-a mătrășit pe Zolika.

Peste peisaj se lasă o tăcere de proporții cosmice, de parcă toate zvonurile ar fi fost absorbite din lumea asta. Foșnetul frunzelor încetează, greierii amuțesc, șobolanii și peștii rontăie mutește cadavrul.

— *Ce-i?!* îngaim într-un târziu.

— Cu ce? mă întreabă Geamandură.

— Cine-a mătrășit pe cine? întreb eu, întorcându-mă spre Rață.

— Lázár pe Zolika, răspunde Rață.

— În linii mari, adaugă Geamandură.

— *În linii mari?*

Nu înțeleg ce vor să spună.

— Îhî, face Geamandură dând din cap cât se poate de serios.

— Zolika mi-a lăsat un mesaj în mesageria vocală, intervine Rață când îmi vede nedumerirea întipărită pe chip. Înainte de-a muri, adaugă el cu o figură impenetrabilă, iar apoi îmi întinde celularul lui și adaugă: Ascultă-l!

Apăs tasta de mesagerie, apoi îmi lipesc telefonul de ureche. Robotul enumeră câte mesaje a primit Rață, de la ce număr și la ce oră. Mai apăs de vreo cinci ori tasta până ajung, în sfârșit, la Zolika. Glasul îi este tremurat, se smiorcăie, în răstimpuri scuipă. *„Rață, băga-mi-aș răspunde-mi odată… sau sună-mă tu… sunt terminat, futu-i… m-a terminat Lázár… sunt la decantor… sângerez, futu-i… n-am curajul să plec de-aici… vino aici… sunt aici, la decantor!”*

Nu-mi găsesc cuvintele. Până și telefonul mi-l dezlipesc de ureche abia după o jumătate de minut.

— Dură chestia, ai? frânge tăcerea Rață.

— L-ai sunat? îl întreb.

— Da, răspunde Rață. Însă un pic prea târziu.

— Dar ce-ai așteptat?

— Eram la film, băga-mi-aș bombăne el jignit.

— Și? îl întreb.

— La cinema nu obișnuiesc să răspund la telefon, mă minte el.

— Ia nu mai mânca rahat, futu-i, ripostez eu, la care mă privește în ochi și-mi spune:

— OK, eram cu Niki, recunoaște el. La film, adaugă după aceea.

— Tot ai fi putut să-i răspunzi la apel.

— Mi-o luase în gură.

— Și tot ai fi putut să-i răspunzi, repet eu.

— Băi, tu ești nebun, futu-i, dă Rață din mână a lehamite.

Ascult încă o dată mesajul vocal al lui Zolika.

— Sigur e el?

— Nu-i recunoști glasul? mă întreabă Rață.

— Mă refer la cadavru, zic eu arătând spre groapă.

— Nu i-ai auzit mesajul? A spus că-i la decantor.

— Nu există alt cadavru în împrejurimi, remarcă Geamandură ștergându-se la gură. Am verificat.

— Firește, dacă te dă curiozitatea afară din casă, îi putem tăia capul, sugerează Rață.

— Las-o cum a picat! i-o retez eu.

Vreau să-l văd. Vreau să-l privesc în ochi. Am nevoie de certitudinea că acest cadavru în stadiu avansat de putrefacție, din zeama aia murdară, chiar e Zolika. Îi cer lui Rață să-mi dea lanterna și trec cu fasciculul de lumină încă o dată peste cadavru, dar capul tot nu i se vede ca lumea. Încep să mă dezbrac. Întâi îmi scot pantofii, apoi pantalonii, îmi las chiloții pe mine, n-aș vrea ca peștii sau șobolanii să-mi halească cârnatul.

— Futere, geme Geamandură când se prinde ce am de gând să fac.

Îngenunchez pe marginea gropii, cu spatele la decantor, și mă prind cu mâinile de un smoc de iarbă, nu cumva să mă prăvălesc în groapă.

— Ajutați-mă, îi rog, la care Geamandură se apropie și mă apucă de-o mână, iar apoi începe să mă lase încetișor în jos, pe malul abrupt, noroios.

Întâi ating apa cu degetele picioarelor. Îmi fac socoteala că or fi niște zoaie călâi, dar mi se face pielea de găină pe brațe, așa e de rece. În clipa următoare, Geamandură se apucă să se răstească la bocanci și-mi dă drumul la mână, dar în aceeași clipă mă prăbușesc în gol și cad grămadă în zeama ce duhnește a cadavru. Cum-necum, reușesc să-mi țin capul la suprafață, și scursoarea nu-mi intră în ochi. Picioarele îmi ating fundul decantorului și mi se cufundă în mâlul moale, mi le smulg de-acolo imediat. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce vietăți s-or ascunde la fundul unui astfel de bazin de decantare. Cadavrul e cam la trei metri de mine, trebuie să ajung cumva la el, dar n-am niciun chef să-mi pun picioarele pe fund, așa că încep să înot spre el cu capul ținut deasupra apei, ca boșorogii

ce duhnesc a usturoi pe culoarele exterioare ale bazinului de înot.

Aici, jos, duhoarea este și mai insuportabilă. Pe mal începusem să mă obișnuiesc cu ea, dar aici iar mă răvășește, în apă nici măcar să râgâi nu poți, darămite să vomiți, dar tot îmi suie din stomac în gâtlej ceva cu gust amar. Din două-trei mișcări mai puternice ajung la cadavru. Aici, fojgăiala e mai mare. Jivinele se împrăștie degrabă. De picioare și brațe mi se freacă tot felul de trupuri lipicioase, păroase; înotătoare, cozi, picioare, mustăți îmi ating burta și spinarea. Simt că ceva mă pișcă de-o coapsă.

Trebuie să iau viteză, pentru că n-o să mai rezist mult.

Dintr-o mișcare a brațelor ajung la cadavrul rontăit de jivine. Mă ia din nou cu amețeală din cauza duhorii, dar îmi continui înaintarea. Ar fi o tâmpenie să mă dau bătut în ultima clipă.

— Băgați-mi niște lumină, în pula mea! urlu eu la Rață și Geamandură, dar nu se întâmplă nimic, stau pe malul gropii într-o tăcere mormântală. Nu văd nimic, în puii mei, încerc să strig, dar din gâtlej nu-mi iese decât un fel de horcăit prevestitor de vomă.

Lumina anemică a lanternei se prelinge pe cadavrul ce plutește la un braț distanță de mine.

Nu reușesc să-l întorc cu fața în sus în timp ce fac bicicleta în apă, să mă mențin la suprafață, dar este exclus să-mi las picioarele la fund; oricum, n-aș găsi un punct de sprijin în mâlul moale. Ar trebui să-i întorc cumva capul în sus, atunci am putea să-i vedem, în sfârșit, fața.

Când să-l apuc de bărbie, din greșeală îi bag mâna în gură. Dinții îi sunt țurțuri de gheață mărunți. Ceva țâșnește spre mine din cavitatea bucală. Îmi trag mâna speriat. Pe urmă încerc încă o dată să-l apuc. De data asta reușesc să-l prind de bărbie, scoate un trosnet când îi sucesc gâtul. Tot

un drac e, de-acum nu-i mai pot aduce vreo vătămare gravă.

Când îl privesc în ochi, îmi vine instantaneu în minte mama lui Zolika, apoi îmi zic că, fără un test ADN, este exclus să-i poată stabili cineva identitatea. Cel mult, se poate afirma, cu certitudine, că acesta este un cap uman care ar putea fi și al lui Zolika.

Îmi ridic privirea. Geamandură îmi bagă fasciculul lanternei în ochi. O clipă, lumina mă orbește.

— Ce puii mei faceți, băga-mi-aș? răcnesc eu din toți rărunchii.

Pe urmă, ceva cade lângă mine, în apă, cu un pleoscăit sonor. N-a fost un pește, ci ceva cu mult mai mare.

Privesc în sus.

Văd silueta lui Rață în lumina vâscoasă a lunii. Ridică deasupra capului un pietroi sau o bucată de beton uriașă. Își face vânt și o aruncă. Drept către mine.

Cade la câțiva centimetri de mine.

Jigodiile astea vor să mă lichideze.

Trag adânc aer în piept și mă scufund sub apă. Încep să dau din brațe în draci, trebuie să mă îndepărtez înot cât mai urgent, altminteri, n-am nicio șansă. Dau din brațe cu toată puterea, în stilul craul; dacă Stig Severinsen a rezistat șaptezeci și șase de metri sub gheață doar în slip, nu există să nu pot înota și eu, într-un bazin de decantare, până mai departe de-o azvârlitură de piatră. Nu-mi număr mișcările, dar înot ca la un sprint final. După vreo cincisprezece mișcări de brațe începe să mi se termine oxigenul, simt că plămânii și mușchii parcă mi-ar lua foc. Mai am puțin și mă înec când, în cele din urmă, ies de sub apă la vreo douăzeci de metri de mal. Până aici nu mai sunt în stare să arunce bucățoaiele alea criminale de beton, dar cu pietre mai mici mă pot nimeri cu ușurință, așa că-mi scot capul doar cât să trag aer în piept,

apoi mă vâr la loc sub apă și înot mai departe. Ceva mai încolo ies din nou la suprafață, deschid ochii, dar nu văd nimic. Mijesc ochii. Încerc să mi-i șterg. Nu aud niciun pleoscăit. E o tăcere stranie, de parcă apa mi-ar fi înfundat complet urechile. Îmi ațintesc privirea asupra malului. Disting două siluete negre. Rață și Geamandură scrutează decantorul. Tac chitic, doar – doar o să-mi trădez prezența. Nu mă zăresc. Expir și inspir tăcut aerul.

Pe urmă, se aude un pârâit în beznă și un animal scund, îndesat, se arată în goană dintre bambuși. Se năpustește direct la Rață și Geamandură. Cei doi întorc capul să vadă de unde vine zgomotul, dar e prea târziu. Aș băga mâna-n foc că-i câinele de pază de la depozitul din apropiere, care a scăpat din lanț, dar când aud ce zgomote scoate, îmi pică fisa despre ce-i vorba. Scoate sunete ascuțite și grohăie. Un câine nu face așa nici când îl calcă un camion. Geamandură o ia la goană și, între timp, urlă ca un șacal, *băga-te-aș cară-te de-aici, bestie,* dar mistrețul nu mai poate de vorbele lui. În câteva clipe îl ajunge din urmă și îl dărâmă la pământ, iar apoi începe să-l împungă cu colții, ba cred că-l și mușcă. Geamandură îl strigă pe Rață, zbiară cât îl țin bojocii să dea dracului jos de pe el mistrețul ăsta nenorocit, dar treaba asta îl întărâtă și mai tare pe animal. Iar între timp Rață fuge mâncând pământul spre rambleu, nici nu întoarce capul. Degeaba țipă Geamandură tot mai tare, îl doare-n cur de el. Pe urmă, dintre tufe apar alți doi mistreți și se îndreaptă și ei spre Geamandură.

∵

După ce mistreții o șterg alergând agale și Geamandură se mai liniștește, ies înot la mal. Reușesc să mă cațăr cu chiu cu vai pe malul abrupt, alunecos. Mă duc orbecăind până la Geamandură. E întins pe spate, cu un picior răsucit și arată ca dracu'. Din fericire, nu mai urlă ca nebunul, devenise destul de enervant după o vreme, dar, când ajung mai aproape, îi aud

gemetele de durere. S-ar zice că n-a murit chiar de tot.

În timp ce Geamandură horcăie stins, îmi dau jos chiloții și-i arunc în iarbă. În timp ce mă usuc, mă uit să văd dacă nu cumva s-au prins niscai lipitori de mine. Găsesc câteva. Mi le smulg rapid de pe corp. Parcă aș fi dat cu rășină. Apoi mă apucă tremuratul și mă îmbrac. Geamandură arată ca vai de mama lui. Nici nu-i conștient de ce se întâmplă în jurul lui. Nici nu observă că mă las pe vine lângă el. Poate că nici nu conștientizează prezența cuiva. Mâinile îi atârnă flasce lângă trup. În jurul lui sunt pietrele cu care voia să dea în mine până mor. Iau o piatră de jos, e plină de sânge. E propriul lui sânge sau al vreunuia dintre mistreți. O ridic. E destul de grea. Mă scol în picioare. Brusc, se pornește să bată vântul, risipește duhoarea de hoit pe care, oricum, n-o prea mai simțeam. Când ridic piatra deasupra capului, ceva se pornește să licărească în buzunarul lui Geamandură. Mă aplec și-i scot telefonul mobil. S-ar zice că, totuși, n-a murit. „Gabi” – apare inscripționat pe ecran. Preiau apelul. La telefon e fratele mai mare al lui Geamandură. Nu salută, începe să-i dea înainte ca o moară stricată, se pare că, de data asta, a reușit să pună batista pe țambal, dar, dacă mai face vreodată o tâmpenie la fel de mare, n-o să-l mai scoată din rahat, să zică săru’ mâna că a rezolvat chestiunea de-acum. Întinde pelteaua la nesfârșit, dar nu întreabă nici măcar o dată dacă Geamandură mai e la telefon sau nu. O vreme, ascult în tăcere prostiile acestui șapcaliu, însă, până la urmă, atâta mă mai fute la icre cu dăscăleala și cu aerele lui, că-mi pierd răbdarea și-i spun ceva de mă-sa-n cur, iar apoi închid telefonul, formez numărul de la serviciul de ambulanță, îi las să preia apelul și mă întorc bâjbâind prin crângul de bambuși, să traversez șinele.

Răsturnare de situație

De două zile mă tot ascund. Nu îndrăznesc să mă duc acasă, știu doar că pe Geamandură l-au internat la terapie intensivă și că s-a lăsat cu tămbălău mare. O caut de câteva ori pe Viki, îi scriu SMS-uri, dar nu-mi răspunde nici la telefon, nici la mesaje, apoi, când ajung în pragul țăcănelii, mă sună și punem de-o întâlnire. Nu-i deloc roză situația, dar tot mă bucur la nebunie că, în sfârșit, m-a căutat, pentru că începusem să-mi fac gânduri negre, că Rață a lichidat-o și pe ea. Viki e destul de morocănoasă la telefon, parcă ar fi șucărită pe mine. Vrea să ne întâlnim în parc, la fântâna arteziană de lângă locul de joacă, după-amiază la ora patru, ceea ce-i o mare tâmpenie, fiindcă la ora aia e buluceală mare, bașca trebuie să traversez tot orașul ca să ajung acolo. Până să se apuce de caz gaborii și ceilalți dobitoci, am reușit să intru pe șest la Tesco și să șparlesc câteva bulendre în locul tricoului și pantalonilor mei ce duhneau a hoit, așa că acum nu mai sunt îmbrăcat ca acum trei zile, când am plecat de acasă. Treaba asta are mai multe avantaje: în primul rând, poliția nu mă poate gini cu una, cu două, iar pe de altă parte, și duhoarea aia de hoit începuse să fie nașpa de tot; ieri, pe stradă, boschetarii erau singurii care nu întorceau capul după mine.

Când o zăresc pe Viki, îmi dau seama că e groasă gluma. Șade pe bancă, se zgâiește la pietrișul galben, mărunt ca alicele. Când mă opresc în dreptul ei, își ridică privirea. Îi citesc în ochi că-i morcovită la maxim, ceea ce-i nasol de tot, pentru că Viki este una dintre cele mai îndrăznețe gagicuțe dintre toate cunoștințele mele. A acceptat să facă, cu ușurință, chestii pentru care jumătate din pretenarii mei s-ar fi căcat pe ei. Pe Viki n-am mai văzut-o niciodată să fie speriată. Are niște

cearcăne uriașe, astă-noapte n-o fi dormit cine știe cât, însă și așa e o bucățică mortală, oricât de mult sau puțin ar dormi, gura îi rămâne la fel de sexy, deși nu are buzele groase și nici nu și le rujează.

— Hello, o salut eu, iar ea îmi pune în palmă telefonul ei mobil. Morcovită? o întreb, fiindcă nu mă prind de ce ține morțiș să-mi dea mie chestioara asta.

— Nu, răspunde ea. Uită-te la fotografii.

N-am niciun chef să cotrobăi prin colecția de *selfie*-uri a lui Viki; pe cele mai multe și așa le-am văzut deja pe Facebook, dar văd că nu-i deloc în formă și nu vreau să fiu mârlan cu ea, așa că-i iau mobilul și deschid galeria cu fotografii. Abia acum îmi pică fisa că ăsta nu-i telefonul ei.

În prima fotografie, Rață își rânjește sieși din oglindă, în pula goală. Încep să butonez numărul imens de poze făcute drept poante mișto împreună cu Geamandură și ceilalți pretenari ai lui. La pozele cu bășini aprinse cu bricheta mă umflă râsul, pentru că am fost și eu de față când le-a făcut, dar pe urmă încep să mă plictisesc și, tocmai când dau să-i zic lui Viki să-mi spună ce să caut, nimeresc peste o serie completă de poze cu Zolika.

La început nu-l recunosc pe tâmpitel, însă apoi îmi dau seama că el e în poze și mă ia cu amețeală. Mă prind de spătarul băncii, ar trebui să mă așez, dar nu vreau ca Viki să observe că mi-e rău. Îmi ridic privirea. Mă uit la prichindeii care se dau în leagăn, se cațără, se joacă în groapa de nisip. Îmi ia ceva timp, dar, până la urmă, reușesc să mă adun. Ecranul se stinge între timp, dar îmi trec degetele peste el și mă mai uit o dată la fotografii.

Zolika stă în genunchi pe iarbă, iar Rață îi apasă beregata cu cuțitul de vânătoare. Geamandură îi trage un șut în cap lui Zolika. Se oprește deasupra lui cu o bucată uriașă de beton și zâmbește spre obiectiv. În ultima fotografie, Zolika apare singur, desfigurat, cu chipul terciuit. Nu-i de mirare că nu

l-am recunoscut, însă hainele și peisajul se leagă. În bazinul de decantare plutea cadavrul lui Zolika.

— Ai fost acolo? mă aduce Viki cu picioarele pe pământ.

— Bineînțeles, i-o întorc eu, dar pe urmă îmi pică fisa că vorbim fiecare despre alt moment și mă corectez pe dată: Au vrut să mă mierlească și pe mine.

Tace. N-am reușit s-o conving.

— M-ai văzut în vreo fotografie? o întreb.

— Nu, răspunde ea, dar simt din glasul ei că tot nu mă crede.

— Viki, n-am fost acolo, îi spun și o privesc hotărât.

— Poate că te-ar fi omorât și pe tine, spune ea îmblânzindu-se nițel.

— Îhî, încuviințez dând din cap. Dar poate că, la fel de bine, l-aș fi salvat pe Zolika.

Rămâne cum am zis eu.

— E al lui Rață? întreb dând din cap spre telefon.

— Îhî.

— De ce i l-ai săltat?

— M-am săturat de el până peste cap, răspunde cu glas scăzut, dar hotărât.

Aștept urmarea.

— S-a folosit de mine, adaugă ea.

— Rață se folosește de toți, remarc eu în surdină.

La drept vorbind, nu pricep de ce-a început s-o deranjeze pe Viki chestia asta tocmai acum.

— Mi-a dat țeapă, continuă ea, apoi, după o clipă de ezitare, adaugă: A fost la film cu Niki.

— Știu, îmi scapă porumbelul pe gură, dar pe Viki treaba asta n-o mai interesează.

— Iar când am dat peste fotografii, nu mi-a spus decât să fac ciocu' mic, urmează ea. Înțelegi?

— Ce?

— Nemernicul ăsta crede că mă poate cumpăra doar cu atâta. E de-ajuns să-mi spună ciocu' mic,

iar eu o să fac ciocu' mic.

— Aha.

— Știi ce? mă întreabă Viki uitându-se la mine și, pentru o clipă, în ochii ei furia ia locul spaimei; acum e mai frumoasă ca oricând. Mama mă-sii!

Iarăși rămânem tăcuți. Știu ce vom face, dar tot îi pun întrebarea:

— Ce vrei să faci?

— Nu știu, îmi răspunde, deși știe la fel de bine ca mine ce vom face.

— OK, spun eu și îmi bag telefonul în buzunar.

Îi privesc obrazul. Acum parcă-i și mai tristă. Mi-ar plăcea să-i dau un pupic, însă când mă aplec spre ea, întoarce capul și o ia din loc. Iar mă izbește în nări mireasma gelului de duș cu miere și migdale.

Apucă să facă doar câțiva pași când îmi aduc aminte de ceva și strig după ea:

— Viki, stai. Vreau să te întreb ceva.

Încremenește locului. Se întoarce pe călcâie încetișor. Mă apropii grăbit de ea, îi întind batista mea și, când nu vrea s-o primească, îi șterg cu degetul mare fardul de ochi prelins pe obraji. Crezusem că nu-i smăcuită.

— Ești căzută-n limbă după el?

Încerc să afișez o mină sobră, pentru că aici e vorba de-o chestiune serioasă, dar nu fac decât s-o jignesc.

— Ce ticălos ești, îmi spune întorcându-mi spatele și văzându-și de drum.

— Viki, e important, mă încăpățânez și o prind de umăr. Nu vreau să te fac din vorbe.

— Las-o jos, răspunde și își scutură umărul, să-mi dea mâna la o parte, dar, totuși, se oprește, se întoarce cu fața la mine și mă privește cu tristețe.

— Trebuie să fiu sigur că n-o să te răzgândești.

— Săptămâna trecută ne-am dus în spatele șirului de garaje, spune ea și, în timp ce vorbește, în ochi i se citește din nou spaima. Avea la el și o țeavă din fier.

Glasul îi tremură, apoi i se frânge. Nu vreau să știu la ce-a folosit-o Rață. Viki își șterge nervoasă fardul de ochi întins pe față și continuă:

— Nu m-a scos niciodată la film.

Pe urmă se întoarce pe călcâie și traversează cu pași hotărâți terenul de joacă.

∵

Zilele devin confuze, noaptea nu pot adormi niciodată ca lumea și niciodată nu sunt complet treaz. Îmi țin celularul închis, nu cumva să fiu localizat pe baza informațiilor oferite de el. Lumea devine o viziune îndepărtată. Imaginea câștigă în acuitate în locuri necunoscute; apoi totul se cufundă la loc în întuneric. De multe ori nici nu-mi dau seama cum am ajuns în locul unde se întâmplă să mă aflu, dar, între timp, îmi storc întruna creierii cum să fac să-i mătrășesc pe-acești doi cretini. Dacă vreau să răzbun ca lumea moartea lui Zolika, eu sunt cel care trebuie să facă o mutare. Știu de la Viki că Geamandură se află în continuare la terapie intensivă, cu el nu o să am mare bătaie de cap, dar nu vreau să las lucrurile la voia întâmplării. Rață o să fie mai greu de încolțit. Viki spune că se află în arest la domiciliu, iar curcanii îi țin zi și noapte sub observație hogeacul. Crăp de ciudă că tot timpul m-a tratat ca pe un prostovan. Nu m-a mirat faptul că-i așa un căcănar; mai degrabă sunt supărat pe mine însumi că m-am lăsat dus de cioacele lui. A fost mai simplu să-l cred decât să-mi pun mintea la contribuție, sau dracu' știe. Înaintez cu pași uniformi, tacticos, dar între timp mă ambalez tot mai tare. Încă nu știu în ce fel și când, dar am să-i fac îngerași, mie-n sută, n-o să mă potolesc până când n-or să pățească ceva naspa de tot. Regret nițel că am ratat prilejul ce mi s-a oferit pe mal și nu l-am luat la cherestea pe Geamandură, însă, firește, e mai ușor să-ți imaginezi decât să acționezi; și, ce-i drept, la vremea aceea încă nu văzusem fotografiile de pe celularul lui Rață.

Ajung la marginea orașului și-mi continui drumul pe variantă. E un trafic al dracu' de intens, tiruri și alte căcaturi, nu-i ca atunci când l-am făcut afiș pe moșu'. Nu-mi pasă, încap și eu pe acostament. Am făcut deja vreo cinci kilometri când un echipaj de poliție cu girofarul pornit mă depășește, trage pe dreapta la câțiva metri în fața mea și din mașină coboară doi gabori tineri. Vor să mă oprească. N-am niciun chef să le dau explicații, ce și cum, așa că sar peste șanț și o iau la fugă în lanul de grâu. Când privesc în urmă, observ că cei doi pisari au cam rămas tablou, dar pe urmă își vin în fire, iar unul dintre ei chiar își scoate la vedere arma din dotare și mă somează să mă opresc, dar, bineînțeles, nici prin minte nu-mi trece una ca asta. Dacă mă prind, cum o să le mai lichidez pe jigodiile alea? Caraliul mai răcnește o dată să stau locului, însă cu o tai ca din pușcă. Mai am puțin și ajung în pădure. În clipa următoare aud un bubuit asurzitor. Dobitocul a tras în aer. Îmi trece prin minte c-ar fi mai bine să nu mă pun rău cu ei, căci, până la urmă, or să-mi facă pardesiu de scânduri, însă, în cele din urmă, mi se fâlfâie. Nu-s chiar așa de coioși, să-și exerseze în plină zi tragerea din alergare într-un lan de grâu. Îmi continui goana. Cei doi babuini pornesc pe urmele mele, dar nu reușesc să țină pasul cu mine. Ajung la primii copaci, dau peste o potecă relativ circulabilă, alerg pe ea mai departe. Crengile îmi biciuiesc fața, broboanele de sudoare mi se preling în ochi, habar n-am unde vreau să ajung, dar, într-un fel, mișcarea asta uniformă îmi cade bine, sunt ca un robot, ating pământul când cu un picior, când cu celălalt, însă nici oboseala, nici durerea nu-s ca în alte dăți. Îmi cade bine că-mi ard plămânii, parcă respir cu plămânii altcuiva, parcă alerg cu mușchii altcuiva. Nu mă opresc nici atunci când simt că mai am un pic și îmi explodează inima, iar în sânge mi se revarsă acid de baterie.

Iar apoi, tocmai când ajung să cred că am scăpat de cei doi gabori luzări, de sub copaci se năpustește la mine o huidumă de animal, răcnește să mă opresc, dar, până să mă opresc, mă și trântește la pământ, îngenunchează pe spinarea mea, îmi răsucește brațele la spate și, până să-mi vin în fire, îmi pune și cătușele. Se pare că ori cunoaște pădurea mai bine, ori aleargă mai repede decât mine. Sau amândouă la un loc.

100% Columbiană

Nimeni nu credea c-o să ajung în finală. Îmi dau seama de treaba asta din faptul că o după-amiază întreagă toată lumea mă bate pe umăr și mă felicită, iar maică-mea, ori de câte ori dăm nas în nas, mă îmbrățișează și se pune pe plâns. La drept vorbind, nici eu n-aș fi pariat o sumă mai importantă pe reușita mea. După spitalizare, mi-a rămas puțin timp pentru pregătire; în plus, din cauza sedativelor, câteva săptămâni am fost complet mocăit. Multă vreme s-a pus chiar întrebarea dacă mă pot prezenta la concursul de selecție, însă, pe urmă, am ajuns în finală, bașca am prins culoarul șase. Dacă o să-l bat pe căcănarul ăla de babuin din Dunaújváros, mă pot duce la campionatul mondial de juniori din Columbia. Mamă, ce gheșeft ar fi! Asta în caz că-i chiar adevărat ce mi-a spus Ottó și Cola chiar e mai ieftină decât iarba.

În ultimul timp m-am tot gândit la cele întâmplate, și în timpul antrenamentelor, și afară, pe marginea bazinului, și de fiecare dată când am rederulat în mintea mea toată povestea, am ajuns la concluzia că am procedat naspa și, totuși, asta a fost singura soluție corectă. Zolika ar fi meritat ca jigodiile astea s-o mierlească, însă ar fi meritat să putrezesc la mititica din cauza lor? Ete pula. De dragul lui Zolika, ar fi fost OK, dar Rață și Geamandură nu merită să plătesc așa un preț.

După ce m-au săltat curcanii, mi-au confiscat celularul și tot ce aveam asupra mea și m-au dus la comisariat. N-aveam acte la mine, așa că au chemat-o pe maică-mea, să-mi confirme identitatea. Așteptam deja de-o oră pe coridorul secției de poliție, cu mâinile încătușate la spate, când pe lângă mine au trecut cei doi detectivi care cândva sunaseră la ușă, la Rață acasă, și se interesaseră de taică-său. Am știut că am la

dispoziție cel mult un minut să-i conving că le-aș putea povesti niște lucruri interesante și, până să-mi dau seama ce fac, m-am trezit că-i rog să mă asculte. M-am adresat mai ales tipei, căci ea părea să fie mai de gașcă. Până să bâigui că telefonul conține probe, unul dintre pisarii tinerei, cuprins de-un zel exagerat, mi-a tras un zvast zdravăn, de m-a făcut una cu peretele, așa că nu mi-am putut termina fraza. Bineînțeles că, la început, cei doi detectivi nu s-au prins cine sunt și ce vreau, așa că vreo cinci minute m-am smiorcăit făcut afiș pe peretele proaspăt văruit, până când, în sfârșit, au reușit să verifice fotografiile. O vreme s-au uitat lung în telefon, pesemne că i-a dărâmat chestia asta, pentru că timp de cinci minute nimeni n-a zis nici pâs. Trăgând cu coada ochiului, n-am văzut decât că tipului i-a înghețat zâmbetul pe buze în timp ce se uita la ecran.

La data aceea, Geamandură era, pe mai departe, îngrijit la terapie intensivă, au trebuit să-i amputeze picioarele, așa că l-au găsit cu ușurință, iar apoi l-au prins rapid în jbilț și pe Rață. Pe urmă nu m-am mai căcat pe mine de frică la gândul că vor să-mi facă felul, deși, de câteva ori, m-am trezit speriat în creierul nopții și am și răcnit, cel puțin așa susținea maică-mea. Toată lumea, dar absolut toată lumea a fost interogată, fiindcă și-au pus în minte să descopere adevărul sau ce mama mă-sii. Cel mai mult și-au bătut capul cu mobilul crimei. Și-au stors creierii săptămâni în șir, mă plictisisem de moarte, dar ăștia nici de-al dracului nu voiau să se dea bătuți, iar apoi, treptat, până și experții au priceput ceea ce le explicasem de la bun început – că Zolika a trebuit să moară deoarece îi băga în boală pe Rață și pretenarii lui. N-am pomenit nimic despre șantaj, căci n-am vrut să întinez memoria lui Zolika și, apoi, n-aveam de unde ști dacă chestia asta nu-i decât scorneala lui Rață.

Am citit la știri că Geamandură a supraviețuit atacului mistreților *în chip aproape miraculos* și *a colaborat prompt cu autoritățile în timpul anchetei,* îmi închipui că frate-său l-a amenințat că, dacă nu dă jet, are s-o bleiască nasol de tot. În depoziția lui detaliată, în care și-a recunoscut vinovăția, dând la iveală faptele comise, a ciripit până și faptul că ei au fost cei care l-au silit pe Zolika să lase un mesaj în cutia vocală a lui Rață.

M-am bășicat un pic doar din cauză că, până la urmă, Rață a scăpat basma curată din toată tevatura. Avocații lui taică-său, cu onorariul lor de cincizeci de mii de forinți pe oră, au explicat la tribunal că dobitocul ăsta a fost atât de răsfățat de părinții lui încât nu și-a dat seama de gravitatea faptelor sale. Altfel spus, e un psihopat, chestie cu care sunt întru totul de acord, numai că, astfel, în cel mai rău caz, i se poate prescrie doar un tratament medical obligatoriu și nimic mai mult. Când am auzit chestia asta, am zis că-i o cioacă, dar mi-au spus că treaba-i pe bune, iar eu am simțit că mintea mi-o ia nițel razna, am început să urlu, *Dumnezeii mă-sii, îl fac îngeraș pe nemernicul ăsta,* însă, până la urmă, n-am omorât pe nimeni. În schimb, m-am dilit de-adevăratelea, așa că m-au trimis câteva săptămâni să mă odihnesc la balamuc. Am zăcut într-o rezervă ca aia în care stătea Brad Pitt în *Twelve Monkeys*[39]. În prima zi m-au sedat imediat, se căcau pe ei, îmi închipui, de teamă c-o să mă omor sau mai știu eu ce. Degeaba le-am explicat psihiatrilor că dacă aș fi vrut să-mi fac felul, mi-l făceam de mult. Până seara eram complet mangă de la sedative, nici până azi nu știu cu exactitate cât timp am zăcut închis la secția de furioși, îmi amintesc însă clar că, de la pastilele alea, m-a cuprins un calm ciudat, mă simțeam de parcă m-aș fi mutat în trupul altcuiva și nu mi se poate întâmpla nimic rău în acest trup. Asta deși abia puteam deschide ochii și-mi curgeau întruna balele, ca lui moșulică din patul alăturat.

Nenorocitul gemea toată ziua și, de fiecare dată când îmi ridicam privirea, vedeam cum îi atârnă scrotul de sub pătură, dar infirmierelor bineînțeles că li se fâlfâia de el, așa că nu-i înghesuiau atenansele la loc în pantaloni. Într-o noapte, bătrânul s-a dus la veceu, îl durea în cur că are un cateter înfipt în el și nu s-a mai întors niciodată. Ospiciul ăsta-i un loc cumplit, în viața mea n-am mai văzut atâția demenți. OK, o fi lumea plină de idioți, dar e naspa rău de tot când în jurul tău se învârtesc doar nebunatici din ăștia. Și eu îmi storceam întruna creierii în legătură cu cei pe care o să-i lichidez când or să-mi dea drumul de-acolo. Surorile medicale erau însă cumsecade, una dintre ele semăna în draci cu Viki în variantă blondă și cu sânii mai mari, am și vrut să mă dau la ea, dar sedativele m-au turtit în așa hal încât degeaba se tot plimba de colo colo într-o fustă străvezie, lăsând să i se vadă chiloții tanga, degeaba îmi împungea obrazul cu sânii când își făcea de lucru cu termometrul, degeaba îmi netezea zdravăn pledul la nivelul coapselor, cârnatul nu voia să mi se scoale nicicum.

De când mi-au dat drumul din spital, toată lumea se poartă mortal de gigea cu mine, și la școală, și la bazin. Profesorii mă întreabă întruna dacă mă simt bine, dacă mă pot ajuta cu ceva, chestie care, o vreme, a fost OK, dar pe urmă nu i-am mai înghițit. Cea mai mare dezamăgire o constituie faptul că nici măcar nea Bandi nu mă fute la icre, ceea ce uneori e mai nasol decât dacă s-ar purta ca înainte și m-ar face cu ou și cu oțet la fiecare antrenament. Cât despre maică-mea, ea e terminată. De când a dispărut taică-meu, n-am mai văzut-o zâmbind, iar acum, când mă trezesc diminețile, iat-o că șade lângă patul meu și se zgâiește la mine cu ochii înrourați în penumbră. În asemenea momente, mă prefac că dorm, însă, după părerea mea, ea știe că-s treaz, fiindcă, după câteva secunde, se ridică și iese din cameră. De-o vreme

mi s-au rărit și accesele de furie, deși atunci când îmi aduc aminte de Rață mi se lasă o pâclă liliachie peste ochi și trebuie să mă înfrânez, să nu cumva să-l pocnesc pe primul om care-mi iese în cale. Psihologul mi-a vârât în cap cum că trebuie să-nvăț să-mi folosesc pornirile agresive. Am încercat să aplic metoda asta la antrenamente: când în apă îmi apare mutra rânjită a lui Rață, încep să dau din brațe de nervi. Și în cursa anterioară mi-am închipuit că am dinaintea mea mutra lui arogantă. După mine, de-aia mi-a mers bine înotul. Poate că dacă n-ar fi fost Rață, n-aș fi ajuns în finală. Când însă de pe fundul bazinului se uită la mine Zolika, mă blochez mereu.

În timp ce pășesc spre blocstart, fredonez în sinea mea *Before I Forget*[40]. Îmi pregătesc ochelarii de înot, îmi dau jos treningul, fac câteva mișcări circulare de încălzire a brațelor, așa cum am văzut la televizor că fac barosanii. Mă aplec și iau un pic de apă în căușul palmelor, îmi umezesc fața. Între timp sunt prezentați, unul câte unul, finaliștii. Când îmi vine rândul, arunc o privire spre tribună. E acolo toată lumea. Viki și Niki, băieții, nea Bandi, maică-mea, a venit până și taică-meu. Îmi fac semne, mă aplaudă, mă încurajează zgomotos, scapără blițul aparatelor de fotografiat, iar între timp eu deja mă gândesc la Rață. Înainte de start, oricum, îmi crește nivelul adrenalinei din sânge, dar îi mai dau și eu o mână de ajutor. În asemenea momente, parcă îmi piere toată vlaga din mădulare, parcă mi se înmoaie picioarele sub propria mea greutate. Chestia nu mă îngrijorează, deoarece cunosc bine această senzație și știu că sunt în formă. Nici în semifinală n-am dat totul.

Arbitrul de concurs ne face semn să fim gata de start. Aștept până când îi văd pe toți ceilalți urcând pe blocstarturi, îmi aranjez un pic ochelarii de înot, apoi urc și eu. Mă aplec, apuc marginea blocstartului, dar nu aștept sunetul claxonului, ci

plonjez înainte. Mă arunc în piscină de unul singur, apa răcoroasă îmi atenuează temerile, iar apoi mă azvârle la suprafață. Parcă s-ar juca cu mine. Ceilalți mă privesc de pe mal cum înot pe sub ațe spre marginea bazinului, mă cațăr tacticos pe marginea lui și mă întorc liniștit la culoarul numărul șase. Din spatele ochelarilor fumurii privesc chipurile celorlalți. Am reușit să-i surprind. Ne urcăm a doua oară pe blocstarturi. Dacă greșesc și de data asta, voi fi descalificat. Când arbitrul însărcinat cu startul ne face semn să fim gata, mă aplec și apuc zdravăn blocstartul cu mâinile. Mă contopesc cu el. La auzul claxonului, toată lumea plonjează și cu toții sparg suprafața apei aproape deodată, doar eu rămân pe blocstart. În tribune se pornește vacarmul. Ceilalți ies deja de sub apă și fac primele mișcări de brațe când plonjez pe urmele lor. Mă străduiesc să fac mișcări cât mai ample. Reușesc să găsesc unghiul propice în care forța ascensională și mișcarea picioarelor pot conlucra în modul cel mai eficient. Ies de sub apă la zece metri de la start, apoi pornesc după ceilalți înotând cu mișcări prelungi, uniforme. Parcă aș fi la vânătoare. Treptat, reduc handicapul. La două sute de metri întorc deja primul, apoi, la fiecare cincizeci de metri, îmi măresc avansul. De-acum nici nu-mi mai bat capul cu ceilalți. Probabil se bazează pe faptul că o să mă topesc, că o să mi se adune acidul lactic în mușchi și n-o să pot menține ritmul ăsta până la final, dar la jumătatea cursei accelerez și mai tare. Nu simt oboseala, nu mă deranjează nici faptul că mușchii îmi devin, încet-încet, mai rigizi și simt că-mi ard plămânii, măresc și mai mult ritmul mișcărilor de braț, mă agăț de apă, așa mă târăsc tot înainte. Mă las purtat de corp. Sunt un rechin. Îmi imaginez că înot împreună cu Rață. Țin pasul cu el fără să mă sforțez. Mă agăț de el, nu vreau să-l scap din ochi, nu vreau s-o iau înaintea lui, însă nu mi-ar plăcea nici să pierd. Întoarcem deodată, ne împingem

deodată din perete, ba chiar și respirăm deodată. Avem aceiași timpi intermediari. Pe el, chestia asta îl enervează tot mai tare, iar pe mine mă liniștește tot mai mult. Rață mai are puțin și-și scuipă plămânii, începe să horcăie, încearcă să se agațe de ațe, o bună bucată de vreme dă semne că se sufocă, până la urmă se dă bătut, plutește pe apă culcat pe burtă, apoi, încet-încet se varsă în țeava de scurgere. Iar eu trec înot pe lângă el, zâmbind cu gura până la urechi. Clopotul anunță ultima lungime de bazin, deja mă înalț de sub apă când concurentul de pe culoarul patru, cel mai apropiat urmăritor al meu, se apropie din direcție opusă. De aici nu mai pot pierde. Trec de jumătatea bazinului, mai am câteva mișcări de braț și ațele se înroșesc. Acum trebuie să ating punctul de finiș, dar, când văd tabela cu timpul înregistrat, întorc și mă împing în perete. Nu mă pot opri.

Niki

M-am mai liniștit un pic după ce mi-a venit, fiindcă Rață iar a vrut să ne-o punem fără cauciuc și știe că nu pot să-i spun nu și, până la urmă, facem cum vrea el. L-am rugat un singur lucru, să și-o scoată la timp, iar el doar mi-a zâmbit și mi-a spus să nu mă mai cac pe mine, că are să și-o scoată. Bineînțeles că nu și-a scos-o sau, mai corect spus, și-a scos-o prea târziu, dar, spre norocul meu, am scăpat basma curată, adică eu sunt cea care a scăpat basma curată. Respir adânc, trag aer în piept până simt că-mi crapă plămânii și mă scufund sub apă, apoi mă împing cu picioarele în perete. Alunec îndelung pe sub apă și, când mă opresc, îmi las trupul să se ducă până la fundul bazinului. Tălpile îmi ating gresia alunecoasă, mă las pe vine, vâslesc cu brațele, îmi păstrez echilibrul cu mișcări mărunte. Îmi vine să urlu, să-mi urlu tot năduful. Apa îmi amortizează glasul. Aici, jos, nu mă aude nimeni, nu aude lumea cum urlu din toți rărunchii *vedea-te-aș mort!* Nea Bandi mi-a spus că-l doare în cur că-s pe roșu, trebuie să mă antrenez și basta, să-mi vâr un tampon, să nu mă mai crizez atâta. Îi e ușor să dea din gură, n-ar mai face pe duru dacă ar simți și el că-i explodează pipota și i-ar fi greață întruna. E un bășinos tâmpit. Stau pe fundul piscinei și urlu, și urlu, și urlu, și nu mă mai interesează nici măcar faptul că apa clorată îmi ustură pielea, deoarece nu mi-am dat cu nicio cremă. Însă degeaba urlu, nu mă liniștesc și, în cele din urmă, trebuie să ies la suprafață, să trag aer în piept. Nu știu ce-i cu mine, de ce-s așa de răvășită. La drept vorbind, dacă-și dă arama pe față, mă scot din pepeni tâmpeniile lui. N-ar fi trebuit să vin la antrenament, însă n-am vrut să rămân acasă, n-aveam chef să zac de una singură în butoiul cu depresie, maică-mea și noul ei tip reușesc să mă plictisească de moarte în cinci

minute. Doamne, ce dobitoc mai e și ăla! Crede că, dacă are mălai căcălău, poate s-o învârtă pe maică-mea pe degete cum vrea el. Bine, și maică-mea-i o tâmpită, că-l lasă, futu-i să-i fut. Oricum, nu mă interesează nici cât negru sub unghie, n-au decât să facă ce vor unul cu celălalt, dar, dacă se mai atinge de mine o dată, o să-i trag un șut în coaie, pe bune. Începe încălzirea, înot într-un ritm lent și, între timp, mintea îmi stă tot timpul la Rață. Nu cred că o să mă obișnuiesc cu faptul că se poartă cu mine în halul ăsta. Ne culcăm împreună, mă minte că vrea să umble cu mine, că arăt bine, îmi tot explică ce gură faină am, deși știu că n-am buzele destul de groase, degeaba mi le rujez, iar apa clorată îmi face praf pielea, am umerii prea lați de la prea mult înotat în stilul fluture și de la antrenamentele pentru condiția fizică, iar între timp i-o trage și lui Viki și mai știu eu cui. OK, acum chiar c-a fost bulangiu, până și Viki mi-a spus să-l dau dracului, că merit unul mai bun, dar pe urmă am aflat că, mai înainte, și-o puseseră în vestiar și ne-am și luat în coarne, eram așa de nervoasă că aș fi putut să-i scot ochii, noroc că nu l-am văzut o zi întreagă, a simțit și el că sunt sictirită, de-aia a umblat cu mega, dar, în fine, tot un drac e. Ar trebui să termin cumva cu el; buba e că chiar arată mișto, plus toate alea. Uneori am senzația că nu am fost încă îndrăgostită vreodată de un altul.

Îmi ard plămânii când ajung la perete. Nea Bandi îmi spune timpul. Gâfâi. Se simte din glasul lui că nu-i mulțumit. Nu știu de ce, dar treaba asta mă scoate din fire. Abia mai trăiesc. Nu mai am putere nici să urlu. Simt că-mi ard mușchii. Coapsele și brațele. Iar la burtă încă mai am crampe. N-o să fiu în stare să ies din bazin. Mă podidește plânsul, deși nu vreau să plâng. Tipesa cea nouă se smiorcăie lângă mine. Nu știu la ce i-o fi trebuit să se transfere aici. Nu-i un geniu, dar este chiar drăguță. La drept vorbind, băieții și pe mine mă consideră proastă, deși am media

generală cu mult mai mare decât a lor. Pesemne că nu le suportă pe tipele deștepte, poate că se tem de noi sau cine știe. Uneori mă întreb cum ar fi să mă cuplez cu un băiat care-i bun la așternut și are și un strop de minte.

O vreme stau așa în apă, e destul de răcoroasă, dar știu că, dacă nu mă mișc, după o vreme, în jurul corpului se formează un fel de înveliș și, atunci, n-o să-mi mai fie așa de frig. Între timp, nea Bandi iar începe să ne bălăcărească, m-am săturat de el până peste cap, prefer să mă bag sub apă și înot până la marginea bazinului. Tipa cea nouă ajunge acolo odată cu mine, îmi spune s-o iau înainte, dar prefer s-o las pe ea prima, poate că nea Bandi o să se repeadă la ea și n-o să trebuiască să-i ascult cap-coadă tâmpeniile pentru a mia oară. Când urc pe marginea bazinului, observ o picătură rozalie pe grătarul din plastic ce acoperă țeava de scurgere. O urmăresc din priviri pe tipă. Văd un strop și pe marginea bazinului. Are picioarele frumos epilate, iar pe partea interioară a coapsei i se prelinge un strop de sânge. Dacă dobitocii o să observe chestia asta, o să facă mișto de ea. Costumul de baie îmi intră în fund, îmi trag slipul afară, apoi mă aplec, să-mi scutur apa din păr. Reușesc să văd adâncitura țevii de scurgere, apa curge încetișor, o clipă privesc vârtejul de deasupra găurii negre, mai am puțin și amețesc, apoi mă ridic și mă îndrept în grabă spre banca pe care mi-am întins prosopul. Mi-l înfășor pe trup. Am fundul nițel cam mare, mă deranjează groaznic treaba asta și n-am niciun chef ca băieții să mă ia din nou la mișto. La drept vorbind, gagicile sunt mai atente la acest gen de detalii, însă chiar și așa… Între timp, Viki și celelalte fete s-au strâns deja în jurul lui Rață. Bineînțeles că de fiecare dată Viki e cea care șade cel mai aproape de el; bine că nu-i stă de-a dreptul în brațe. Pe urmă, Rață își vâră mâna între picioarele ei. Ei bine, nu-s deloc curioasă să văd, și asta mă bagă în boli, însă, pe

bune, ar putea măcar să aștepte până cobor la vestiar, or ei se apucă să se giugiulească sub nasul meu, deși Viki știe foarte bine că-s moartă după Rață. M-am săturat. Îmi vine să mă arunc înapoi în bazin, să urlu iarăși sub apă din toți rărunchii. Astăzi n-o să mă mai culc cu el nici dacă mă imploră în genunchi. Căcănarul.

Mă bag sub duș, las apa fierbinte să se reverse pe mine. Mă mai liniștesc un pic și îmi trec și cârceii. Nu-mi arde acum să stau la taclale cu tipa cea nouă, dar nu-mi dă pace în ruptul capului. E o tipă țuț, drăgălașă foc când clipește mărunt și face pe nevinovata, dar am văzut cu ochii mei cum se holba la poloiști după antrenament. Mă opresc în fața dulapului meu, îl deschid, îmi caut telefonul în geantă, îl deschid și mă uit să văd ce mesaje mi-au intrat. Nimic periculos în afară de tipul ăla de la C, mai mare cu doi ani decât noi, e băgăreț rău de tot, deși i-am spus să mă dea uitării, că n-are nicio șansă, dar s-a lipit de mine ca flegma de asfalt. Îmi scrie cam de douăzeci de ori pe zi, e de groază, zău așa, ba chiar îmi mai trimite și câte o fotografie. Face body building ca lumea, cică se antrenează ca deținuții, însă, deunăzi, dobitocul mi-a trimis o poză cu cariciul lui, noroc că n-a apucat s-o vadă maică-mea când am deschis mesajul în timpul cinei. Oricum, mă doare-n bască de el și, de altfel, cu fotoshopul, îți ia o clipă doar să ți-o faci cât de babană vrei. Îmi pun noii chiloți cu Batman imprimat pe ei, iar în timp ce-mi privesc fundul în oglindă observ că o băbătie se zgâiește la mine cu asprime. Nu știu de ce se tot holbează, mă uit în oglindă când am eu chef, nu-i treaba ei. Știu, e invidioasă. Toate babele sunt invidioase, de parcă n-ar fi fost și ele cândva tinere și frumoase. Îi întorc privirea, mă uit în ochii ei, mă holbez la ea până când întoarce capul. Îngaimă ceva, dar n-o bag în seamă, deși sunt ofticată la culme, apoi, în sfârșit, se cărăbănește cu curul ei flasc și cu țâțele ei fleșcăite. N-o să-mi las niciodată țâți să se lase în

halul ăsta; la drept vorbind, e curată minune că o femeie așa de bătrână mai are defel sâni, eu, una, mai degrabă o să strâng bani și o să mi-i aranjez sau o să-mi pun gagiul să-mi plătească operația, cum a făcut mama.

La bufet dau pe gât o dușcă de sana, dar nu-mi place deloc, așa că o arunc și mă duc în hol, mă așez într-un fotoliu și ascult *Bitches N Marijuana* de pe noul album al lui Chris Brown. Tipul e țâță de mâță. N-am mai spus asta niciodată nimănui, însă într-o bună zi mi-ar plăcea să mă culc cu un băiat negru. Anul trecut, la Cupa Mondială din Taiwan, era un tip francez, unul ca lumea, ce mai, la banchet am și dansat nițel împreună, dar spre sfârșitul petrecerii era deja împușcat în aripă, a sărit pe jumătate dezbrăcat pe tejgheaua barului și a început să răcnească *Gangnam Style*, apoi a dispărut de la orizont, iar a doua zi noi am zburat spre casă. Nu contează, poate reușesc să ajung la olimpiadă. În timp ce-i aștept pe ceilalți, mă uit un pic și pe Facebook. Bianka abia și-a schimbat poza de profil acum douăzeci de minute, dar deja a primit o mulțime de like-uri. E isteață gagica, și-a băgat la înaintare pectoralii de nici nu i se mai prea vede fața, deși știu că nici nu prea are pectorali, vreau să zic că, de fapt, poartă un sutien *push-up.* Știu că n-ar trebui să fac asta, dar nu rezist să nu mă uit cine i-a dat like și mă oftic când văd că a primit like și de la Dani, ba chiar și de la Gergő, deși știu că sunt certați de când s-a aflat că Bianka s-a culcat cu Dani când Gergő a înșelat-o cu Rita. Dar și mai naspa e că până și fosta gagică a lui Gergő, Rita, i-a dat un like Biankăi, deși are boală pe ea, îi bagă tot timpul fitile pe la spate; la drept vorbind, chestia asta nu mă miră, pentru că Dani mi-a povestit nu de mult că Bianka s-a culcat de mai multe ori cu Gergő în timp ce acesta umbla cu Rita. Pur și simplu, nu pricep de ce tot primește like-uri poza asta cu Bianka, pe când mie, data trecută, când am postat *selfie*-ul ăla cu mine în

bikini, niciunul nu a catadicsit să-mi dea un like. E tipică treaba asta.

Chestia asta mă face să-mi piară brusc cheful de viață și îmi pun telefonul la loc în geantă. Nu vreau să cad iarăși în depresie. Găsesc o ciocolată și un bilețel pe care profu de mate mi-a lăsat numărul lui de telefon când, înainte de recreație, mi-a spus să-l sun dacă nu vreau să rămân corigentă și am nevoie de ajutor, că o să mă mediteze cu plăcere. Tipul e destul de grețos, dar se prea poate să fiu nevoită să merg la el acasă, căci, altfel, o să-mi strice media generală și n-o să fiu acceptată la științe economice. Mănânc ciocolata, deși știu că n-ar trebui. Oare de aia m-o fi înșelând cu toate, că n-am fundul destul de țeapăn?

În vestiar am auzit că mergem la Rață acasă. Școala nu-i o problemă, că Geamandură ne poate face oricând rost de scutiri. Din păcate, n-o să putem scăpa de Viki. Nu pricep în ruptul capului de ce-s băieții, dar absolut toți, așa de căzuți în limbă după ea, fir-ar să fie. Pornim pe alee, însă Rață n-are chef să mergem pe jos și comandă un taxi. Nu încăpem cu toții, dar nu mă interesează, în niciun caz n-o să rămân aici dacă Viki urcă cu băieții. Rață se așază în față, iar noi ne înghesuim pe bancheta din spate. Geamandură imediat se și dă la mine, dar nu-l las să-și facă mendrele; degeaba reușesc să mă poziționez în așa fel încât Rață să poată vedea ce fac. Între timp, Viki se așază în brațele gagiului ei, iar tipul începe s-o mângâie. Taximetristul mai are puțin și se scapă pe el, se holbează întruna la mine în oglindă, trece pe roșu, altă dată nu acordă prioritate, așa că puțin lipsește să ne ciocnim frontal cu un autobuz galben. Tare aș vrea să nu mai avem parte de un carambol ca data trecută, pe variantă, când Rață îi dădea blană ca idiotul și a lovit un mistreț sau mai știu eu ce, de era să alunecăm în șanț.

Mergem la Rață acasă. Când intrăm în living, mă sperii un pic, crezusem c-o să fim singuri, dar o găsim pe mămica lui frecând menta sub candelabru. Rață încearcă s-o aburească cu niște tromboane aiurea, sanchi, azi n-avem ore, iar antrenamentul de după-amiază o să fie mai devreme, din cauza concursului de la sfârșitul săptămânii, iar pe mine mă apucă bâțul, căci am uitat cu totul c-o să avem concurs în weekend. Slavă Domnului, îmi pică fisa la timp că asta-i tot o cioacă, n-o să fie niciun concurs și tot un drac e, pentru că, din câte-mi dau seama, pe mămica lui Rață n-o interesează acest subiect, după cum n-o interesează nici școala, nici înotul. În timp ce Rață dă din clanță, ea ne măsoară din cap până-n picioare, apoi se duce clătinându-se pe picioare până la barul de culoarea cireșei, are exact culoarea pantalonilor mei preferați, se reazemă de bar, duce paharul la gură și bea o dușcă de suc de portocale. Între timp, mopsul ăla tâmpit se întărâtă tot mai tare, ba linge mâna stăpână-sii, ba ne mârâie arătându-și colții. N-ar fi exclus să nu știe nici măcar ce zi e azi. Vreau să spun mămica lui Rață, nu mopsul. Stau și mă gândesc ce circ ar face maică-mea dacă aș apărea acasă cu o jumătate de clasă, dar, serios, nici nu-mi vine să cred ce tipă de gașcă e femeia asta. Și ce sâni are. Ar fi marfa să arăt și eu așa trăsnet când o să fiu la fel de bătrână. O să-l întreb pe Rață ce vârstă are mămica lui, precis are vreo patruzeci de ani. Și ce țoale are, incredibile, cu accesoriile, geanta și geaca de piele albă costă minimum cinci sute de mii de forinți. E de groază cât mălai are tatăl lui Rață.

Încet-încet, și Rață se prinde că degeaba îndrugă atâtea verzi și uscate, ne luăm rămas-bun de la mămica lui și urcăm la etaj. Camera lui Rață arată ca atunci când m-am culcat cu el ultima oară, doar că, între timp, a pus pe perete încă un poster cu Zsuzsi. E o bucățică bună gagica, dar nu contează. Am înotat de câteva ori împreună în finala

campionatului național, într-un rând era s-o învingă la mixt, dar a rezistat foarte bine la finiș. Are îngrozitor de mulți fani pe Twitter. Dacă o să reușesc să dau jos surplusul de pe fund, o să-mi fac și eu pagină.

În timp ce băieții umplu narghileaua, Geamandură alege câteva filme din colecția porno a lui Rață. Sinceră să fiu, pe mine, filmele astea nu prea mă amuză, însă Rață reușește să mă convingă uneori să vizionăm împreună câte unul. El e de părere că aș putea învăța multe din ele; după părerea mea, și el ar mai avea de învățat câte ceva, dar prefer să nu-i spun nimic, fiindcă nu vreau să-l rănesc. Un dobitoc pornește radioul dat la maxim, băieții răstoarnă narghileaua, pârlesc covorul, pe urmă se apucă să urle unul la altul. Așa se întâmplă mereu. Uneori simt că sunt sătulă de ei, e teribil de obositor să-i vezi tot timpul făcând pe durii. Mai bine mă duc la baie, să fac pipi, poate se mai potolesc. Mă privesc în oglindă și observ că mi-a ieșit un coș. Din fericire, e destul de mic, așa că mi-l pot scoate cu ușurință. Când mă aplec mai mult, dărâm din greșeală unul dintre parfumurile lui Rață, David Beckham Instinct, preferatul meu, totul se întâmplă într-o clipită, degeaba încerc să prind sticla, cade în chiuvetă și se sparge cu un zgomot puternic. Scot un țipăt, rămân paralizată, dar nici n-apuc să strâng cioburile din chiuvetă, pentru că, în clipa următoare, Rață năvălește în baie, își dă seama ce s-a întâmplat și știu că o să mă pedepsească.

M-a durut rău de tot și iarăși a fost atât de umilitor, ca de fiecare dată în ultima vreme. Nu pricep ce-i în capul lui, de ce-mi face asta. Și nu pricep nici de ce-l las eu să-mi facă chestiile astea. La început credeam că dacă mă culc cu el de fiecare dată când vrea, n-o să umble și cu alte gagici, însă de-acum știu că socoteala asta a fost o tâmpenie din partea mea. Poate că ar trebui să mă culc și eu mai des cu alții; atunci, nu m-ar mai

răvășesc toată povestea asta. Între timp însă, nu reușesc să mă detașez de el, chiar dacă uneori e brutal. Am încercat să mă întorc cu fața la el. Am vrut să-l rog să nu mă mai tragă de păr în halul ăsta, dar mi-a astupat gura cu palma. O avea sărată. M-am prins cu mâinile de marginea de porțelan rece a căzii, n-am vrut să mă împingă sub apă, dar n-am reușit să rămân în picioare. Apa mi-a atins obrazul, dar măcar era curată, deși mă așteptam să fie mai caldă. Iar atunci a devenit și mai brutal, acum chiar că mă durea tare de tot și, după o vreme, nu mai știam nici măcar în care gaură îmi tot vâră coada, degeaba am zbierat din toți rărunchii, pentru că apa mi-a înăbușit glasul. Nu m-a lăsat să-mi ridic capul, să respir. M-a apucat de păr și îmi tot împingea capul în jos. Degeaba am încercat să-i desprind mâna. Credeam că n-o să se mai termine niciodată, dar, în sfârșit, a terminat, mi-a dat drumul fără să-mi spună nimic și a ieșit fără un cuvânt. Până și ușa a lăsat-o deschisă. Gagiul lui Viki ședea pe canapea, nu făcea nimic, doar se zgâia la mine și trăgea din narghilea. Am împins ușa cu piciorul, să nu mă vadă.

Vreau să-mi trag chiloții, dar sunt plină de sânge pe coapsă. Mă pipăi. Măcar mi-a tras afară tamponul. Umezesc un pic de hârtie igienică și mă șterg. Mă uit în oglindă. Chipul îmi este acoperit de dâre negre, sărate. Asta deși nu vreau să plâng, îmi vine să urlu cât mă țin bojocii, dar rămân cu gura căscată, mută, ca un pește tâmpit. Mai zăbovesc o vreme așezată pe marginea căzii; apoi mă fardez și mă întorc la ceilalți, și iarăși încerc să uit totul.

virtual-project.eu

violin

[1] Aluzie la trupa maghiară de muzică rap Ganxsta Zolee.

[2] Balatonfüred, stațiunea-regină a turismului maghiar, situată pe malul nordic al lacului Balaton.

[3] Zámbó Imre zis Zámbó Jimmy (1958-2001) a fost un muzician pop de mare succes în intervalul 1987-2000. Pe data de 1 ianuarie 2001 s-a împușcat în cap cu un pistol Beretta în timp ce voia să-i demonstreze soției sale că acesta nu are niciun glonț în încărcător. Transportat de urgență la spital, a decedat în aceeași zi.

[4] Film american (1976) cu Gregory Peck și Lee Remick în rolurile principale.

[5] Serial TV american lansat în anul 2010, încadrat în genul filmelor horror post-apocaliptice.

[6] Aluzie la filmul american *The Road* (*Drumul, 2009*).

[7] Aluzie la Chuck Norris, actorul american specializat în filme de arte marțiale. Csák este omofonul lui Chuck din limba engleză.

[8] Transcriere fonetică a englezescului *fuck you, bitch*, „să te fut, târfo".

[9] „Prietenul la ananghie/nevoie se cunoaște" (Petronius, *Satyricon,* XLI).

[10] Rejtő Jenő (1905-1943), pe numele său adevărat Reich Jenő, a devenit celebru în perioada interbelică pentru parodiile sale de romane polițiste și de aventuri cu acțiunea plasată mai ales în Legiunea Străină, semnate cu pseudonimul P. Howard. Este, alături de Jókai Mór, clasicul literaturii maghiare, autorul ungur cu cele mai multe romane vândute. A murit la 1 ianuarie 1943, într-un batalion de muncă silnică, la cotul Donului. În România au apărut mai multe traduceri din opera lui, semnate de Paul Drumaru, Constantin Olariu și George Volceanov.

[11] Trailer al filmului american *Hungry Bitches* (2007), devenit viral pe internet la vremea lansării sale, în care două tinere mănâncă excremente din același pahar.

[12] Abreviere a expresiei argotice americane *mom I'd like to fuck,* ce desemnează o femeie de vârstă mijlocie care exercită o atracție irezistibilă asupra bărbaților tineri (în traducere literală: „mămică pe care mi-ar plăcea s-o fut").

[13] Aluzie la actrițele americane de filme porno Sasha Gray (n. 1988) și Jenna Jameson (n. 1974).

{14} Stoya (n?) a debutat în anul 2007 în industria filmelor porno din SUA. Ulterior, a jucat în piese de teatru și a publicat articole în *The New York Times, The Guardian, Esquire, Playboy* etc.

{15} „Negrotei", „cioroi", în limba engleză în original, termen peiorativ ce desemnează un individ afro-american.

{16} Termen de origine japoneză, desemnând filmele de desene animate și benzile desenate cu conținut pornografic.

{17} Celebru film american (1979) despre războiul din Vietnam, regizat de Francis Ford Coppola, cu o distribuție din care fac parte Marlon Brando, Robert Duval, Martin Sheen etc.

{18} Rasta sau rastafarian este denumirea unui adept al convingerii că împăratul etiopian Haile Selassie I reprezintă încarnarea lui Dumnezeu și întoarcerea lui Mesia pe pământ. Mișcarea are ca semn distinctiv portul coafurii *dreadlock* și a fost promovată de muzicienii reggae din Jamaica, printre ei numărându-se și Bob Marley.

{19} *The Sting* (1973), celebrul film regizat de Roy George Hill, cu Paul Newman și Robert Redford în rolurile principale.

{20} Acronimul lui First Person Shooter, joc electronic practicat on-line.

{21} András Kispál (n. 1955), chitarist și compozitor maghiar.

{22} Formație maghiară de muzică pop, înființată în anul 1982, activă și astăzi.

{23} Formație maghiară de muzică punk, rock alternativ și hard rock, înființată în anul 1969, activă și astăzi.

{24} În traducere literală Dealul Trandafirilor, zonă rezidențială din Budapesta, situată pe malul drept al Dunării, în Buda, cu panorama spre insula Margareta.

{25} „Meci pe viață și pe moarte", în limba engleză în original.

{26} „Așteaptă și sângerează" (în limba engleză).

{27} Premiile AVN, echivalentele Premiilor Oscar, sunt acordate anual de către revista americană *Adult Video News* actorilor din filmele porno.

{28} „Cei treisprezece martiri de la Arad" sunt comandanții din armata imperială austriacă care au trecut de partea revoluției maghiare de la 1848-1849 și au fost executați la Arad, la 6 octombrie 1849, după înfrângerea revoluției. În mod ironic, cele două personalități istorice menționate nu s-au numărat printre

respectivii martiri. Lajos Kossuth (1802-1894) a fost liderul revoluției. Exilat, a murit în 1894, la Torino. Contele Széchenyi István (1791-1860), personalitate marcantă a istoriei maghiare, numit de către rivalul său politic Lajos Kossuth „cel mai mare ungur", este considerat întemeietorul Ungariei moderne: de numele lui se leagă înființarea Academiei de Științe a Ungariei, crearea primelor șantiere navale constructoare de vase cu aburi pentru navigația pe Dunăre și pe lacul Balaton, regularizarea cursului Dunării la Porțile de Fier, construirea Podului Lanțului între Buda și Pesta etc.

{29} Serial TV american difuzat între anii 2000-2015.

{30} Numele unui sat, dar și al unei rezervații naturale de 800 de kilometri pătrați din estul Ungariei.

{31} Eritropoetină, hormon glicoproteic aflat pe lista substanțelor interzise în sportul de performanță, folosit, în mod ilicit, mai ales în ciclism. De pildă, lui Lance Armstrong i-au fost retrase toate victoriile din Turul Franței după ce a fost depistat pozitiv cu această substanță.

{32} Celebru film american de război (1970), regizat de Brian G. Hutton, cu Clint Eastwood, Telly Savalas și Donald Sutherland în rolurile principale.

{33} Termen preluat din filmele din ciclul *Star Wars* (*Războiul stelelor*), însemnând „învățăcel" sau „discipol".

{34} Acronimul Agenției Mondiale Antidoping (World Anti-Doping Agency).

{35} Miniserial TV britanic *(Seesaw)* cu David Suchet în rolul principal, difuzat în anul 1999.

{36} Serial de televiziune maghiar lansat în anul 1998 și difuzat fără întrerupere, până în prezent, pe canalul RTL Klub.

{37} În învățământul din Ungaria, notarea performanței școlare se face cu note de la unu la cinci.

{38} Doctor în medicină și scufundător, danezul Stig Severinsen este deținătorul mai multor recorduri incluse în *Guinness Book of World Records,* printre care și cele 22 de minute în care și-a ținut respirația.

{39} Film science-fiction noir (1995) regizat de Terry Gilliam.

{40} Melodie din repertoriul formației americane de muzică heavy metal Slipknot, distinsă cu Premiul Grammy pe anul 2004 și considerată melodia deceniului în genul heavy metal.

Table of Contents

Mistrețul
Tăcere la pătrat
Rechin
Pearson Lloyd
Tu ești, măi, Balázska?
Cen
4X200
4X100
Surioara lui Zolika
Viaductul
Decantorul
Răsturnare de situație
100% Columbiană
Niki

Table of Contents

Mistrețul	3
Tăcere la pătrat	30
Rechin	50
Pearson Lloyd	65
Tu ești, măi, Balázska?	100
Cen	127
4X200	151
4X100	175
Surioara lui Zolika	188
Viaductul	201
Decantorul	208
Răsturnare de situație	222
100% Columbiană	229
Niki	236